

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijk en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

Te AMSTELDAM by de WED^e P. ARENTZ en C. vander SYS.

DE
Z E D E L Y K E
E N
S T I C H T E L Y K E
G E Z A N G E N ,
V A N
J A N L U I K E N .

Op nieuws Vermeerderd.

E N
Den Lof en Oordeel van de W E R K E N
der B A R M H E R T I G H E I D .

Alles met konstige Figuren versiert.

T E A M S T E L D A M ,

By de Wed: P: ARENTZ, en K: VANDER SYS,
Boekverkoopers in de Beurs-straat, in de
drie Raapen, 1709.

VOORREDEN.

LIEVE LEEZER:

Dit volk genaakt my met hunnen mond,
ende eerd my met de lippen, maar hun herte
houd zich verre van my.

Deeze spreuk van den Propheet Jezaias
past wel, tot een opschrift voor de poort
des ingangs van dit bloemtuintje der Ge-
zangen; tot een Les der waarschouwing,
voor ons allen, die daar in gaan, op dat
wy met ons zingen, en ophaalen van de
Heilige Naam des Heeren, niet onder het
getal der zulke mogten vervallen of geree-
kent zyn.

Van de Hovelingen der Opperste Maje-
steit weeten wy, dat zy haar aangezichten
bedekken, onder 't uitroepen van het drie-
voudige Heilig: ten minste dan, dat wy,
in ons uitroepen des Gezangs voor den al-
tyd, en overal-tegenwoordigen, een aan-
dachtig en eerbiedig herte toebrengen. Wy,
die wel van 't vervallen geslacht Adams zyn,
A 3 maar,

V O O R R E D E N.

maar , door genade , weder geroepen , van het eeuwige Woord , *dat in den beginne by God was , en God was* , om ver-engeld , en by de gemeenschap der Engelen toegevoegd te werden : want *zo veele hem aangenoomen hebben , dien heeft hy macht gegeven kinderen Gods te worden , [naamelyk] die in zynen naam gelooven*. Op dat alzo ons Gezang zy een klein staaltje en gering beginsel van den toeroep der eere en des lofs , die wy eeuwig voor de Heiligheid der Heiligheden hoopen voort te brengen , in de zaamen-smelting van den onophoudelyken ophef der liefelyke Engelse Broederschap , by beurten ; voor de eeuwige , en eenige oorspronkelyke Welbron van alle gehoor , die de ooren gemaakt heeft. Met het optellen van alle beminlykheid en wonder , geduurig vloeyende uit die zelve ader , die zich zelve noemd :
I K B E N D I E I K B E N.

Want behalven , of buiten dit ; wat zouw de vrucht van onze uitgalming zyn ? wat anders , als een zaad , dat nevens alle andere idel of ledigheden , als kaf van den wind , door de lucht verstrooid werd ; zo zouw het op zyn beste zyn , indien het niet gevoegd wierd

V O O R R E D E N.

wierd by de schuld der bedreiging: *Gy zult den Naam des HEEREN uwes Gods niet idelyk gebruiken.* Ondertussen bevinden wy het Gezang (daar reeds het voortbrengen der woorden of 't spreken des menschen, zulk een groot wonder, oorspronkelyk uit het eeuwig spreekende woord is) als een bijzonder uitspruitsel der zelve wonderboom des spraaks; daar op een andere, en verhevenere wyze, een reden werd voortgebragt, dryvende, als door vleugelen van den grond des gemeenen spreekens opgeheven, en zweevende: En indien het Instrument (de stemme) bekwaam is, tot een bijzonder bewegen en roeren des gemoeds; en dat laat ons na denken, wat zulks in de Engelse waereld dan zal zyn, en doen, daar de stof des Instruments, naamelyk de gesteltheid des voortbrengers, fyn en edel zal zyn, en de lucht des reinen Elements zuiver, subtiel en Hemels geestelyk is! hoe dat zelve boven onze zinnen en gedachten, den Geest der zalige zal beroeren, vervoeren en doen smelten in de liefde van het eeuwige Een, de beminde van allen: Gelyk 'er dan in deeze tegenwoordige zichtbaare geschapenheid veele

vin-

V O O R R E D E N.

vingers zyn , die ons voortwyzen , van deeze tot de eeuwige onzienelyke , doch zelfstandige waereld , het vaste wezen van alle deeze zichtbaare schaduwen ; zo laat dit voorwerp des Gezangs ons ook een van die zelve zyn , op dat wy het koor der idelheid deezer waereld , welks gezang verachtelyk , belachelyk en versmaadelyk is , den rug keerende , ons hertelyk zoeken te bevlytigen , om toegevoegd en aangenoomen te mogen werden in het Koor der eere Gods, bestaande uit alle gelukzalige , en alzo met het koor der onzalige , in de eeuwige duisternis niet komen te huilen , te gieren en te galpen. Hier toe helpe ons allen den Allerhoogsten. Amen.

Z E D E L Y K E
E N

S T I C H T E L Y K E
G E Z A N G E N .

Z E D E L Y K E E N

I.

Het is niet dat het schynt.

IL

Welker versiersel zy, niet 't geen uiterlyk is, [bestaande] in het vlechten des hairs, en omhangen van goud, of van kleederen aan te trekken: Maar de verborgen mensch des herten, in het onverderfelyk [versiersel] eens zachtmoedigen en stillen geest, die kostelyk is voor God. 1 Petrus III:

STICHTELYKE GEZANGEN.

Van 't Menschelyk Sieraad.

TOON: Tot Ryffel in 't vergulde Rad.

N^{1.} een vroetend wormpjes Adams kind,
Al zyt gy fierlyk overtoogen,
Met pracht en praal die 't wormpje spind,
Tot lust van wereldlyke oogen,
Daar 't aardsgezinde hert op ziet,
Gy zyt den rechten Engel niet.

2.
Beziet uw Adams vlees en bloed,
Of 't Engels is, van glans en luister,
Of beter als des beed'laars doet,
Wy zien 't niet schynen in het duister,
Beziet dan dieper in uw hart,
Misschien is 't haat'lyk, vuil en swart.

3.
Wild gy een rechten Engel zyn,
Voor 't eeuwig Oog en zyne vrienden,
Zo neemt het weezen voor den schyn,
Dat kond gy by geen dieren vinden,
Maar gaat tot God met uw' gemoed,
Dat hy u kleet met Hemels goed.

Al

2 ZEDELYKE EN STICHTELYKE

4.

Al is het wormpje hier versiert,
En met aanzienlykheid omhangen,
't Is van der aarden en 't gediert
Zyn edeldom en duurt niet lange,
En als de dood het leeven sluit,
Trekt hy den aardsen Engel uit.

5.

Daar leid een ouden kouden romp,
Van alle minnelykheid ontslagen,
Een weinig stof, een aarden klomp,
Om na het duister graf te draagen,
En d'arme ziel, ontkleed, ontflyd,
Wie ziet haar na waar dat zy blyft.

6.

Heel anders is het met de geen,
Die schim en schaduwen verachten,
En achten 't niet wat achtbaar scheen,
Om na het waare goed te trachten,
Want als de dood haar draad affnyd,
Dan worden zy den beed'laar quyt.

7.

Gelyk een slang die 't veld bekruipt,
Na dat men ons weet voor te zeggen,
Voorzichtig door een engte sluipt,
En laat zyn oude huid daar leggen;
Zo gaat den Vroomen door den dood,
En word van 't oude kleed ontbloot.

Daar-

8.

Daarom , ô menſchen , wat gy doet ;
Wild hier geen Engeldom verkiezen ,
Maar word verengelt van gemoed ,
Zo zult gy geen ſieraad verliezen ,
Maar als eens anders moet vergaan ,
Zal 't uwe recht in 't bloeijen ſtaân.

9.

Wat anders zal die ſchoonheid zyn ,
Als iets van buiten om te leenen ,
Daar 't Hemels-beeld als kriftallyn ,
Met glans van God'lyk licht doorscheenen ,
Zal ſtaan tot Koning ingehuld ,
Met alle deugd en vreugd vervuld.

10.

God heeft de eeuw'ge groote ziel
Tot rykdom en ſieraad geſchapen ,
Maar wyl 't gemoed van God verviel ,
Verbied hy ons 't onwys vergaapen
Aan 't vluchtig wezen dezer tyd ,
En nood ons weêr ter eeuwigheid.

11.

Gelyk men aan het voorbeeld ziet ,
Van Koning Chriſtus , onzen Heere ,
Zyn ryk was van dees wereld niet ,
Gelyk hy ons dan quam te leeren ,
Hoe dat men 't al verlaaten moet ,
Om 't allerhoogſt' en eeuwig goed.

Hy

4 ZEDELYKE EN STICHTELYKE

12.

Hy heeft voor ons een beter goed,
Als deze aardse beuzelingen;
En 't kosten hem zyn heilig bloed,
Op dat wy doch dat goed ontvingen,
Daar hy de waarde ziel toe schiep,
En na den afval weêr toe riep.

13.

Dies laat u raaden wie gy zyt,
Van 't woord des Vaders, ons gegeven,
Daar God als mensch, in dezen tyd,
Verkondigt heeft het eeuwig leven,
En sprak met ons van mond tot mond,
By 't maaken van zyn nieuw Verbond.

14.

Voorheene was'er veel geleert,
Door Afgezanten en Propheeten,
Op dat de mensch doch wierd bekeerd,
En 't pad na 't eeuwig heil zouw weeten,
Tot dat men 't uit de mond vernam,
Van God die zelfs op aarden quam.

15.

Daarom, ô waardig menschen-kind,
Wild zulk een grooten heil betrachten,
En wezen langer niet zo blind,
Om 's Heeren goedheid te verachten,
Die u een volle maat aanbied,
Op dat u niet wat quaads geschied.

Ge-

16.

Gedenkt die groote wigtigheid,
Dat God op aard' als mensch gevonden,
Ons zelve alles heeft gezegd,
Als vriend tot vriend met eigen monden.
Wie is'er wys en welbedacht,
Die geef op zulk een voordeel acht.

17.

Zo heeft die heil'ge mond gezegd,
Dat alle die zyn woorden hoorden,
En niet en deden, bouwden flecht,
Op 't zand dat weer en wind verstoorden,
En na zyn Heil'ge mond besloot,
Den val van dat gebouw was groot.

18.

Maar die de woorden zyner mond,
Zouw tot zyn eeuwig heil betrachten,
Die bouwden op een vaste grond,
En had geen ondergang te wachten.
ô Wysheid Gods behoed ons hert,
Op dat het wys bevonden werd.

19.

Wel aan dan Menschen wie gy zyt,
Ontrekt de wereld al uw' zinnen,
Om 't noem'loos schoon der eeuwigheid,
In plaats van ydelheid te winnen,
Verzuim den tyd uws levens niet,
Terwyl u God zyn Liefde bied.

20.

Al wat het aardse oog beschouwd,
 Zal ons ontzinken en ontvluchten,
 Maar die op Christus Jezus bouwd,
 Behoeft daar over niet te zuchten,
 Zyn fondament leid diep en vast,
 Dat hem het onweer niet verrast.

21.

Hy heeft gegraven en gezocht,
 Den Rotssteen van 't onzichtbaar wezen,
 En daar zyn fondament gebrogt,
 Dies zal zyn bouwkonst zyn gepreezen,
 Terwyl z' in eeuwigheid bestaat,
 Als 't aards verbryzeld en vergaat.

22.

Laat dan de Paarel dezer tyd,
 Om 't waare paareltje te vinden,
 Waar van de wysheid heeft gezeid,
 En wilt u 't zoeken onderwinden,
 Dat paareltjen is 't alles waard,
 Wat gy bemind op dezer aard.

23.

Ontschuldigd u niet wat gy doet,
 Als of het u niet mogte beuren,
 Die maaltyd is een eeuwig goed,
 Verzuim dat niet om slechte leuren,
 Noch Os, noch akker, wyf of kind,
 Moet voor die maaltyd zyn bemind.

Hy

24.

Hy is den grooten Akker-schat,
Die u de wysheid heeft geweezen,
Op dat gy eeuwig goed bezat,
Van d'allerhoogsten aangepreezen.
Vat aan, ô ziel, dat waarde bod,
Geboden van den grooten God.

25.

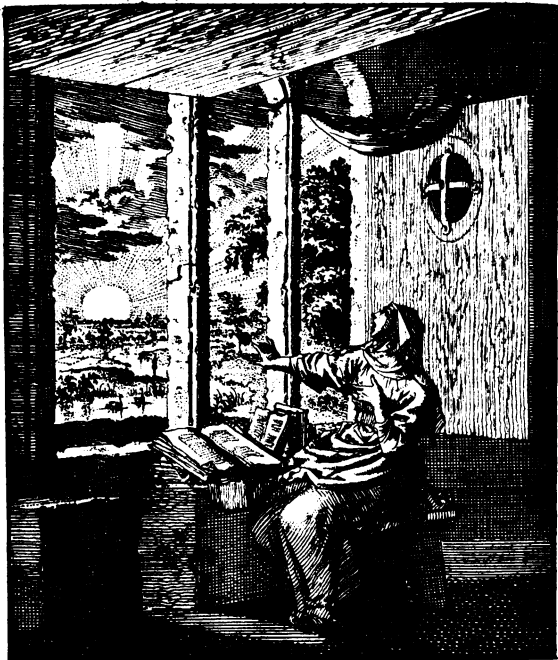
Vaar heen dan wereld met uw schyn,
De wyzen willen u verlaaten,
Om eeuwig schoon en ryk te zyn,
Ver boven aardse paal en maaten.
Vaar heen, ô Wereld, die men ziet,
Gy zyt het waare wezen niet.

26.

ô God verengelt onzen Geest,
Dan krygt zy weêr het rechte schoone,
Zo zy voor dezen is geweeft,
Een Tempel daar gy in wild woone.
Vaar heen, ô schoonheid die men ziet,
Gy maakt den rechten Engel niet.

I L.

Om wel te beſteeden.

II.

Op dat gy moogt kinderen zyn uws Vaders die in de hemelen is. Want hy doet zyn zoon opgaan over boozen en goeden, en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Mattheus V: 45.

M O R-

M O R G E N - G E Z A N G.

T o o n : Psalm 25.

1.
 6 **M**yn Ziele looft den Heere,
 Die het aangenaame licht,
 Over ons doet wederkeeren,
 En zyn wond'ren voor 't gezicht.
 Wond'ren die met een akkoord,
 Ons tot haaren oorsprong noode,
 Zynde 't albevattend woord,
 Jezus, 't eenig kind van Gode.

2.
 Jezus, morgenster in 't dagen,
 Zon des levens, eeuwig licht;
 Glans van 's Vaders welbehaagen,
 Zaligmaakend aangezicht:
 Weest gy onzer zielen dag,
 In het oog der vaste hoope,
 Dat zy in 't Geloove mag,
 Deze levensdag doorloope.

3.
 Hoop' op 't wezen aller goeden,
 Hoe verhelderd gy den dag!
 Tot een laafenis en voeden,
 Van het Godbegeerig ach!
 Want gelyk men 't steeds bevond,

IO ZEDELÿKE EN STICHTELÿKE

Hoe het duister wierd verdreeven,
Door de lichte morgenstond,
Zo verwacht men 't eeuwig leven.

4.

't Eeuwig leven, zonder ende,
Daar men nacht noch schemering,
Wolk, noch schaduw ooit en kende,
Daar de Zon nooit onder ging:
Aller-aangenaamste hoop,
Op dien oorsprong aller dagen,
Hoe versterkt gy onzen loop,
Wyl wy zulk een kroon bejaagen.

5.

Gy dan Vader aller lichten,
Die ons weder 't licht vergunt,
Trek ons innerlyk gezichte,
Tot der lichten middel-punt.
Dat is Jezus 't herte Gods;
Steeds van eeuwigheid gebooren;
Die zy ook het deel myns lots,
Als des Vaders uitverkooren.

6.

Uitverkooren van myn leven,
Jezus Christus, myn Robyn,
Rood als bloed aan my gegeven
Tot een eeuw'ge levens schyn,
Dryft de dikke duisternis
Van het tegenwoordig weezen,

Dat

Dat een nacht der zielen is.
Eeuwig licht verdryft gy dezen.

7.

Dryft met u genade-straaLEN,
Damp en nevel aller zucht,
Die in 't vlees haar voedsel haalen
Uit der zielen open lucht.
Hoed ons leven dezen dag,
Van de quaalen die ons dreige,
Dat de zucht des herten, (ach!)
Zich geduurig tot u neige.

8.

Tot u neigen met verzuchten,
Is het uitgestrooide zaad,
Tot een oogit van schoone vruchten,
En een overvolle maat.
Ja gy zelve zyt het brood,
Bron en oorzaak aller goeden,
Wyl u Heil'gen Geest ons nood,
Om met God'lyk brood te voeden.

9.

Weest dan daag'lyks onze spyze,
God, in Jezus, eeuwig goed,
Dat wy doch met alle wyze,
Eeten van uw vlees en bloed,
En ons herte zo geloofst,
Dat wy eeuwig niet en sterven,
Schoon de Dood dit leven rooft,
Maar een beter leven erven.

B 3

Heere,

10.

Heere, die uw Zon laat komen
 Over 't menschelyk geslacht,
 Weest gy 't licht op alle vroomen,
 En verdryft haar naare nacht:
 Uwe Kerk en Heiligdom,
 In uw' gunst en hooge waarde,
 Hier en daar verspreid al-om,
 Op den ommekryts der aarde.

T W E E D E
 M O R G E N - G E Z A N G.

T o o n : Helaas Klemmen ik zag uw' oogen.

Den klaaren dag is weêr verscheenen,
 En 't-zwart, der nacht
 In 't helder licht, verborgen, als verdweenen.
 Zo werd ook verwacht,
 Den ondergang der duisternissen,
 In het vlees en bloed,
 Die 't uitgestrekt gemoed,
 't Aanschouwen noch doet missen,
 Van het hoogste goed.

2.
 Wat's dan den dag van ons verlangen?
 Wiens vriend'lyk licht,

Men

Men hert'lyk hoopt, in 't zielen-oog t'ontfangen,
En in 't Aangezicht?

Dat is het eeuwigduurend vloeijen,
Daar het eeuwig *Een*,
Van eeuwigheid verscheen,
In 't Majesteitſe gloeijen,
Door het duister heen.

3.

ô Schoone dag, van 't eeuwig ſtraalen,
Die nooit begon!

Wie kan de lof, van uw waardy verhaalen?
ô Alwaarde Zon !

Die d'eeuwigheid, van maat noch paalen,
Met uw glans vervuld,
En eeuwig vullen zult,
En 't Hemels zegepraalen
Met cieraazi huld.

4.

Gelyk als hier het zaad der aarde,
In geest en licht,
Van deze Zon ; altyd zyn wond'ren baarde,
Voor ons aangezicht,
Zo opend zich, uit 's Vaders krachten,
In des Hemels dag,
Dat ſchoone wonder'ach!
Bereikt met geen gedachten,
Hoe men denken mag.

B 4.

5. Wel

14 ZEDELYKE EN STICHTELYKE

5.

Wel aan beminde Speelgenooten,
Die lustig zyt,
Na 't Heilig licht, daar 't licht uit is gevlooten,
Hier in deze tyd:
Als 't donker luchjen is verdreeven,
Van het wee, en ach!
Dat voor het uitzien lag,
Dan zal men eeuwig leeven
In dien schoonen dag.

6.

Dat is den dag, die wy verwachten,
Na tyd, en sryd,
Der donkerheid, van kommerlyke nachten,
Die in eeuwigheid,
Ons niet meer zullen overdekken,
Want die heil'ge Zon,
Der lichten Wel en Bron,
Kan nooit een wolk betrekken,
Die zyn glans verwon.

7.

Daar zullen d'oogen eeuwig weiden,
In 't Heilig schoon,
't Geen 't wezen is, van deze schaduw-tyden,
In Gods licht ten toon.
Daar zal de reuk haar lust verzaade,
In het Roozendal
Daar 't eeuwig bloeijen zal,

Nooit

Nooit aangeroerd van schaade,
Of quaad' overval,

8.

Met hoop, op dezen dag beslooten,
In 't zuchtend hert,
Is nu, alreê, zo menig dag vervlooten,
In 't verschiet zo vert:

Wat gift'ren was is nu verdweenen,
En wat heden zy,
Gaaf daad'lyk ook voorby:
Zo vluchtig gaan wy heenen,
Tot des Hemelrey.

9.

't Zy dat wy stil zyn of ons roeren,
De groote reis,
Gaaf staadig voort, om ons tot God te voeren,
In het Paradys:
O Groot geluk der welbedachten,
Die vast dag, op dag,
Met zucht, van och, en ach!
Die schoonste dag verwachten,
Die nooit oog bezag.

10.

Maar die op aard' heeft zyn behaagen,
In 't geen men ziet,
Word door de tyd, gestadig wech gedraagen,
Van zyn zoet geniet:
En al zyn welzyn en aanschouwen,

16 ZEDELYKE en STICHTELYKE

Al behield hy 't graag,
Ontglyd hem doch gestaâg,
Hy kan het niet behouwen,
Daarom zit het laag.

11.

Wat mag den aardworm zich vernoegen,
Aan 't minste deel,
Daar d'oorsprong, hem zo ryk'lyk toe wil voegen,
Het groot en het veel:
Zo scheidt de dorst uit vuile gooten,
Van vermengelt zand,
Met d'aardsgezinde hand,
Daar drank mogt zyn genooten,
In het Heilig Land.

12.

Maar die zyn dorst tot God verklaarde,
Gaaf slechts voorby,
Den weelden Beek, vermengd met stof der aarde;
Tot hy zalig zy,
Aan d'eeuw'ge oorsprong, aller dingen,
Als een spring-fontein,
Van Melk en zoete wyn,
Uit wien de dropjes gingen
Die op aarden zyn.

13.

Wel aan dan lieve reisgenooten,
Die 't groote goed,
Van deze hoop hebt in de kas besloten,

Van

Van het waard gemoed:
 Laat ons maar uitzien met de wyzen,
 Al van dag tot dag,
 Tot d'een na d'ander mag,
 Die schoone dag zien reizen,
 Na al 't wec en ach.

DERDE MORGEN-GEZANG.

TOON: Het best op aard is een geruist gemoed.

I.
Geloofd zy God, dat ik den klaaren dag
 Op nieuws aanschouw, en tyd genieten mag,
 Om 't Eeuwig Licht, te zoeken en t'ontmoeten,
 Door eenen weg van waar berouw en boeten,
 Een opendoen van 't toegesloten Hert,
 Op dat het vol, van 't licht des levens werd.

2.
 Onnoem'lyk Een, van alle Eeuwigheid,
 Die 't Licht des lichts, en 't Oog der oogen zyt,
 En ons uit gunst die beiden hebt gegeven,
 Als een geschenk, in 't tegenwoordig leeven;
 Geef ons doch ook, een Oog in ons gemoed,
 En schynt daar in met Licht van 't Eeuwig goed.

3.
 Wat is de mensch, die 't dag-licht niet en ziet!
 Het zichtbaar Al, is hem, als waft 'er niet:

Zo,

18 ZEDELYKE EN STICHTELYKE

Zo, desgelyks de geestelyke blinde,
Schoon dat hy veel, en alles waand te vinde;
Wat vind hy doch, die zynen God niet vind?
Al ziet zyn oog, zyn hert is dubbeld blind.

4

o God, mýn Licht, daar myne Ziel na zucht,
U straal verdryf, uit my, de duist're lucht,
Daar 't booze woond, als in zyn hol verschoolen,
Die 't leven lieft, in 't donker om doet doolen,
En in zyn nest zich als een Vyand weerd,
Nu dat de zucht, het God'lyk licht begeerd.

5.

Want in het Licht, o lieffelyke God,
Word hy ontdekt, te schanden en tot spot,
Die Vyand is, van U, en alle Vroomen,
Die uit zyn spoor, tot U bestaan te komen.
Onkunde Gods, is hem een sterke Vest,
Maar Wysheids-straal, verdryft hem uit zyn nest.

6.

o Dageraad, die met Uw rechter hand,
Ons weér begroet, met zulk een waardig pand,
Van levens-tyd, om ons tot God te keeren,
Op dat men wind, meer als men kan begeeren!
Gy moet niet weér in uwe kamer gaan,
Eer ik daar meê, myn voordeel heb gedaan.

7. o Mor-

7.

o Morgenstond, die ons tot blydschap licht,
Dat wy noch staan, voor Godes aangezicht,
En niet onryp, door hem zyn afgesneeden,
Uit zyne gunst, van boven, na beneden,
Maar staan noch schoon, om door oprechte zucht,
Te werden tot een rype en goede vrucht:

8.

Voorheene quam en ging gy weder heen,
Terwyl Uw straal ons vruchteloos bescheen;
Wy waaren als den distel op den velde,
Om dat wy 't hert niet op onze oorsprong stelde,
In 't schoon bezit van zyn vergunde Tyd,
En raakten zo het Heil der dagen quyt.

9.

Maar nu zy God in eeuwigheid gedankt,
Die ons den tyd dus verre heeft verlangd,
Dat wy 't verzuim der kostelykē dagen
Herhaalen, door het doen van zyn behaagen.
o Groote Schat! van God vergunde Tyd,
Die ons een boom, met gulde vruchten zyt!

10.

Geleid ons dan, aan uwe hand gevat,
Door dezen dag op 't vroomē levens pad,
De doolingen van 't Werelds-spoor bezyden,
Om alle schaade aan onze ziel te myden,
Tot in den dag van klaare Hemel-schyn,
Daar 't Eeuwīg Dag, en niet meer Nacht zal zyn.

III.

III.

Dat telt al af.

IL

Zie, gy hebt myne dagen een handbreet gesteld, en myne leeftyd is als niets voor u; immers is een ier mensch, [hoe] vast hy staat, enkel idelheid. Psalm XXXIX: 6.

De mensch is de idelheid gelyk: zyne dagen zyn als een voorbygaande schaduw. Psalm CXLIV: 4.

AVOND.

A V O N D - G E Z A N G.

T O O N : Amarilli mia bella.

1.

Ziet ons leven is heenen,
Met dezen dag, en alle and're dagen,
Die wy op aarde zagen,
Gelyk een droom, en nevel-wolk verdweene.
De zucht in God alleene,
Gaaf niet verlooren, maar blyft voor ons behouwen
Eeuwig wezen, eeuwig wezen, eeuwig wezen ons
betrouwen.

2.

Allerhoogste gepreezen,
Bedekt ons doch, met schaduw uwer zegen,
Daar wy in slaap gelegen
Behouden zyn, door uw alwezend wezen,
Om voor geen quaad te vreezen,
En uit genade, daar wy 't gevaar ontraaken,
In uw liefde, in uw liefde, in uw liefde weêr ont-
waaken.

3.

Vluchtig, vluchtig is 't leven,
Gelyk den dag van heden nu vervlooten,
Al 't voor'ge heeft beslooten,
Zo zal de dood, nu aan zyn perk gedreeven,
Ons laatste dagje geeven;
Doch hoe gelukkig, zo wy uit deze banden
Zalig vallen, zalig vallen, zalig vallen in Gods han-
den,

4. Ach

4.

Ach myn ziele, myn ziele !
 Gy ziet dan klaar het niet der aardse dingen,
 In uw bespiegelingen,
 Daar stant en staat u voor de oogen hiele,
 De wezens die haast viele:
 Het vaar dan heene, uit onzen geest verschooven ;
 Eeuwig, eeuwig, eeuwig, eeuwig, eeuwig, eeuwig
 dryft ons boven.

5.

Iezus Christus, beminde,
 Leid ons dan voorts, by uw genadigheden,
 Op 't spoor van uwe treden,
 Op dat wy doch den weg des levens vinde,
 En ons aan u verbindende.
 Dat uwe woorden, der waarheid, in ons blyven,
 En voor eeuwig, en voor eeuwig, en voor eeuwig,
 vast beklyven.

6.

't Smalle wegje der vroomen,
 Daar 't eeuwig woord ons zalig van liet hooren,
 Is betet uitverkooren,
 Als met de rest, van 't algemeen te stroomen,
 Daar 't smal na 't breed zal komen.
 O Zielen hoeder, behoed ons voor dat quaade,
 In uw wysheid, in uw wysheid, in uw wysheid en
 genade.

7.

Eeuwig leven van vreugde,
 Hoe nood gy ons, met uwe deuren open,
 Om welgemoed te loopen,
 Langs 't heilig spoor van 't smalle pad der deugde,
 Ter eindelooze jeugde.

Om nooit te vallen in oudheid en verderven,
En voor eeuwig, en voor eeuwig, en voor eeuwig
niet te sterven.

8.

Hoe gelukkig, ô Menschen!
Waar uwen staat, zo gy 't geluk woud achten,
En hertelyk betrachten;
Wyl alle heil, en meer als gy kund wenschen,
Ver boven uw gedachten,
Uw levens wortel van God werd aangeboden,
Met een vriend'lyk, met een vriend'lyk, met een
vriend'lyk nooden.

9.

Laat dan vaaren de dingen,
Die uw gemoed van 't hoogste goed onthouwen
Want 't zal u namaals rouwen,
Als u, om iets, dat niets is en geringe,
Zo grooten goed ontginge.
Nu mag 't u beuren, nu is 't uw tyd van zaaijen,
Om dat eeuwig, om dat eeuwig, om dat eeuwig goed
te maaijen.

10.

ô Myn Jezus! myn Koning!
Geleid my voorts door mynē leveris dagen;
Na 't Heilig welbehaagen,
Tot dat ik kom, van hier in uwe wooning,
En al uw heils betooning.
Laat ik terwylen my in uw licht verlusten,
En in schaduw, en in schaduw, en in schaduw van
uw rusten.

T W E E D E
A V O N D - G E Z A N G .

T O O N : Gelyk als de beekjes vloeijen met een
stantvaste vloed.

1.

Tot hier toe zyn onze dagen,
Als d'Arend door de lucht,
Met alle welbehaagen,
Van haar geplukte vrucht,
Die zy ons hebben gedraagen,
Vervloogen en wech gevluht.

2.

Zo zal 't ook eindeling weezen,
Met al de levenstyd,
Gelyk het was voor dezen,
Dies zyn wy zeer verblyd,
Dat in ons nu is verreezen
't Begeeren der Zaligheid.

3.

Want ach ! wat zouw het ons baaten
Dat wy om 't quaad stuk vleis,
(Daar wy gevangen zaten,)
Zyn dierelyken eis,
Zo schand'lyk hadden verlaaten,
Die waardige Zielen prys ?

4.

Is veelen dat over gekomen,
 Van zulks te laat te zien,
 't Werd dan in acht genomen,
 Om 't zelve quaad t'ontvliên,
 En met haar niet heen te stroomen
 Al gingen wy ook allien.

5.

't Is beter zyn voet te stellen
 Op 't spoor van eenzaamheid;
 Als met veel speel-gezellen,
 Den weg die lustig leid,
 Te wandelen na der hellen
 Daar 't na-berouw eeuwig byt.

6.

De Wysheid heeft and're oogen;
 Als 't Vee, dat graaft en weid;
 Steeds voor zich neêr geboogen,
 Tot haar het Moord-mes snyd,
 Verstandigheid heeft na 't hooge
 Zyn herte steeds uitgebreid.

7.

Nu zullen wy weêr gaan daalen;
 In 't voorbeeld van het graf;
 Om weder te herhaalen,
 Het leven dat God gaf:

C 2

Dat

26 ZEDELYKE en STICHTELYKE

Dat duurt zo tot aan zyn paalen,
Dan scheid de Ziele daar af.

8.

Dan zal het Lichaam gaan slaapen,
Tot aan den Jongsten Dag,
Maar 't Zieltje Manna raapen,
Tot zy dien Morgen zag,
Dat alle graven weêr gaapen,
En 't Lichaam verryzen mag.

9.

Dan zal 't zich wederom paaren;
Wat in den dood zich scheid,
En groote blydschap baaren,
Tot in der Eeuwigheid;
Daarom, ô menschen laat vaaren
Al wat u van God verleid.

10.

Schut gy dan alle de Pylen,
ô Hoogste Majesteit,
Die stadig op ons eilen,
Geschooten door de Nyd,
Van onder de Helsche steilen,
Een donker der Eeuwigheid.

Van

Van 't ondoorgrondelyk wezen Gods.

TOON: Ay schoone Nymph aanziet een
machtig Koning.

I.
Oneindig goed, van niemant ooit volprezen,
ô Wonderwezen ach!
Gy diepste grond, fontein van alle wezen,
In wien ik eeuwig lag:
Baard in myn ziel, uit uwe diepste krachten,
Uw' hert, uw' licht, uw' waarde Zoon,
De Bron van al het eeuwig schoon,
Zo zoet, zo zachte.

2.
Oneindig licht, te gronde noch te meeten,
ô Licht der Majesteit!
Geeft myne ziel te drinken, en te eeten,
Van uwe wezentheid:
Zo groeid dat Beeld, dat Hemels is, en schoone,
Gelyk 't in Adam is geweest,
Een Tempel, daar het uwen geest
In lust te woone.

3.
Myn ziel is vuur, ô God, myn uitverkooren,
Myn zielen-vuur dat schreid
Na 't water, dat zo lieflyk word gebooren,
In 't licht der Majesteit:
Gelyk den dauw, zo schoon in 't morgenroode,
Dat is het kristallyne meer,
Het water daar gy schoonste Heer,
Ons zo op noode.

IV.

Om een beter.

II.

Deeze alle zyn in het geloof gestorven, de belofte niet verkreegen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en ombelsd, en hebben beleeden dat zy gasten en vreemdelingen op der aarden waaren. Hebr. XI: 13.

Vreem-

Vreemdelingen, In aardse dingen.

TOON: Uit liefde komt groot lyden.

Of: Ik ging op eenen morgen.

1.

In vreemd'lingschap gebooren,
Gequeekt en opgevoed,
Quam ons gemoed te vooren,
Een land van eeuwig goed;
Dies maakten wy ons op de gang,
Om 't zelve na te spooren,
Ons gantse leven lang.

2.

Dus gaande onderwegen,
Quam nu en dan ons by,
Een Pel'grim zo genegen,
En zo gezind, als wy,
Dat maakte zoete maatschappy,
Om 't land van volle zegen,
Te zoeken, zy aan zy.

3.

Den eenen komt van 't Noorden,
Den ander komt van 't Zuyd,
Van allerhande Oorden,
't Geboorte Landschap uit,
Als vreemdeling van vriend en maagd,
Wyl hem, met ons, bekoorde
Het land, dat ons behaagd.

C 4

4. Als

4.

Als uit een net ontvlooden,
 Verheugd zich haaren Geest,
 Als blyde Gast-genooden,
 Op zulk een hoogen Feest;
 Terwyl de wereld schimpig lacht,
 Maar zy verachten 't snoode,
 Als 't droomen van een nacht.

5.

Om een , die zy beminnen,
 Beminnen zy malkaêr,
 In hoop van t'overwinnen,
 Al 't prykel en gevaar,
 En 't eeuwigduurend Jubeljaar,
 Alreede te beginnen,
 Dat eeuwig duurd hier naar.

6.

Dus gaande met malkander,
 Door 't land van dezen tyd,
 Vertelt den een den ander,
 Van zyn gelegentheid;
 Van waar hy quam , en hoe 't hem ging,
 Op bergen, en in dalen,
 Zo vreemd en zonderling.

7.

Zy troosten zich te zaamen,
 Hoe 't wegje kort zal zyn,
 Gelyk zy wel vernaamen,
 Zo klaar voor oogen-schyn;

Van

Van haar, die in een korten tyd,
Het aards gezicht ontquamen,
Ver weg, in d'eeuwigheid,

8.

Laat ons noch eensjes zingen,
Van die gescheiden zyn,
Die eertyds met ons gingen,
Door 't Land van deez woestyn:
Want immers zyn zy ons niet dood,
Maar na 't genot der dingen,
Waar toe wy zyn genood.

9.

ô Zalig heenen scheiden,
Van menig jonge spruit,
Of gy uw levens tyden,
Met vreugd, jaar in, jaar uit,
In idelheid had doorgebracht,
Nu was 't al aan een zyde,
Als 't droomen eener nacht.

10.

Maar nu zyt gy gepreezen,
Als wys en wel bedacht,
Dewyl gy 't waare weezen
Voor 't schyngoed hebt geacht;
Hoe heug'lyk is der vroomen dood!
In 't heugen weêr verreezen,
ô Heil wat zyt gy groot.

11.

Zy zyn voor onze zinnen ,
 Als een bewaarden schat ,
 By hem , die wy beminnen ,
 Die haar gemoed aanbad.
 Een schat , die wy na dezen tyd ,
 Noch hoopen t'overwinnen ,
 Tot vreugd' in eeuwigheid.

12.

Gezaligd moet gy weezen ,
 Die voor ons heenen ginkt
 In schoonder dag verreezen ,
 Die uit Gods wezen blinkt.
 Vaar eeuwig wel , wy volgen na ,
 Op dat wy t'zaamen zingen ,
 Dat schoon Halcluja.

13.

Haleluja, den Heere ,
 Den Vader , en den Zoon ,
 En Heil'gen Geest , ter eeren ,
 Den Goddelyken Troon ;
 Haleluja, met al de geen ,
 Die in Gods Ryk verkeeren ,
 Zo schoon en ongemeen.

14. Wel

14.

Wel aan dan reis-gezellen,
 Wel aan hebt goede moed,
 Wyl wy malkaêr vertellen,
 Van 't eindelooze goed,
 Daar onze reis zo sneedig spoed,
 Dat ons geen onlust quelle,
 Maar God ons spoor behoed.

15.

Noch maar een weinig dagen,
 Dan scheiden wy van hier,
 Na 't Land van welbehaagen.
 En laaten 't oude dier.
 Wel aan, wel aan het is maar kort,
 Dat onze weg van plaagen,
 Zo schoon ge-eindigd word.

16.

ô Jezus ! hoog verheeven,
 Gy hebt het ons beloofd,
 Dat hy zoud eeuwig leeven,
 Die in u heeft geloofd:
 In u , ô God , gelooven wy,
 ô Brood , van God gegeven,
 Zet ons steeds voedsel by.

De H E M E L - R E I S.

Toon : Hoe dus bedroefd Leeuwerk.

W^{I.}y gaan na Vreden-ryk ,
Een land zo schoon gelegen,
Dat nieuwers heeft gelyk,
Vervuld met alle zegen.
Gepreezen zyn de wegen,
Tot zulk een heil gewest,
Dat schoon mag zyn verkreegen,
Van al die staan na 't best.

^{2.}
ô Reisgenooten ach !
Waar is de tyd van heden,
Zo wy een ider dag,
Gelyken by een schreede,
Zo doen wy wyde treden,
Van hier na d'euwigheid.
Na 't land van vreugd en vrede,
De vroomen toegezeid.

^{3.}
Hoe kort ons tydjen af ,
Wat zyn wy veel voor dezen
Gedaald in slaapens graf ,
En wederom verreezen :
Gods goedheid nooit volpreezen,
Die doe ons eindeling,

Ont-

Ontwaaken in dat weezen,
Daar 't licht nooit onderging.

4.

ô Dag, die nooit verdwynd!
ô Dag van welbehaagen!
Die van Gods aanzicht schynd,
Fontein van alle dagen;
Zouw ons gemoed niet jaagen,
Om na deez levens nacht,
En alle duistere vlaagen,
Te woonen in uw kracht?

5.

Gy groote Majesteit,
En Heere der Heirschaaren,
Die ons in dezen tyd,
Van Eng'len laat bewaaren,
Voor prykel en gevaaren,
Houd gy der zielen wacht,
Tot haar die dag zal klaaren,
Daar zy na zucht en tracht.

6.

Ach alderschoonste dag,
Van eeuwigheid gescheenen;
Die nooit beginsel zag,
Gy zyt het die wy meenen,
Daar gaat ons zuchten heenen:
Hoe vrolyk zal hy zyn,
Die uit deez nacht verdweenen,
Verklaard word in uw' schyn.

7. ô Schyn

7.

ô Schyn , die Jezus heet,
 Gy kind van vreugd en vrede,
 Wiens grootheid niemant meet,
 Fontein van zaligheden,
 Ge-eerd en aangebeden:
 Wy hoopen noch eerlang,
 Ons pad ten eind getreeden,
 Te zyn aan uwen rang.

8.

Dat dan uw Heil'ge wacht,
 Gy Herder aller goede,
 Ons in deez levens nacht,
 Bewaare en behoede:
 Op dat wy mat noch moede,
 Niet komen tot bezwyk;
 Maar uwe kracht ons voede;
 Tot in uw zalig ryk.

9.

Ach ! Heere Jezus , ach !
 Gy Koning aller eere,
 Wy hoopen op dien dag,
 Dien eeuw'gen dag des Heeren ;
 Dat wy na ons begeeren ,
 Uw wezen zullen zien,
 En met de Eng'len eeren,
 Geboogen op de knien.

10.

Wy hoopen dat uw licht ,
 Ons tot een Zon zal weezen ;

In

In 't vrolyk aangezicht,
 Van droeven trek geneezen.
 Dan zy uw' naam gepreezen,
 ô Hooge Majesteit,
 Van alle die voor dezen,
 U zochten in der tyd.

11.

Wy hoopen Heilig God,
 Dat wy u zullen vinde,
 In ons tot een genot,
 Van Ega en beminde.
 Op dat gy ons verflinde
 In uwe liefdens gloed,
 En wy den Hemel vinde,
 Rondom en in 't gemoed.

12.

Ach ! alderschoonste hoop,
 Ach ! rykdom van geloove,
 God zegen onzen loop,
 Met zyne kracht van bove,
 Dat wy door 't aardse floove,
 Gemoedigd heene gaan,
 En ons geen onlust doove,
 Tot alles is voldaan.

13.

ô Hoop , wat zyt gy groot,
 Op onzen Vorst des geevens,
 Zo vriendelyk genood
 Tot zyn Fontein des levens.

Waar

Waar is 'er iets verhevens,
Dat by die waarde lykt,
Daar alle weelde tevens,
Voor bleek word en bezwykt.

14.

ô Bron, die eeuwig vloed
Uit God, in God gebooren,
En 't gantse Hof besproeid
Van al de zaal'ge Kooren:
Wanneer wy van uw hooren,
Of denken in 't gemoed,
Komt gy ons koel te vooren,
Hier in der Zonnen gloed.

15.

Heb moed, ô ziel, heb moed;
Niet om alleen te drinken,
Maar in een zee van goed,
Tot over 't hoofd te zinken,
By 't vaderlyke wenken,
Van alle vriend'lykheid.
ô Weeld' om aan te denken,
Wat zyt gy breed en wyd.

16.

ô Reisgenooten, ach!
Door 't land van deez woestyne,
In onze levens dag,
By 't heete Zonne-schyne,
All' onheil zal verdwyne.
Vergeeten is het leet,

Als

Als God met al de zyne,
Ons vriend'lyk welkom heet.

17.

Dan zal 't gejaagde hert,
Berg op berg neêr gedreeven,
Beangstigd en benerd,
Niet meer voor honden beeven;
Maar al 't gejagt ontheven,
In grazige beemden zyn,
En in gerustheid leeven,
By 's levens spring-fontein.

18.

By 's levens waterbron,
Gelegerd in de bloemen,
Bescheenen van Gods Zon,
By 't looven en by 't roemen,
Van al wat is te noemen,
In zulk een vreugde-dal,
Daar vreeze voor verdoemen,
Geen vreugde stooren zal.

19.

Als Schaapjes zal m'er zyn;
De Herder zal ons weiden,
In Tym en Roosmaryn,
En aan de Beekjes leiden,
En alle goed bereiden.
ô Welgelukkig Lam,
Dat na woestynse tyden,
In zulk een Lusthof quam.

D

20. ô Lust-

20.

ô Lusthof aller vreugd !
 ô Volheid van Gods wezen !
 ô Woonplaats van de deugd !
 ô Zalig leed geneezen !
 Daar nooit iets is te vreezen,
 ô Groote heerlykheid,
 Die nimmer word volpreezen,
 Hoe heer'lyk dat gy zyt.

Ziels-begeerte, om sterkte op zyn weg
na den Hemel.

STEM : Als 't begint.

I.
De Geest des Heeren vul ons zeil,
 Van 's levens schip, daar wy in vaaren,
 Door 's werelds zee, en woefte baaren,
 Na 't eeuwig land, van 't eind'loos heil.

2.

Al zyn wy nu van een verspreid,
 Benevens noch veel duizend kielen,
 Van welbedacht' en wyze zielen,
 Op deze Zee zo breed en wyd:

3.

Als elk op zyn Kompas wel let,
 En wacht houd van niet af te dryve,

Op

Op dat hy onverrukkelyk blyve,
Op zyne ftreek na God gezet;

4.

Zo zullen wy door al 't gevaar,
En al't gebruis van's werelds ftoomen,
Op eene kuft te zaamen komen,
En woonen eeuwig by malkaâr.

5.

o Goude kuft van eind'loos goed,
Wat is het jammer boven maaten,
Van al die uwe ftreek verlaaten
Op deze Zee, die tobt en woed!

6.

De Hoogfte geev' ons goeden moed,
Al komt'er storm en donder-vlaagen,
Dat wy niet onderweeg vertzaagen;
Die met ons vaart is wys en goed.

7.

Zo vaart dan wel in Gods gelci,
Hy kend ze, en ziet ze in alle landen,
Die zeilen na des levens ftranden,
En staatse met zyn goedheid by.

V.

Groot , onder klein aanzien.

Maar heeft zich zelven vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenoomen hebbende, en is den menschen gelyk geworden : En in gedaante gevonden als een mensch, enz. Philippenzen II: 7, 8.

Van

Van

CHRISTUS GEBOORTE.

T O O N : O Kersnacht. Of: Ma meere.

1.
Doe God in 't vlees zich openbaarde,
 Was 't schoonste paareltje op Aarde:
 Zwyg stil al wat van wonder roemd;
 Wie kan dat grootste wonder spreken?
 Hier moet de Zon en Maan verbleeken,
 En allés wat 'er werd genoemd.

2.
 Veel Koningen, en veel Propheeten,
 Met uitgestrekte hoop bezeten,
 Bezagen gaaren dezen dag.
 ô Menichen, die op d'aarde woonden,
 Doe zich den Schepper mensch'lyk toonden,
 Wat was 't een wonder dat gy zag.

3.
 Daar over laat zich iemant hooren;
 Het geen dat quam tot onze ooren,
 En dat wy zagen met ons oog;
 En tasten met onze eigen hande;
 Zo sprak hy, die van liefde brande,
 In 't woord des levens, schoon en hoog.

4.
 Ja vriend hoe zoud gy anders zeggen?
 Gy plagt op zyne borst te leggen;

D 3

Die

44 ZEDELYKE EN STICHTELYKE

Die allerkostelykste borst !
O ! ach ! hoe word de geest ontlooken !
En 't vonkend' zielen-vuur ontstookten,
In d'aller schoonste Jezus-dorst.

5.

Ja Jezus lief ! myn overschoone,
Het lust ons dicht by u te woone ;
En of gy niet op aarde zyt,
Noch woond gy ons niet in de verte,
Maar, door 't geloov', in onze herte,
Gelooft zy God, in eeuwigheid.

Noch van

CHRISTUS GEBOORTE.

STEM : Tranquille cœur.

De 3 laatste regels van elk vers te herhaalen.

1.
't Verlangen had nu lang gewacht,
Op 't woord van 't Goddelyk beloven,
Eer 't Bloemetje wierd voortgebracht,
Wiens geur het Slangen-gift zouw dooven :
Doch doen het kout saizoen,
Der eeuwen was vergaan,
Brak 't Hemels voorjaar aan.

2.

Wat voor een Roosje bragt die tyd !
Wie zal zyn waard' en schoonheid noemen !

Het

Het edelst uit de eeuwigheid,
De schoonste Bloem van alle bloemen,
 De Kroon van alle roem.
 't Was God ! ô Heilig schoon !
 En mensch in een persoon.

3.

Bespiegeld u , vervallen staat ,
 Der menschelyke levens-lusten ;
 Die 't valse zoekt , en 't waare smaadt ,
 En in verkeertheid zoekt uw ruste.
 't Is lang genoeg gedwaald ,
 Dit voorbeeld wyft u aan ,
 Den weg die gy moet gaan.

4.

Des Alderhoogstens Afgezant
 Quam om dien grooten groet te draagen ,
 Niet tot den Koninglyken stand ,
 Maar by 't geringe en het laage :
 Niet hoog , maar in het dal ,
 Ontsprong des levens Bron ,
 En rees des levens Zon.

5.

Den Koning sliep in zyn Paleis ,
 Den Hoogen-Priester en geleerden ,
 Had van dat heil geen onderwijs ,
 Schoon elk die stand van hoogheid eerden ;
 Maar 't slechte Herderschap ,
 Wierd in de stille nacht ,
 Die Boodschap toe gebragt.

D 4

6. Dien

6.

Dien grooten Boodschap aller heil,
 Van zo veel zuchten en verlangen;
 Dat hooge doel van iders pyl,
 Die hoop in 't herte had ontfangen,
 Ging d'achtbaarheid voorby,
 En daalden heerlyk af,
 Tot voor de Herders staf.

7.

Waar vond men dan dat groot Kleinood?
 Dien eed'len steen, der eed'le steenen,
 Dien schat, daar elk toe was genood,
 Als hy tot heil zouw zyn verscheenen:
 In 't Purper, Zyd', of Goud?
 Ô Neen, in geen van al,
 Maar in een beesten stal.

8.

Zo leid, voor iemant die 't niet weet,
 Den eed'len Steen in 't rouw verschoolen,
 De Paarle met een Schelp bekleed,
 En houd zyn dierbaarheid verhoolen:
 Zo lag de Medicyn,
 De schat van 't eeuwig goed,
 In 't vat van vlees en bloed.

9.

Dit was dat hoogbeloofde Lot,
 Uitwendig Kinds en zeer geringe,
 Inwendig, en verborgen, God;
 Ô Groote wonderbaare dinge!

Ach

Ach Jezus ! groot is 't heil,
Die uw geringe staat,
Door blindheid niet versmaad.

10.

't Is onz' onkunde nu gezeid,
Dat in de nedrigheid des Heere,
De hoogste schat en rykdom leid:
Op dat de zucht zich daar toe keere,
En 't geen het oog verlokt,
Met een vermomde pracht,
Om 't recht' in 't slecht, veracht.

11.

Weest dan bedacht , ô waarde ziel,
Laat and're valse steenen raapen,
Wyl 't oog op 't fierlyk voordoen viel,
Wy moeten ons zo niet vergaapen;
Maar zien hoe over schoon,
In Jezus ned'righeid,
Het God'lyk wezen leid.

12.

Ach Jezus, die in 't traanen dal,
Van wegens onze breuk der zonde,
Gebooren in een beesten stal,
Gelyk een mensche wierd bevonde!
Gaat ons ook niet voorby;
Op dat gy in ons hert,
Doch ook gebooren werd.

Noch van 't zelve.

*Laat and're zingen van dit of dat ,
 Wy zingen van Jezus , de waardige schat.*

STEM: Ein kindelijn geboorn zu Bethlehem.

H^{I.}et eeuwig woord , uit Gods gemoed ,
 Dat hoogste goed ,
 Wierd in der tyd tot vlees en bloed :
 ô God , myn Lief !
 ô God , myn Lief !
 Hoe komt gy zo vriendelyk , en zo zoet.

^{2.}
 In 't Hemelryk weiden een groote schaar ,
 Zonder gevaar ,
 Toen 't dwaalende schaapje verlooren waar :
 ô God , myn Lief !
 ô God , myn Lief !
 Toen wierd u goê Herderschap openbaar.

^{3.}
 Wat beurde , wat beurde in deze tocht ,
 Doen hy het zocht ,

En

En op zyn schoud'ren wederbrogt:

ô God, myn Lief!

ô God, myn Lief!

Hoe hebt gy het Schaapje zo dier gekocht!

4.

Daar golt'er geen zilver, goud, of goed,

Dat wonder doet,

Maar een Fontein van Hemels bloed.

ô God, myn Lief!

ô God, myn Lief!

Hoe komt gy zo vriendelyk, en zo zoet.

5.

Het lust de Hoogste, die 't laage bemind,

En zich verbind

Te woonen by het menschen kind:

ô God, myn Lief!

ô God, myn Lief!

Hoe zyt gy zo min'lyk tot ons gezind.

6.

Wy hebben een lieff'lyk woordje gehoord,

Dat ons bekoord,

Hoe

50. **ZEDELYKE en STICHTELYKE**

Hoe Jezus klopt aan 's herten poort:

ô God, myn Lief!

ô God, myn Lief!

Hoe komt gy zo lieflyk in onzen oord.

7.

Wech sloten, en grend'len van 's herten deur,

Breek ende scheur,

Want d'alderhoogste staat 'er veur.

ô God, myn Lief!

ô God, myn Lief!

Hoe komt gy zo lieflyk met Hemels geur.

8.

Maak nu de deuren vry hoog en wyd,

En 't al bereid,

Voor d'ingang van zyn Majesteit:

ô God, myn Lief!

ô God, myn Lief!

Hoe komt gy zo lieflyk in deze tyd.

9.

Kom binnen, ô waarde, in 's herten zaal,

Met uw' gestraal,

En houd met ons uw' Avondmaal:

ô God,

ô God , myn Lief!

ô God , myn Lief!

Hoe komt gy zo min'lyk in 't jammerdaal.

10.

Maar ei , wat zal de spyze daar zyn ,

Als brood en wyn ,

Ach ! schoonste lief , gy zelfs allein:

ô God , myn Lief!

ô God , myn Lief!

Hoe komt gy zo lieflyk , ô God van myn.

11.

Zo eet'er en drinkt'er , van 't Hemels-brood ;

Door God genood ,

Dat hy uit liefde zo min'lyk bood :

ô God , myn Lief!

ô God , myn Lief!

Hoe brengt gy het leven in onzen dood.

12.

Ach ! zoete Heere Jezus , myn schoone zyt ;

Gebenedyd ,

Uw' lof zy eind'loos uitgebreid :

ô God , myn Lief!

ô God , myn Lief!

Wy willen u looven in eeuwigheid.

VI.

Ziet op het voorbeeld.

IL

En Jezus zeide tot hem : de vossen hebben hollen , en de vogelen des hemels nesten : maar de Zoon des menschen heeft niet waar by het hoofd nederlegge. Matth: VIII: 20.

Van

Van Christus Navolging.

T O O N : Psalm 68. of 36: Twee verzen voor een.

1.
ô **V**ogeltjes , die zingt en queeld ,
ô Vosjes , die in 't wilde speeld ,
Gy hebt u nest en holen ;
Maar myn Beminde , die ik meen ,
Had tot zyn eigendom geen steen ,
Dat was als vreemd'ling doolen.

2.
Hoe was de Hoogste dan zo klein ?
Beminde , 't was om u en myn ,
Zyn armoê quam ons toonen ,
Dat wy hier in de zienlykheid ,
Maar leeven voor een korten tyd ,
En slechts als Pelgrims woonen.

3.
'Zyn Ryk was van deez wereld niet ,
Die 't uiterlyke oog bezieet ;
Wat zoud'et ons dan lusten ,
Die ons bekleeden met de faam ,
Van zyn gebenedyde naam ,
In 't vreemde land te rusten.

4.
Hy roept ons uit dit Ryk der tyd ,
Na 't Heilig land der eeuwigheid ,

Hy

54 ZEDELYKE en STICHTELYKE

Hy gund ons beter dingen:
Het wel dat vlees en bloed bemind,
En 't oog der zielen meê verblind,
Is weinig en geringe.

5.

Hy heeft voor ons een beter goed
Verkreegen met zyn eigen bloed:
Daar komt hy ons op noode,
En gaat ons als een Herder voor,
Op dat wy volgen op zyn spoor,
Verlaatende het fnoode.

6.

Die reift , en Pelgrimagie gaat,
Zich zelfs met last niet overlaat,
Noch bouwd geen vaste wooning:
Zyn oog dat op het doelwit ziet,
En rust hier aan de wegen niet,
Al vloed'er wilden Honing.

7.

Hy wandeld voort met zyn gemoed,
Na 't Vaderland van 't eeuwig goed,
En laat de wereld dryven:
Als hy zyn reis heeft afgedaan,
Dan gaat zyn lust en rust eerst aan,
In 't land daar hy zal blyven.

De

Van Jezus noodiging tot alle vermoeide en belaste.

*Komt herwaards tot my alle die vermoeid en belast
zyt, en ik zal u ruste geeven. Matth: XI: 28.*

TOON: Sulamithe.

I.
Ach! hoe vriend'lyk laat de Heere,
Zyn liefden woord, uit 's Vaders hert geboren,
Het mensch'lyk leven hooren;
Of zy hem schoon, beminnen, noch begeere,
En haaren rug toe keere:
Hy laatze roepen, en volgt haar op de hielen;
Keerd maar weder, keerd maar weder, keerd maar
weder arme zielen.

2.
Gaet niet verder, in 't doolen,
Want voor u heen word anders niet gevonden,
Als 't eind van 't pad der zonden,
En achter dat, zo heim'lyk en verhoolen,
Leid eeuwig leed verschoolen:
Waarom ellendig, daar heil word aangeboden?
Keerd maar weder, keerd maar weder, keerd maar
weder op het nooden.

3.
Zoekt gy weelde, en vrede?
Gy moet het quaad, der zielen rug toe keere,
En 't aanzicht na den Heere:
Uw leevers Weg, recht anders om, betreedten,
Tot zy word afgesneeden:
Dan valt uw' Ziele, haar Vader in zyn armen,
Van genade, van genade, van genade, en erbarmen.

E

4. Laat

4.

Laat u raaden, ô Leeven!
 Van d'eeuwigheid verknoopt, en vast verbonden;
 En diend niet meer de zonden,
 Maar hem, die u het weezen heeft gegeven,
 En tot zyn kind verheven;
 Want hier bezyden is jammer en ellende,
 Waar wy keeren, waar wy keeren, waar wy keeren,
 of ons wenden.

Van de rust des Gemoeds.

TOON: Semila tormenti.

1.

Laar krygen en schanden, en rooven en branden,
 Verwoesten, verwoesten de landen,
 Laat komen de donder, de winden en stroomen,
 Wat schaad het, wat schaad het den vroomen.

2.

Als zwaare geruchten, een ander doen zuchten,
 En woelen, en woelen, en vluchten:
 Dan zit hy in vrede, in ruste, in vreugden,
 Omringelt, omringelt met deugden.

3.

Zyn schat is onzichtbaar, en grooter in waarde,
 Dan Hemel, dan Hemel, en aarde.
 Zyn krachten en heersing gaat alles te boven,
 Wat zouw men, wat zouw men hem rooven?

4.

Verliest hy zyn haaven, en leven te gader,
 Zo komt hy, zo komt hy te nader,
 Zyn Heere, zyn oorsprong, zyn rykdom, zyn leven,
 Waarom dan, waarom dan gebleeven?

Van

Van de rust der Zielen.

T o o n : Het daget uit den Oosten.

1.
Al ruisen alle Wouden,
 Al bruiſt het wilde Meer,
 Al beeft het al van Donder,
 Al ſtraald de Blixem neer:
 Myn hert blyft zonder vreezen,
 In zyn wezen.

2.
 Het kan ons niet verſchrikken,
 Al wat van buiten woeld,
 Wanneer men maar van binnen,
 De ſchoonſte ruſte voeld:
 Die ſchoonſte ruſt van binnen,
 Kan 't verwinnen.

3.
 Als Jezus zich in 't herte,
 Te ruſte heeft gezet:
 Laat eens een onweer komen,
 Dat deze ruſt belet:
 Al 't quaad verſmelt in vreezen,
 Voor zyn wezen.

4.
 ô Menſchen woud gy leeren,
 Waar in uw' heil beſtaat:
 't Is hier in, dat gy weelde,
 En aardſc rykdom haat:
 En dat gy tracht te winnen,
 Ruſt van binnen.

Verlangen na Jezus.

TOON: Amarilli.

I.
Jezus Christus myn waarde!
 Gy zyt het al, en al wat ik begeere,
 Myn Bruidegom, myn Heere,
 Gy zyt het al, in hemel en op aarde;
 Die uwe wysheid baarde.
 Hoc lange duurd 't eer ik by u zal woone
 Jezus Christus, Jezus Christus, Jezus Christus myn
 schoone.

2.
 Als een harte ontvloeden,
 In 't dichte woud, 't vervolgen van zyn plaagers,
 Van honden en van jaagers,
 Uit heeten dorst, schreeuwd na de waterstroomen,
 Die van 't gebergte komen;
 Zo schreeuwd myn ziele na u, ô God verheven,
 Jezus Christus, Jezus Christus, Jezus Christus, myn
 leeven.

3.
 ô Verderven en sterven,
 Kost gy geheel myn eigen wil verslinden!
 Dan liet in 't hert zich vinden:
 Een levend water ontsprongen uit Gods herte,
 Geen dorst zouw my meer smerte.
 Ja zoetste Jezus myn allerschoonste Heere,
 Laat my sterven, laat my sterven, laat my sterven,
 van u leeren.

Van

Van het overgeeven des herten aan Jezus.

T O O N : Nerea : of, 10 Geboden.

W^{1.}y willen God ons herte geeven,
En treden 't aardse met de voet,
Op dat ons 't eeuwig hemels leven,
In plaats van 't helle quaad ontmoet.

^{2.}
Ach hoe veel schoonder is het dagen,
Van 't Zomerdagse Morgenrood,
Als 't nypen van de noorder vlaagen,
By donk're nacht, zo naar en dood.

^{3.}
Elk spreekt en preekt van 't eerste wezen,
Als van haar Moeder, en den grond,
Waar uit zy in 't beginfel reezen,
Want alles heeft zyn open mond.

^{4.}
Hier staan wy nu, gelyk genooden,
Om aan te vatten wat ons lust,
Van rechts en links, ons aangeboden,
Eer 't licht des levens word gebluft.

^{5.}
Zo laat ons wel en wys'lyk keuren,
Het blyde goed, voor 't droevig quaad,
Wyl 't ons uit liefde mag gebeuren,
En voor 't begeeren open staat.

E 3

6. Fon-

6.

Fontein en wortel aller wezen,
 Brengt gy den rechten honger voort,
 Dat alle onlust word geneezen,
 En alles komt gelyk het hoort.

Van gantfer Herten.

TOON : ô Heilig Zalig Betlehem.
 Of: Psalm 138. Twee verzen voor een.

Zo niet, onwyze ziel, zo niet,
 't Is schande dat men zulk een Heere,
 Geveinst het halve herte bied:
 Gy moet een trouwer liefde leere.

2.

Wild gy de Bruid van Jezus zyn,
 Wild gy die schoonste Bruid'gom vryen?
 Rein af van alle Ik en Myn,
 Rein af van alle hoereryen.

3.

Hy moet alleenig zyn bemind,
 Of weet gy niet zyn hooge waarde?
 Hoe dat hy is Gods eenig kind,
 Een Heer van Hemel en van Aarde.

4.

Een bron van alle goed en zoet,
 Van licht, van kracht, van vreugd, en leeven,
 Die

Die alles schept en alles voed,
En alle schoonheid heeft gegeven.

5.

Zyn grootte meet geen plaats of tyd,
Maar 't onbegryplyk wonder wezen
Vervult de gantse eeuwigheid;
Zyn lof is eeuwig niet volpreezen.

6.

Hy is de glans van 't eeuwig vuur,
Dat Vader heet: het licht heet Zoone,
Het hoogste zoet in Gods natuur,
De hoogste vreugd der Eng'len Troone.

7.

De kristallyne wereld bloeid
In zyne kracht: de Seraphynen
Zyn met het heilig licht doervloed,
Als Diamanten en Robynen.

8.

Wech yd'le wereld, flyk en aard',
Met uw' vermomt wellustig leven,
Gy zyt geen stip des herten waard,
Wat zouw men u het halve geeven.

9.

Nu een rechtschapen moed gevat,
ô Waarde ziel, met vast betrouwen,
Begraaft u hert in deze schat,
Het zal u eeuwig niet berouwen.

E 4

10. Wat

10.

Wat helpt een weinig geld en goed.
 Wat mag een weinig wellust baaten,
 In 't uurtje als men sterven moet,
 Dan moet men 't immers al verlaaten.

11.

Heeft dan de ziel geen Bruilofts-kleed,
 Van 't God'lyk Wezen aangetoogen,
 Zo valt zy in een eeuwig leed,
 En vind haar jammerlyk bedroogen.

Jezus der zielen-vreugd' en leven.

STEM: Alfenor.

1.

Staa op, bekrans uw hoofd
 Met de Roozen, die zo schoon
 Gloeijen uit de Doornekroon,
 Die de goude kroon verdoofd:
 En zingt met d'Eng'len God ter eeren,
 ô Jezus, onzen Heere:
 ô Jezus! ô Jezus! ô Jezus!
 Onzen Heere, nooit vollooft!

2.

Myn vreugd zy niet bepaald,
 Dat nu alle damp verdwyn,
 Voor de schoone Zonneschyn,
 Die uit Jezus oogen straald.

Al myne zorgen zyn verdreeven,
Want Jezus is myn leven,
Myn leven, myn leven, myn leven,
Daar myn ziel in adem haald.

3.

Och ! kende gy de vreugd,
Daar de zuiv're ziel in leefde,
Die met Jezus vriendschap heeft,
Menschen boos van uwe jeugd:
Gy zoud de zonden van u weeren,
En uwe ziel bekeeren,
Bekeeren, bekeeren, bekeeren,
Van de boosheid tot de deugd.

4.

Hef op, myn ziel, en spot
In uw' gezangen, met de man
Die geen vreugde vinden kan,
Dan in schatten voor de mot:
En zing met d'Eng'len God ter eere,
ô Jezus, onzen Heere!
ô Jezus ! ô Jezus ! ô Jezus !
Onzen Heere, onzen God.

Van de Liefde Jezus.

Die den Zoone heeft, die heeft het leven. 1 Joh: V: 12.

TOON : ô Christus laat den dageraad.
Of : Helaas ! myn zuchten zyn om niet.

Wat gy bemind , dat min ik ook ;
Ach alderdiepste grond , Fontein en ader !
Onnoemelyke kracht , en Vader ,
Uit wien 't gewas van 't al en al ontlook :
Dat Kind des Lichts , van eeuwigheid ,
Zo schoon gebooren uit uw vuurigheid ,
Waar in gy schept uw hoogste welbehaagen ,
Dat is het geen ,
Daar wy na vraagen ,
't Bloempje dat ik meen.

2.

Dat Kind , dat schoonste liefden-Kind ,
Dat u van eeuwigheid in 't licht verklaarde ,
En uit het noem'loos openbaarde ,
Waar in gy 't eind van uw begeeren vind ;
Dat is de Paarel en 't Juweel ,
Dat wy begeeren tot ons herten-deel :
Ach Vader lief , belieft het ons te geeven ,
Op dat zyn licht ,
In ons mag leeven ,
Voor uw Aangezicht.

3. Zyt

3.

Zyt gy dat eeuwig Baaren niet?
 Uit wiens verborgentheid dat alle dingen,
 Als uit haar diepste wortel dringen,
 Waarom gy ook met recht een Vader hiet:
 En zyt gy niet zo na als verd,
 Ook in het middelpunt van 's menschen hert?
 Ach laat dan ook aldaar uw uitverkooren,
 Beminden Zoon,
 Toch zyn gebooren,
 Als het hoogste schoon.

4.

Ach Jezus kostelyk kleinood!
 Gy zyt de Bruid, of Bruigom, den Beminden;
 Het lust ons, u in 't hert te vinden,
 Daar ons begeeren, u, door zuchten, nood.
 Trek aan, ô levens Vorst, trek aan,
 Dat alle deuren voor u open gaan;
 U hoort de plaats, doet al het vreemde wyke;
 ô Majesteit!
 Op dat het blyke,
 Dat gy Koning zyt.

VII.

Baa Wereld.

II.

Hekt de wereld niet lief, noch 't geen in de wereld is: niemand de wereld liefkeest, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al dat in de wereld is, [naamelyk] de begeerlykheid des vlees, en de begeerlykheid der ongen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld. En de wereld gaat voorby, en haare begeerlykheid: maar die Gods wil doet, blyft in der eeuwigheid. 1 Joan: II: 15, 16, 17.

Het

Het verzaaken van alle aardse ydelheid.

Die beter ziet, Tot beter vlied.

T O O N: Ay schoone Nymph aanziet een machtig
Koning.

V ^{1.}aar heen, vaar heen, ô wereld, die ik minde,
Toen ik niet beter wist,
U zyde snoer zal my niet langer binde,
Met schoone schyn en list.
Vaar heen, vaar heen, nu wil ik u begeeven,
Eer dat gy wereld my verlaat,
En als een schaduw heenen gaat,
Van 't aardse leven.

^{2.}
U aangezicht, vermomt met schoon bekooren,
Is leelyk in der daad;
En wyl gy ons ontmaskert komt te vooren,
Verdiend gy onzen haat.
Vaar heen, vaar heen, met al uw' yd'le zaaken,
Gy kond met al u heil der Tyd,
Het leven uit de eeuwigheid,
Niet zalig maaken.

^{3.}
Een and're deur ging door genade open,
Voor 't overlast gemoed,
Daar zien wy in, door staag geloof en hoopen,
Tot in een eeuwig goed.

Veer

68 ZEDELYKE EN STICHTELYKE

Voor deze Zon moet uwe Maan verbleeken,
’t Beslooten hert krygt vrye vlucht,
En vliegt in God, die ruime lucht,
Uw kouw ontstreeken.

4.

Als liever komt, moet leeder achter wyken :
Voor ’t eeuwig God’lyk schoon ,
Moet uwe glans, en heerlykheid bezwyken,
ô Wereld op uw’ Troon;
Gy zyt maar slaafs , by d’aldergrootste Koning,
Die ons zyn trouw en liefde bood;
En als een gast voor eeuwig nood,
In zyne wooning.

5.

ô Aarden vat, van vlees en bloed verbonden,
’t Geen ’t stoute hoofd opsteekt :
(Om niet meer slaafs te zyn, aan ’t juk der zonden,
Maar tegens dat gy breekt,
Om d’arme ziel te laten heene vaaren,
Op dat zy blyve waar zy kan,)
Zo trekken wy een deksel an,
Tot ons bewaaren.

6.

Hier toe is ons , het waare brood gegeven,
Dat uit den Hemel viel,
Tot onderhoud van ’t eeuwig zalig leven,
Voor d’uitgestrekte ziel:
Daar moeten wy, van drinken ende eten,
Door rein geloofs begeertens mond,
Ter

Ter Tafel van het nieuw Verbond,
Steeds aangezeten.

7.

(ô Heilig vlees en bloed, van 's Hemels Heere,
(In plaats van 't oude vat,)
Waard gy het huis van 't zielen-vuurs begeeren,
Dat zy zo graag bezat :
Mogt u genaad', haar bloetheid overkleede !
Wat was zy ryk'lyk aangedaan,
Om vry ter Bruiloft in te gaan,
Met vreugd en vrede.

8.

Treed aan, treed aan, myn nieuw bezoolde voeten,
Op 't ingeslaagen spoor,
Daar u de schaar der vrienden Gods begroeten,
En tellen in haar Koor :
Dit is de weg van 't land verderf gelegen ;
Leg achter wereld met u goed,
Op dat ons 't vaderland ontmoet ,
Langs deze wegen.

9.

Geloofst zy God, die d'oogen heeft ontbonden,
En 't jeugdig hert ontknoopt,
Dat niet meer slaafs wil zyn aan 't juk der zonden,
Maar na de vryheid loopt.
Genadig' Heer, laat uw gelei ons leiden,
Tot dat wy veilig over zyn
Den berg, en 't dal, van deez' woestyn,
En alle stryden.

Van

Van's werelds blindheid en elende.

Die niet ziet , Weet het niet.

TOON : Nerca schoonste , enz:

1.
 ô **B**linde wereld , vol ellende ,
 Al uw' geluk bestaat in waan ,
 Dat gy uw' groote armoed kende ,
 Gy zoud naar and're rykdom staan.

2.
 ô Koningen , kond gy 't bezeffen ,
 Waar in een Koningryk bestaat ,
 Gy zoud uw' roem zo hoog niet heffen ,
 U aardse kroon was haast verſmaad.

3.
 Gy boogd met kroon en ſcepter neder
 In 't ſtof , voor Jezus doornekroon ,
 Gy gingt tot heerſchappy niet weder ,
 Maar bleeft een dienaar van Gods Zoon.

4.
 Ach ! kende gy die ſchoonſte Heere ,
 Uw' aards Paleis verliet gy bly :
 Want hem te dienen is regeeren ,
 En 't aards regeeren ſlaverny.

5.
 Wie hem behaagd heeft altyd vrede ,
 Of ſchoon de wereld woeld en raast ,
 En d'een van d'ander word beſtreede ,
 Hy is voor geen geweld verbaast.

6. Zyn

6.

Zyn geeft verheugd zich niet door wyne;
 't Is levend water dat hy drinkt :
 Dat in hem werd tot een fonteine,
 Die in het eeuwig leven springt.

7.

Komt Koningen van uwe Troone,
 Komt wereld van uw' drek en slyk,
 Word onderdaanen van Gods Zoone,
 En Koningen van 't eeuwig ryk.

I. Deel op het menschelyk bedryf.

TOON: Psalm 24 en 113.

1.

Blyf doch eens voor de wereld staan;
 En ziet ze met verwond'ring aan,
 Op 't voorwerp van het mensch'lyk leven:
 Hoe elk zyn gantse levens tyd,
 Besteed in onvermoeide vlyt,
 Van lust en iver aangedreeven.

2.

Hoe elk in zyn bedryf en stand;
 Zo scherp van hoofd en gaauw van hand;
 Zyn geeft en lichaam weet te roeren.
 Hoe elk op zyne dingen let,
 Om alles wel geschikt en net,
 En na behooren uit te voeren,

F

3. 't Zy

3.

't Zy dat gy van de hoogſte graad ;
 By trappen daald ter laagſte ſtaat ,
 In 't geen zich menſchen onderwinden ;
 Of door beſtelling van 't verſtand ,
 Of door bewerking van de hand ,
 Gy zultze wel geoetend vinden.

4.

Hoe elk zyn doen zo wel betracht ,
 En zich met vlyt voor fouten wacht ;
 Om dat het ding , zyn tyd'lyk leven ,
 Of koſt , of ſchat , of luſt , of eer ,
 Aan deze min , aan geene meer ,
 Voor 't tegenwoordig deel moet geeven.

5.

En dat die wereld van verſtand ,
 Daar 't licht van onderscheid in brand ,
 In 't deel daar 't meeft aan leid gelegen ,
 Zo plomp en onbedreven zy ,
 Of 't zelve acht'loos gaat voorby ,
 Te ſlof om wyſlyk t'overweegen.

6.

Een ding dat doch in ieders ſtaat ;
 In waarde ver te boven gaat ,
 De dingen van zyn doen en laaten :
 Ja ook zo ver dat buiten dat ,
 Schoon hy de wereld zelfs , bezat ,
 Hem alle dingen niet en baaten.

7. En'

7.

En deze zaak is algemeen,
Raakt hoofd voor hoofd, en ieder een,
Die niemants welstant mag ontbeeren,
En onder veele die m'er telt
Is naauw'lyks eene die zich stelt,
Om zyn gemoed daar toe te keeren.

8.

En of voorzichtig onderscheid,
Haar 't levens stuk voor oogen leid,
Om 't zelve wel en recht te maaken,
Dewyl daar in den hoogsten graad,
Een groote loon, of straf op staat,
Dat schynt het her! niet veel te raaken.

9.

En om dat slechts voorby te gaan
Is 't woord; men denkt daar zo niet aan;
Wy zyn maar brosse en zwakke menschen:
Zo broddelt elk onachtzaam voort,
Maar 't aardse maakt hy zo het hoord,
Na zyn, of die hy diend haar wenschen.

10.

Blyft doch eens voor de wereld staan,
En ziet ze met verwond'ring aan
Dat zo veel hartsen-ryke hoofden:
Daar elk voor aâr de gaauwste is,
Het rechte spoor zo loopen mis,
Dat ons van ouds zo veel beloofden,

F 2

11. Be-

II.

Bezieet het, en word zo geraakt,
 Dat gy uit dezen droom ontwaakt,
 Om niet alleen een zaad te zaaijen,
 Wiens vrucht maar strekt in deze tyd,
 Maar dat gy d'akker zo bereid
 Dat zy u 't eeuwig brood laat maaijen.

II. Deel op het menschelyk bedryf.

Op de Wys : ô Heilig Zalig Betlehem.

Als elks bedryf is afgedaan,
 Wanneer 't word achter na gekeeken,
 Is 't alles , als een droom vergaan
 En als een stroom voorby gestreken.

2.

Een droom van vreugde, een droom van leed;
 Gelukkig dan, die van te vooren,
 Dit leven als een droom versleet,
 Om zulks niet achter na te spooren.

3.

Want wyl hy klaar voor heene ziet,
 Den leegen halm der tydelingen,
 Zo rust hy in 't vergank'lyk niet,
 Maar zet zyn hert op vaste dingen.

4. Op

4.

Op dat hy door een hooger lust,
Na 't einde aller doen, en zaake,
Uit kommernis in eeuw'ge rust,
Van deze levens droom ontwaake.

5.

Wat hielp de moeite en slaaverny,
Of 't alles wel wierd waargenoomen,
Wanneer men acht'loos ging voorby,
Hoe dat de ziel by God zouw komen?

6.

De ploeger op de bouw van 't land,
Den Koning in zyn weelde leven,
Die geeven vry malkaâr de hand,
Als 't beide is voorby gedreeven.

7.

Want die des nachts van schatten droomd,
Wyl iemand leid in leed bewonden,
Die worden als de morgen kooft,
Te zaamen even ryk bevonden.

8.

Wat dan? wat diend'er dan gedaan?
Gaet vraagt dat elk een man van zinnen,
Wat zaaken, dat hy voor laat gaan,
Daar voorwerp is van veel te winnen.

F 3

9. Wat

9.

Wat dryft 'er boven in de keur,
 Van onderscheidelyke zaaken,
 Die 't schrandere leven komen veur,
 En dat zyn arm het kan beraaken?

10.

Grypt iemand niet na 't alderbest,
 En laat hy 't veel het zwaarst niet weegen,
 En kiest hy niet uit al de rest,
 Daar hem het meest aan is gelegen?

11.

Daar is dan 't einde en het slot:
 De wyse weet het best te kiezen;
 Het best, van alle ding, is God.
 Dat zal de keurder nooit verliezen.

12.

Dat zal hem eeuwig niet ontgaan,
 Gelyk als alle and're dingen,
 Jaar in, jaar uit, geduurig aan,
 Hem onder zyne hand ontgingen;

13.

Tot dat de mensch zich eind'ling vind,
 Na al zyn ploegen en zyn zaaijen,
 Bedroogen, met een hand vol wind,
 Op d'akker daar niet valt te maaijen.

14. Maar

14.

Maar die hier onder 't jok der tyd,
Terwyl hy 't lichaam moet verzorgen,
Zyn geest verheft in d'eeuwigheid,
En uit ziet na die zaal'ge morgen;

15.

En na des wyze meesters raad,
Zyn zielen honger houd verheven,
Ter Hemel spys, die niet vergaat,
Maar overblyft, in 't eeuwig leven:

16.

Die 't ryke Gods de voortocht geeft,
In zyn bedryf, gedoe en draagen,
En met zyn hert in d'oorfsprong leeft,
Na 't heilig God'lyk welbehaagen:

17.

Die zal na al zyn zweet en leed,
Zyn moeiten en bekommernissen,
Daar 's levens loop in is besteed,
Den oogst der eed'le vrucht niet missen.

18.

Die zal aan 't einde zyner tyd,
Van naberouw nier zyn bezeten
Noch niet beklagen (onder spyt,)
Dat hy het noodigst heeft vergeeten.

F 4

19. Die

19.

Die zal der dingen snelle vlucht,
 Die zo met alles gingen ftryken,
 D'ontvlooge vogel in de lucht,
 Niet moedeloos staan na te kyken.

20.

Maar vaart zyn lichaam in het graf,
 En breeken zyner zielen banden,
 De bolster zyner vrucht valt af,
 En 't pit behouwd hy in zyn handen.

21.

Zyn dienst en arbeid is gedaan,
 Hy droogt het zweet van zyne wangen,
 Zyn heilig avond die gaat aan,
 Het is zyn tyd van loon t'ontfangen.

22.

ô Loon! ô aldergrootste loon!
 Hy zal u eeuwig niet verteere;
 Hoe blinkt uw' kost'lykheid zo schoon,
 Op dat een ieder u begeere.

23.

Hoe heerlyk is de gulde poort,
 Ter ingang tot een eeuwig leven,
 Daar nooit geval de vrede stoort,
 Daar nooit een onrust word verheven!

24. Daar

24.

Daar geene zorg noch kommer woond,
Daar 't leven niet behoeft te zweeten
(Gelyk men hier zyn vlyt betoont,)
Om zich te kleeden en te eeten.

25.

Daar d'erfgenaam vol prys en lof,
Van 't overvloedig mede-deelen,
In 't Vaderlyke huis en hof,
In d'onbezorgde kost gaat speelen.

26.

Daar d'oorsprong aller konsten vloed,
Daar alle wond'ren uit ontspringen,
Daar 't kern van alle schoonheid bloeid,
Daar d'oorzaak is van alle dingen.

27.

Wat mag den aardworm dan noch lang
Zich aan de dropjes staan vergaapen,
De dropjes uit wiens snellen gang,
Geen waar genoeg is te raapen.

28.

Wat 's dan de eindelingen zin?
Men doet tot nooddruft zyn bedryven,
Maar brokt 'er zynen geest niet in,
Laat die tot God verheven blijven.

29.

Men denk dat wy hier Pelgrims zyn,
In 't jammerdal van 't tyd'lyk leven,
Daar 't elk, na d'algemeen en tryn,
Aan 't einde alles op moet geeven.

30.

Zo als wy quamen, gaan wy heen,
Ontbloot van iets daar uit te draagen,
Gelyk men naakt en bloot verscheen,
Wat mag den aardworm dan bejaagen?

31.

Als hy gedekt word en gevoed,
Dan zynder reden van genoeg en,
Terwyl de zucht van zyn gemoed,
Den eeuw'gen akker zoekt te ploegen.

32.

Den arbeid zy dan onze staf,
Om mee door 't land der tyd te reizen,
Men leg d'onnutte nasleep af,
Want wie zouw 't nood'loos torfen pryzen?

33.

Hier is de plaats der ruste niet,
Om zich voor vast ter neer te geeven,
Gelyk men klaar voor oogen ziet,
Hoe elk van hier word wech gedreeven.

34. 't Blyft

34.

't Blyft alles leggen ende staan,
Wat iemand had , bezat en bouwden,
En hy moet ledig heenen gaan,
En laten 't deze wereld houden.

35.

Het weeg dan zwaar in elks gemoed,
Dat hy voor alle ding vergaare,
Door deugd, een fchat van Hemels goed,
Waar van hy eeuwig wel mag vaare.

36.

o Wysheid die het beste deel,
Voorzichtelyk weet uit te leezen,
En meê te draagen uit het veel,
Gy moet by ons ter wooning weezen.

37.

Op dat het heil der wyze keur,
Zo overvloedig aangeboden,
Dat klopt, en wacht voor ieders deur,
Ons eind'ling niet en zy ontvlooden.

*En ons beving dat groote quaad,
Het geen genaamt word: AL TE LAAT.*

VIII.

De hoop vertrooft.

Ik ben een vreemdeling op der aarden, en verbergd uwe geboden voor my niet. Psalm CXIX: 19.

Uwe inzettingen zyn my gezangen geweest, ter plaats myner vreemdelingschappen. Psalm CXIX: 54.

De

De Pellegrim.

TOON: Van de 10 Geboden. Of, Nerea.
Of, Reveilles vous.

Hoe zucht een Pelgrim in dit leven,
Gelyk een Balling in 't vreemde land,
Die uit zyn Vaderland verdreeven,
Vast doolen gaat, door bos en zand.

1.

Hy zag den dag zo dikmaals klaaren,
En telt zo menig avond-stond;
En noemt een heele ry van jaaren,
Dat hy zich onderweeg bevond.

2.

Ach! denkt hy, hoe lang zal 't noch duuren,
Eer ik myns Vaders aangezicht,
Naa zo veel overzuchte uren,
Aanschouwen zal in 't heilig licht?

3.

Ach Vader! vriend'lyk boven maaten!
Al liet een moeder ook haar kind,
Noch zult gy 't wormpje niet verlaaten,
Dat zich op aard' in 't stof bevind.

4.

Al moet het nu elendig bukken,
En zuchten onder vreemde macht,
Die 't deerlyk zoekt te onderdrukken:
Gy slaat het echter gaad' en acht.

5.

6. En

6.

En zult het al zyn quaad onttrekken,
 Gelyk de schoone Zonneschyn
 Een sierlyk bloempje weet te wekken:
 Uit mest en stank, en steld het rein,

7.

En klaar, met schoone geur en verwen,
 In vryheid van de open lucht.
 Zo groend een leven uit het sterven,
 Zo geeft de dood een schoone vrucht.

8.

ô ! Pelgrim troost u onderwegen,
 Al schynt gy noch zo wyd van huis,
 Het is zo ver niet eens gelegen,
 Aan 't endje volgt de rust, voor 't kruis,

9.

Hoe willen wy ons eens verheugen,
 Als wy in 't zalig Vaderland,
 Daar ons geen Turbaas raaken meugen,
 Als lieve Broeders, hand aan hand,

10.

Gaan wandelen door de Eng'le Kooren,
 En spreken van de Pelgrims reis,
 En wat ons God daar heeft beschooren,
 Zyn grooten naam tot lof en prys.

11.

Dan zal het ons daar niet berouwen,
 Dat wy hier voor een korten tyd
 De ydelheid niet wilde trouwen,
 Die haast vergaande ydelheid.

12. Wech

12.

Wech wereld met u ydel weezen ,
Gy zyt ons Pell'grims veel te min ,
Hoe schoon gy ook werd aangepreezen ,
Wy zetten u uit onzen zin.

13.

Daar is 'er een die wy beminnen ,
En die beminnens waardig is ,
Die speelt ons altyd in de zinnen ,
Zyn trouw en liefd' is ons gewis.

14.

Hy zal zyn minnaars niet begeeven ,
Gelyk als gy ô Wereld doet ,
Die haar , in 't eindje van het leven ,
Verlaat en schoptse met de voet.

15.

Maar hy , die ons het hert doorgriefde ,
Zal ons naar 't uurtje van de dood
Eerst recht omhelzen met zyn liefde ,
En zetten zacht in zynen schoot.

16.

Daar op zo willen wy het waagen ,
En doen de Pell'grimagie voort ,
En ons hier onderweeg zo draagen ,
Als vreemde gasten toebehoort.

17.

Niet moet ons op den weg bekooren
Van schoone schyn of vleijery ,
Men sluit zyn oogen ende ooren ,
En gaa het al maar recht voorby.

18. En

18.

En of ons langs de vreemde wegen
 Veel ftryds en tegenheid ontmoet,
 Daar is zo veel niet aan gelegen,
 Na 't bitter proeft men best het zoet.

19.

ô Eeuwig zoet ! daar wy op hoopen,
 Gy zyt het immers dubbeld waard,
 Dat wy het al om u verkoopen.
 Ach ! Vaderland zo schoon van aard,

20.

Hoe zal uw morgenstond opdaagen,
 In 's Pell'grims nieuw ontlooken oog,
 Dan denkt men om geen regenvlaagen,
 Noch storm, die boven over toog.

21.

Al moet men hier een weinig ftryden,
 En zukk'len in het vreemde land,
 De schoone hoop kan ons verblyden,
 En schuiven 't alles aan een kant.

22.

ô Zonneschyntje van Gods herte,
 Wanneer gy aanbreekt in 't gezicht,
 Dan balzemt gy des Pell'grims smerte.
 En al 't gelededen leed is licht.

23.

Een hand vol levens , met verlangen,
 Met ach ! en zuchten door gebracht,
 En dan een eeuwig heil t'ontfangen !
 Gelukkig , die het neemt in acht !

24. Hoe

24.

Hoe menig is'er al in vrede,
En rust zo lieflyk en zo zacht;
Die dezen weg ook heeft betreedend,
En ons in 't Vaderland verwacht.

25.

Hoe vriend'lyk zal de Welkomst weezen,
Van lieve Broeders onder een,
Hoe loflyk, schoon en uitgelezen
D'onthaalinge, en al het geen

26.

Wat aangenaam word uitgesprooken,
Wanneer het broederlyke hert,
Door 't heilig liefde-vuur ontstookten,
Tot een Fontein van reden werd.

27.

By 't spreken wil het noch niet blyven,
De Lofzang weld ten boezem uit,
Om op een schoone maat te dryven
Met onuitsprekelyk geluid.

28.

Hoe zoet zal 't woordje Jezus toone,
Door 't lof van 't hoog verliefd gemoed.
Ach Jezus! bloem van al het schoone!
Ach Jezus! bron van alle zoet!

G

29. 6 We

29.

ô Wereld , wech met al uw' weelde ;
 Gy werd te klein by 't eeuwig groot ,
 Wat zouw men zich in draf verbeelde ,
 Daar God de ziel te bruiloft nood.

30.

Een Bruiloft ! ryk'lyk overgooten
 Met onnadenk'lyk goed en zoet ,
 By duizenden van Speelgenooten :
 Daar elk den ander lief ontmoet :

31.

Daar elk zich in des and'rens deugde ,
 En schoone gaaven hoog verblyd ,
 Daar een Fontein van volle vreugde
 Geduurig weld in eeuwigheid.

32.

Daarom , ô Pell'grim op der aarde ,
 Weest maar geduldig , sterkt u moed ,
 Het paareltjen is hoog van waarde ,
 Daar gy de Pell'grims reis om doet.

33.

Het zal zo lang niet eens meer duuren ,
 Uw weg kort al geduurig af ,
 Door 't snel voorby gaan van de uren ,
 Tot dat de vlees-klomp valt in 't graf.

34. Dan

34.

Dan is de ziel de kouw ontvloogen,
Die haar onthield de vrye lucht,
En jaaren lang heeft neêr geboogen,
Waar in zy veelmaal heeft gezucht.

35.

Wech oude huid , men zal niet treuren
Om uw verlies en zwaare band ,
Wat beters mag de ziel gebeuren
In 't alderlieffte Vaderland.

36.

ô Pell'grim troost u onderwegen,
Al schynt gy noch zo wyd van huis,
Het is zo ver niet eens gelegen,
Aan 't eindje volgt de rust voor 't kruis.

37.

Dan valt gy in een vollen zegen ,
(Uit al dit wereldse gedruis)
Door 't bloed van Jezus ons verkreegen,
Uw Vader in zyn armen t'huis.

Van 't Zalig leven.

*Jezus, de Fontein der Zaligheid, de hoogste en diepste
liefde des Vaders, zy ulieden verquikkinge
hier en in der eeuwigheid.*

STEMME: Wild gy een Pelgrims weg ingaan.

Beminde Broeder, die ik vand
Op 's werelds Pelgrims wegen,
Al gaande naar het Vaderland,
Ik wens u heil en zegen.

2.

Hebt moed, en treed maar lustig aan,
God vorder onze voeten,
Al word men al wat moe van gaan,
De rust zal 't al verzoeten.

3.

ô Rust! ô alderschoonste rust!
Hoe scherpt gy 't heet verlangen?
Eer dat gy ons met welkom kust,
En wy uw zoet ontfangen.

4.

ô Rust! die ons zo vriend'lyk nood,
Hoe willen wy verzinken
In uwen alderzachtsten schoot,
En laaven 't hert met drinken.

f. Wat

5.

Wat zal dat voor een drinken zyn?
Nu lustig, laat ons hooren?
Een watertjen, als Kristalyn,
Door 't herte Gods gebooren.

6.

Ontspringend' uit des Vaders kracht,
In 't licht des Zoons volkomen,
Dat alles balsemt en verzacht,
Zo schoon en uitgenomen.

7.

Dat trekt den Paradys-boom aan,
En baard een schat van vruchten,
Die 't aards verstand te boven gaan,
Hoe hoog de zinnen vluchten.

8.

Dat lokt de schoone Serafyn,
Die neemt ze met zyn handen,
Een fruitje, dat vol hemels wyn,
Vereist, noch maag, noch tanden.

9.

Daar steekt hy 't heilig hert mee aan,
Dan mogt men eensjes hooren
Den lof tot zynen mond' uitgaan,
Door 't ruim der Eng'len Kooren.

G 3

10. Dan

10.

Dan pryft hy 't al, uit al zyn kracht
Wat van haar word bezeeten,
Gods wond'ren, eindloos voortgebragt,
Te tellen noch te meeten.

11.

De vreugd klimt op van troon tot troon,
Daar is een Jubileeren,
Elk brengt en toont zyn hoogfte schoon
Den grooten God ter eeren.

12.

Haar lichaam is van Kristalyn,
Met Majesteit doorscheenen,
De Goddelyke zonneshyn
Die vloed'er schoon door heenen,

13.

En opent ieders heil'gen aard,
Met wonderbaare kleuren,
Daar onze verwen, hoe vermaard,
Als duister zwart, by treuren.

14.

De sommige schynen als smarracht,
En and'ren als robynen,
En diamanten, die met kracht,
Als Zonnen van zich schynen.

15. Men

15.

Men speurt'er blaauw en rood, en geel,
En groen, en veelderhanden
Te wonderbaar, te hoog, en eêl,
Voor wereldse verstanden.

16.

Die glanzen speelen door malkaâr;
In 't naad'ren en ontmoeten,
Daar word men heerlykheid gewaar,
By 't halzen en begroeten.

17.

De Paradys-bloem hoog van kleur
Moet deze schoonheid fieren,
En spreid een aangename geur,
Door d'Engelse * Rivieren.

18.

De Paradys-bloem doet een schat
Van groote wond'ren open,
Terwyl zyn blaadjes, met het nat
Des levens, zyn bedroopen,

19.

Den Engel draagt een roozen hoed,
Die gloeid, met zyne bloemen,
Als rood geverft, in Jezus bloed:
O! schoonheid, niet te noemen.

G 4

20. Maar

* *Plaatsen of Koningryken.*

20.

Maar wat is 't schoonste dat men vind
 In 't ruim der Eng'len Kooren?
 Dat is de Liefde, 't schoonste Kind,
 Van eeuwigheid geboren:

21.

Door d'eeuw'ge eindelooze kracht,
 Die Vader hiet; den Zoone,
 Die 's Vaders vuurigheid verzacht,
 Is 't licht, door alle troonen,

22.

De glans en heilige Majesteit,
 De welbron aller vreugden,
 De vrede en zachtmoedigheid,
 D'ontsluiter aller deugden.

23.

Zyn lichaam is den water-geest,
 Die rykt zo diep en hooge,
 Daar nooit gedachten zyn geweest,
 Hoe breed en wyd gevloogen.

24.

Daarinne staat zyn vlees, en bloed,
 Dat alle Heiligen eten,
 En 't nieuwe lichaam wassen doet,
 Met Godes Geest bezeten,

25. o Je-

25.

ô Jezus ! allerhoogste kracht,
 Der liefde en genade,
 Zo zoet , zo vriend'lyk en zo zacht,
 Zo ryklyk in 't verzaade !

26.

ô Jezus , grootste heiligheid,
 In 't Wezen Gods, de bloeme,
 En 't herte in de Majesteit !
 Wie kan uw waarde noemen?

27.

Wat mag het voor een luchje zyn,
 Dat onder 't Eng'len queelen,
 Door 't lof van 't groene Kristalyn,
 Zacht-ruisende komt speelen ?

28.

Wat anders , als den Heil'gen Geest
 Door 't herte Gods gedreeven,
 In God , van eeuwigheid , geweest,
 't Beweegen , en het leven,

29.

Een openaar van alle schoon,
 Een former aller *beelden,
 Die in de Wysheid, voor den Zoon
 En Vader , eeuwig speelden.

G 5

30. Ach

* *Verstaat Hemelse Figuren.*

30.

Ach Vader! eeuwige Alle-kracht,
 En welbron aller krachten,
 Baard in ons 't eeuwig zoet en zacht
 Uw's Zoons, zo hoog te achten:

31.

En laat uw' Geest, in zynen naam
 Door onze herten zweeven,
 Op dat uw Pelgrims zyn bequaam
 Naar 't Vaderland te streeven.

32.

Ach! lieve broeder, die ik vand
 Hoe zoet is 't onderwegen
 Te spreken van het Vaderland,
 Zo diep in 't hert gelegen?

33.

Maar lieve broeder, deze stof,
 Die ik u draag te voeren,
 Dat zyn geen bloempjes uit myn hof,
 Of eigen grond, gebooren.

34.

Ik heb 't niet door ervaarentheid,
 Door schouwen, en bevinden,
 Maar 't is my in de schoot geleid
 Door 't middel van Gods vrinden.

35. Het

35.

Het is eens anders roozengard,
Daar ik ze quam te pluiken,
En laat ze u, na broeders aard,
Be-oogen, en beruiken.

36.

Beminde vriend het heugt my noch,
Dat wy van liefde spraken,
Dat is het beste, laat ons toch
Daar meer en meer na haaken.

37.

God is de liefde, en zyn vloed
Gaaf uit met volle stroomen,
In alles wat zich open doet,
Of tot hem in wil komen.

38.

Het menschedom is maar een geslacht,
Wy zyn al t'zaamen spruiten,
Uit eenen wortel voortgebragt,
Ach! bleef'er niemant buiten!

39.

ô Broeders, die op aarden zyt,
Van alderlei geslachten,
Verlaat des werelds ydelheid,
Met werken, en gedachten.

40.

Het Paradys is ruim, en groot,
Men speurt 'er nooit een ende,

Gy

98 **ZEDELYKE en STICHTELYKE**
Gy word al t'zaamen daar genood,
Hier is het maar elende.

41.

Daar zal men eeuwig zyn in vreugd
En in de rust verzinken :
Och haast u langs den weg der deugd
Op 't aangenaame winken ;

42.

En nooden van dien goedsten Heer,
Die Bron en Liefdens Ader :
Zyn liefden is tot u zo teer,
Hy roept u, als een Vader,

43.

Op dat gy voor zyn heiligheid,
In eeuwigheid zoud speelen,
En hy u eeuwig, zonder tyd,
Zyn liefde meê zouw deelen,

44.

ô Vader van het Vaderland,
Daar wy zo zeer na wenschen,
Geleid ons toch met uwe hand,
Benevens alle menschen !

45.

Vaart wel myn Broeder, treed maar aan,
God sterke onze voeten,
Al word men al wat moê van gaan,
De rust zal 't al verzoeten.

Ern-

Ernstige bedenking op onzen weg na de
eeuwigheid.

*Het wys en welbedacht gemoed,
Schept uit de Bron van 't eeuwig goed.*

T O O N : Dat gy bemind dat min ik ook.

Of: Courante la Bare.

Wel aan myn ziel, met goeden moed,
De Pelgrims weg van 't nieuw verkreegen leven,
Dat God u weder heeft gegeven,
Bewandeld met een onbezweken voet:
Al scheent gy aan het eind des reis,
Als voor de poorten van het paradys,
Dat nu weêr lykt, in 't ver verschiêt te wyken,
Gy zult eerlang,
Doch 't eind bereiken,
Van des levens gang.

2.

Wat is 't gewigt van weinig jaar,
In 't overweegen tegens 't eeuwig leven,
Daar zich 't gemoed na heeft verheven,
Niet anders of 't een oogenblikje waar:
Dies treed maar wel gemoedigt aan,
Daar is'er menig voor u heen gegaan,
Die ook (als wy) hier zuchte onderwegen:
Waar

Waar zyn ze nu ?
 In 't land van zegen ,
 En verwachten u.

3.

Voor dezen was 't eens anders tyd,
 En nu is 't onze, die dan ook eerlange,
 Geweest zal zyn, na 's levens gange,
 Zo zyn wy ook het pak des lichaams quyt.
 De Zon des levens, 't hoogste goed,
 Beschyne ondertussen ons gemoed,
 Om 't als een vrucht, door zegen ryp te maaken;
 Op dat de mond,
 Van 't God'lyk smaaken,
 Zyn begeeren vond.

4.

Zyt dan getroost, en gaat voor uit,
 Daar gy het aangezicht van 't Godbegeeren,
 Voorzichtig quamt na toe te keeren,
 Terwyl gy 't weet wat zulk een weg beduid;
 Hoe dat zy door dit land der tyd,
 Zich strekt na 't Ryk der zaal'ge eeuwigheid;
 En onderweeg den Koning van behaagen;
 Zo waardig zy,
 In 't hert te draagen;
 Wereld gaat voorby.

5.

Ach Jezus ! overschoon en trouw,
 Die in de woesterny van dees ellende,
 Woud met ons zyn tot 's werlds ende,

En

En door uw' gunst, geen wezen laten wouwen:
Ons meenen schikt u dan niet vert,
Maar sluit u in de kamer van ons hert;
Daar gy belooft hebt in te willen wonen;
Ach Bruidegom!
Myn lief, myn schoone!
Goede Jezus kom.

6.

ô Morgen-ster van 't eeuwig licht!
ô Dageraad! ô schoone Zon der Zonnen!
Van eeuwigheid, en niet begonnen,
Hoe heug'lyk is uw' vriend'lyk aangezicht:
Verlieft op uw' alwaardigheid,
Versmaad myn ziel, het aanzicht dezer tyd:
Op dat ik u voor myn beminde houwe,
ô Eeuwig goed!
En zalig trouwe,
Vorst van myn gemoed.

7.

Verdwyn, ô ydelheid, verdwyn!
Gaaf van ons weg versierde tydelingen;
Der haast verdorde aardse dingen,
Als rook en mist voor deze Zonneschyn:
Want alles wat het oog hier ziet,
Is voor de ziel de rechte weerga niet,
Noch 't waare voedsel, dat haar kan verzaaden;
Zy word daar meê,
Maar zwaar belaaden,
In de plaats van vree.

8. Het

8.

Het hoogste goed van Gods natuur,
 Als 't Eeuwig kind van 't vaderlyke baaren,
 Is 't rechte wezen om te paaren,
 Als Ega met het eeuwig' zielen-vuur:
 Die twee zyn Bruidegom en Bruid,
 En by dit wezen heeft de schaduw uit,
 De bruilofts Hemels-spys en drank van dezen,
 Zo hoog besteed,
 Is 's liefstens wezen:
 Dat men drinkt en eet.

9.

Ach ! Jezus schoonste Jezus myn !
 Zo hoog van staat, tot 's menschen heil genegen,
 Tot wien gy bragt dien grooten zegen,
 Ach ! laat my ook doch uw' beminde zyn:
 Ach ! laat my baaden in uw' bloed,
 En woond gy in den grond van myn gemoed,
 Op dat wy doch in eeuwigheid niet scheiden,
 Laat uwen geest,
 De plaats bereiden,
 Tot het Bruilofts-Feeft.

10.

Wel aan myn ziel, verheft uw' hoofd,
 En geeft het hert daar liefde-vonken branden,
 In Jezus uitgestrekte handen:
 Hy is getrouw die trouwheid heeft beloofd:
 Of dan de vyand pylen schiet,

En

En maakten 't Houw'lyk garen gants te niet,
Ei laat u doch zo licht'lyk niet vertzaagen,
Of God uw' ſchat,
Zo haast mishaagen,
In zyn minnaar had.

11.

't Bezoedeld rokje dat hy ziet,
Daar 't rein gemoed tot laſt mee is omhangen:
Beſpat met 's werelds moddergangen,
't Is waar, dat haagt zyn heil'ge oogen niet:
Maar hy die geen getuigen hoeft,
Is die door alles hert en nieren proeft:
En kend den grond van 't waare God-begeeren,
Dat acht en tracht,
Na beter kleeven,
Tot een Bruilofts-dragt.

12.

Dies zinken wy met ons gemoed,
Het aardſe ſlyk der ydelheid ontheven,
Om in het herte Gods te leeven,
Als in een zee van grond'loos eeuwig goed:
Met vaſt vertrouwen dat hy 't al,
Wat ons bezoedeld eind'ling ſcheiden zal,
En neemen ons in zyne liefde armen,
Tot over 't hoofd:
In 't groot erbarmen,
Dat hy heeft beloofd.

IX.

Op Reis beleid men zich.

Doch de Godzaligheid is een groot gewin met vergenoeging. Want wy hebben niets in de werêld gebragt, het is openbaar dat wy ook niet kunnen iet daar uit draagen. Maar als wy voedsel en deksel hebben, wy zullen daar mede dergenoegd zyn. 1 Tim: VI: 6, 7, 8.

Z E.

ZEDIGE AANMERKINGEN

O P H E T

L E V E N

V A N

JOANNES GENUWIT.

Het verre Oosten liet ons hooren,
Hoe, onze Eeuwen lang te vooren,
Den afgescheide Kluizenaar,
Geweeken wyd van al het zyne,
In wildernissen en woestyne
Zyn leven sleet zo menig jaar.
Maar nu in onze levens dagen,
Komt ons 't geruchte voor te draagen,
Een man, die eenzaam heeft gewoond,
Nabuurig deeze Nederlanden,
Van waar zyn licht aan alle standen
Het sober leven heeft getoond.
Daar zyn hem zyne veertig jaaren
Gelyk een stroom voorby gevaaren,
En sleepten onnalaat'lyk meê,
Des levens wederwaardigheden
Van d'eerste aanvang na beneden,
Tot in vergeetens diepe zee.
Daar leggen zy nu weggezonden,
En zyne weelde is aan het vonken:

H 2

Had

Had hy nu deze schoone tyd
 Een koninglyken troon betreedén,
 Of andre behaaglykheden,

Hy was 't nu ook, als 't and're, kwyf.
 't Verblyf, de Varken-stal, in waarde,
 Daar hy den Hemel zocht voor d'Aarde,

Een dekfel voor het sterfelyk deel,
 Ontbloot van alle lust der oogen,
 Is, door een wonderlyk verhoogen,
 Veranderd in een schoon prieel.

Wie weet, hoe veele dat 'er reizen
 Uit weelden huizen en paleizen,

By afscheid uit het jammerdal,
 Daar zy het alles achterlaaten,

Wat zy begreepen en bezaten,
 En komen in een varken stal.

Want wie zyn leven hier bewaarde,
 En zo zyn deel neemt op der aarde,

Die vrees de slag van 't zwaare woord,
 (Hoewel bekleed met zachte reden)

Dat van den Hemel kwam beneden,

En van den rykaard wierd gehoord,
 Terwyl de arme en verschooven,

Verheven in des Hemels höven,

Gezet was in een zachte schoot.

ô Wonderlyke groote dingen

Der wigtige verwisselingen

Na 't korté leven, door de dood!

't Zyn al geen Koningen, die 't heeten
 Voor duizenden der Ingezeeten;

't Zyn

't Zyn al geen slaaven, die men't acht;
't Zyn Vorsten, die hun vlees regeeren,
't Zyn knechten en verslaafde Heeren,
Die buigen onder 's lichaams macht.
't Zyn al geen ryken, welker leven
Met veele dingen is omgeeven;
't Zyn al geen armen, die ontbloot,
Als vreemdelingen hier verkeerren.
't Zyn ryken, die niet veel begeeren;
Maar lust tot veel heeft armoeds nood.

J O A N N E S, een van deze ryken
En prinsen, die maar slaaven lyken,
Al hield de wereld hem onwys,
Bezat in zyn onwaarde wooning,
Met rust en vreden, als een koning,
Zyn hoogen berg als een paleis.
Van waar zich in nabuurige ooren
Een vreugdenryk gejuich liet hooren,
Wanneer zyn opgevulde ziel
Den overvloed der zoete weelde,
Die hem de Hoogste mededeelde,
Door drang niet langer in en hiel.
Dat heeft wat anders te beduiden,
Als 't vrolyk lachen ende luiden
Der blydschap uit het werelds hof,
Die, met een boozen worm bezeeten,
Van binnen maar word uitgeeten,
En eind'lyk afvalt in het stof.
Het was een Rots daar hy op bouwden,
Om daar zyn leven op te houden.

Na d'aardse hut van vlees en bloed;
 't Was ook een Rots, daar 't zielfe leven
 Zich klimmende had op begeeven,

En daar hy woonde na 't gemoed.
 Van d'eerste is hy weggenoomen,
 En zal daar nimmer wederkomen,

Maar op de tweede blyft hy staan,
 Die kan den voeten niet bezwyken,
 Schoon alle vastigheden wyken,

En alle dingen ondergaan.
 ô Rotsteen aller vastigheden,
 Die onze bouwluft van beneden

Op uw verheven hoogte nood;
 Uw grondslag zal, het wyslyk bouwen,
 Voor eeuwig onbeweeglyk houwen,

In wederwil van hel en dood.
 Aan welke straaten ende wegen
 Die vaste Rots nu is gelegen,

Of iemand zyner gaarne vond;
 Die neige aandachtig zyne ooren,
 Om zulks ontwyfelbaar te hooren

Uit waarheids allerwaardste mond.
 Doch 't vlees en lust'er niet te woone,
 Maar kiest het vette en het schoone,

Zit liever op een driftig zand,
 Al zag hy 't veel in zyne dagen,
 Hoe dat gebouw word neêrgeflaagen,

En weggeschooven aan een kant.
 Doch wyl het vlees eerlang moet sterven,
 En in de aarde gants verderven,

Ver-

Verheffe zich den eed'len geest,
Om niet te luist'ren na zyn vleyen,
En niet te gaan na zyn verleyen,
Hem geld de schaade 't allermeeft.
ô Jezus, Koning aller waarde,
Gy waard ook arm op dezer aarde,
En die zich noemen na uw naam,
Die hebben evenwel behaagen,
Dat haare akkers doornen draagen,
Waar door het zaad werd onbekwaam.
Langs armoed kwaamt gy 't pad te spooren,
Tot rykdom die daar was verlooren.
In de eerste menschelyke ftam,
Op dat de mensch voor flechte dingen,
Die als de rook en damp vergingen,
Het wezentlyke goed bekwaam.
Maar laas ! de zorg voor 't aardfe leven
Heeft de arme ziel zo zeer omgeeven,
Dat de aad'ren van de hert-fontein,
Schoon dat de grond wel op wil dringen,
Niet kunnen berften en ontfpringen,
Wyl zy verftopt met aarde zyn.
Hoe kan de ziel barmhertig weezen,
Daar 't lichaam altyd ftaat in vreezen,
Voor eigen zelfs gebrek en nood ?
Hoe kan hy aan zyn mede-leven
Na 't heilig Woord de helfte geeven,
Van 't dubb'le kleet, en 't dubb'le brood ?
Doch om 't gemoed wat toe te dekken,
Laat hy den armen Christus lekken,

't Geen van zyn beker overloopt:
 Hy zelfs behoud de volle teugen,
 Of dit voor vol zal gelden meugen
 Moet elk verwachten, die het hoopt.
 Hy heeft ons 't voorrecht aangeboden,
 Om hem te dienen in zyn nooden,
 Der arme broed'ren van zyn huis;
 Maar 't hert, gewend aan 't stof te kleeven,
 En durft zyn slyk voor 't goud niet geeven,
 Die koop is hem een lastig kruis.
 Hoe moet het herte zyn bevrooren,
 Dewyl het zich niet laat bekooren
 Door zulk een liefelyke tong
 Van onafmeet'lyk groot beloove,
 Voor eenen halm een gantse schoove,
 Op dat hy ons tot voordeel drong.
 Dat komt, (na 't rypelyk beproeven)
 Door waanen van het veelbehoeven;
 Wy spreken veel, met onzen mond,
 Van 't vreemd'lingschap, en 't pelgrims leven,
 En 't burgerfchap houd ons omgeeuen,
 Als zaten wy op valten grond.
 JOANNES heeft ons met zyn leven
 Een baak en spiegeling gegeeuen,
 Hoe een, wien 't Vaderland behaagt,
 Met zucht en hertelyk begeeren
 De wegen derwaarts kan paffceeren,
 Met klein behoeven, dat hy draagt.

Van 't toekomstende.

S T E M: Nerea. Of, Reveilles vous.
Of, de 10 Geboden.

De twee laatste regels aleens gezongen.

Hoewel ik niet en heb te schryve
Uit een verrykt en breed gemoed,
Nochtans op dat de liefde blyve,
Zo werd gy dus van my begroet;
Al 't heil verdiend door Jezus bloed,

1.

Dat wenst myn ziel u tot een zegen,
Beminde vrienden, tredt maar aan,
Al vind men schoon geen breede wegen
Om na het vaderland te gaan,
De reis is kort en haast gedaan.

2.

Het zal ons ginder niet berouwen,
Dat wy hier in dit vreemde land
Geen vaste wooning wilden bouwen
Op 't fondament van 't driftig zand;
De tyd schuift alles aan een kant.

3.

En of 't de wereld schynt verlooren,
't Geen in 't geloof werd uitgezaait,
Daar werd een bloempjen uit gebooren
Dat ons geen dag noch tyd ontmaait.
Och wierd het Menschdom omgedraait!

H 5

5. En

5.

En zag na God met reine oogen,
 Wat waard een welbedochte keur!
 Hoe droevig vind men zich bedroogen
 Als 't einde komt voor 's levens deur;
 Wech ydelheid van 's werlds fleur.

6.

Uw' schoonheid kan ons niet bekooren,
 Wy leggen 't op een schoonheid aan
 Daar alle schoon uit werd gebooren,
 Uw' schoonheid moet als gras vergaan,
 Maar die ik meen blyft eeuwig staan.

7.

Al mogt ons hier op aarden beuren
 Een scepter en een goude kroon,
 Al liet men ons in weelden keuren,
 En vierden ons als groote Goôn,
 't Waar drek te achten tegen't schoon,

8.

Dat wy met ons gemoed beminnen,
 Nooit uitgesproken noch bepaalt,
 Nooit afgemeeten met de zinnen,
 Hoe hoog, hoe diep, hoe ver gehaald,
 Nooit recht beschreeven of gemaalt.

9.

Wie mag toch deze schoonheid weezen?
 't Is Jezus, d'alderzoetste Bron
 In't Wezen Gods, die hoog gereezen,
 Van eeuwigheid, gelyk een Zon,
 Wiens Weezen nooit met tyd begon,

10. Zo

10.

Zo lieflyk blinkt door alle Kooren,
Dat zich de groote Seraphyn
Met duizend duizenden laat hooren
Tot lof van d'eeuw'ge Zonneschyn.
ô Mensch, wat moet dat wonder zyn!

11.

Daar uit des Vaders eeuw'ge krachten
Ontelb're wond'ren breeken voort,
Zo schoon voor oogen en gedachten
't Geen eeuwig 't Engels hert bekoord
Te zetten zynen lofzang voort.

12.

De vreugde wil daar nimmer zinken,
Het Heil klimt op in eeuwigheid,
Men ziet 'er duizend Zonnen blinken,
Men meet geen plaats noch telt geen tyd.
Wat eeuwig is, is lang en wyd.

13.

Wech wereld met uw' slechte leuren,
Wy waaren immers veel te dwaas
Daar ons die schoonheid mag gebeuren,
Dat wy ons voor een tyd, helaas!
Vergaapten aan een lokkend aas?

14.

Ga dan maar voort, beminde vrienden
Wy volgen ook by Godes hand,
Op dat wy eens malkander vinden
In 't alderlieffte vaderland,
Dan is de moeite aan een kant.

Van

Van de tegenspoeden op den weg des levens.

TOON: o Zalig Heilig Bethlehem.

En zomer-vlaagje doet geen quaad,
Al valt het neder, onderwegen,
Wanneer men na zyn oogwit gaat,
Zo diep in 't hert, en ziel gelegen.

Wie is gerust, op 't vreemde pad,
Tot aan den Avond uit te rusten?
Eer hy zyn weg ten einde trad,
Dat zal geen wyze reizier lusten.

Behouden t'huis, of by zyn vrind,
Laat afgeslooftheid achterwege,
Als hy zich in de rust bevind,
Kan hy die moeiten wel verveego.

Of zo hy daar noch aan gedenkt,
Het is tot zyne meerder vreugde,
Die 't heil van rust zyn voedsel brengt,
Voorleden leed, doet goed en deugde.

Wat zal 't een groote weelden zyn,
De Pelgrims-weg te overdenken!
Bedaagd van 's Hemels Zonnenschyn,
Daar ons geen moeiten meer zal krenken.

Van

Van 't eeuwige leven in Jezus Naam.

T O O N : Sulamite.

Jezus, Jezus, Jezus, Jezus,
 Ach laat ons doch, die schoonste Naam herhaalen,
 Al schynt het buiten paalen;
 Wat zouden wy, om iemant, daar na geeven?
 Want Jezus is ons leeven!
 Den liefden-oly, tot heeling en verzachten,
 En den balsam, en den balsam, en den balsam der
 krachten.

2.

Ja beminde der Zielen!
 Wy hebben hoop, om eens, eerlang, sia dezen;
 Uw lof en prys te weezen,
 Met hooger tong ontflooken door uw krachten,
 Bereikt met geen gedachten,
 Om u te heffen met hemelse gezange,
 Eeuwig, eeuwig, eeuwig, eeuwig, eeuwig,
 is lange.

3.

Laat ons eeten en drinken,
 Van Jezus Naam, dien aldergrootsten zegen,
 Als Pelgrims onderwegen;
 Tot wy, eerlang, uit deze wereld scheiden,
 In 't leven zonder tyden;
 Om in Gods Herte, voor eindelooz te woone;
 Jezus, Jezus, Jezus, Jezus, Jezus Christus myn
 schoone

X. Vry:

X.

Vryheid, Blyheid.

Want wy weten, dat, zo ons aardse huis dezès tabernakels gehrooken word, wy een gebouw van God hebben, een huis niet met banden gemaakt, [maar] eeuwig in de hemelen. Want ook in dezen zuchten wy, verlangende met onze woonstede, die nit den hemel is, overkleed te worden. Zo wy ook bekleed, en niet naakt zullen gevonden worden.
 2 Korinthen V: 1, 2, 3.

Zucht

Zucht na open lucht.

T O O N : Hoe dus bedroefd leeuwerk.

T ^{1.} ent van vlees en bloed !
Die wy dus lang bezaten,
Als vreemd voor ons gemoed ;
Zo wy u eens verlaaten ,
Hoe lustig zal dat ruimen !
Zo breekt een leeuwerk uit
En dryft op zyne pluimen,
Daar hem geen traali sluit.

^{2.}
ô Koninglyke hoop !
Hoe balsemt gy het leven !
Of weelden honing droop ,
Men zoud' er niet voor geeven.
Ach kon men 't haar verbeelden !
En dat het wierd gelooft ,
Die zich in aardse weelden
Verdiepen over 't hoofd.

^{3.}
ô Ruimte zonder End !
Elk blikje komt gy nader ;
Gy zyt ons recht' El'ment ,
Ons vaderland en Vader :
Ach dat wy ons gedulde
In 't slot van vlees en bloed ,
Tot God ons End vervulde ,
En 't deurtjen open doet.

Van

Van het wederstreeven des vleesches.

TOON : Uit liefde komt groot lyden.
Of, Ik ging op eenen morgen.

God is een eeuw^{1.}ig geeven,
Een volle stroom van goed,
Zyn liefde dryft ten leven,
Vloeid wech, met deze vloed;
Verlaat de wereld en zyn schyn.
En staakt het weder-streeven,
Gy zult gelukkig zyn.

^{2.}
Gelukkig boven maaten,
Die 't God'lyk willen kiest,
En alles wil verlaaten,
Waar door men God verliest.
't Was immers ydelheid en niet,
Of wy 't hier al bezaten,
Wat ons de wereld bied.

^{3.}
Neen overgoude dagen,
Wy treden in u voort,
Op dat wy 't leven draagen,
Door d'opgeslooten poort,
En ons geen na-berouw door-knaagt,
Maar 't eeuw'ig welbehaagen,
Al 't seet na achter vaagt.

Ver-

Verlangen na Jezus.

S T E M : La Duchesse Royale.

Keer weêr, keer weêr, ^{I.} ô Jezus, myn beminde!
Zo lang gy u voor my verschuuld

Kan ik geen ruste vinde,
Zonder uw oogen ben ik zonder licht.
Waarom bedekt gy doch u schoon gezicht?
'k Voel nu de vonken van de vreugd niet meer,
't Hert blyft beslooten waar ik wend en keer.

Ik kan ach Heer! niet langer weenen,
Schoon ik leg geboogen,
Met neêrgeslaagen oogen,
Op der aarde neêr.

Daar ik, door uwen geest geroert,
Zo menigmaal voorheenen,
Van vreugde plag te weenen,
Och myn eenig Heer!

Keer weder, ik weet dat gy my mind:
Maak my, weêr bly, in u,
In jeugd, in deugd, een nieuw
Uit God gebooren kind.

2.

Sta af, sta af, ô wereld! die ik minde,
In al uw' schoonheid, vreugd, en schat
Kan ik geen lust meer vinden:
Rykdom en weelde weegt my veel te licht,
Aanzien en eere spouw ik in 't gezicht:
Nu eens de geene, daar al 't schoon afdaald,
Heeft met zyn liefde, my het hert doorstraalt:
't Is Jezus, 't uitgedrukte beeld

I

Van

Van 't nooit begreepen wezen,
 Nooit hooger opgereezen,
 Nochte nooit gedaald.
 In hem, ô wereld! dat gy 't wist,
 Bestaan de waare goeden:
 In hem, en zynen bloede,
 ô Gekruiste Heer!
 'k Val neder op eenen kouden steen,
 Uw zweet, uw leet, uw pyn,
 Uw nood, uw dood, om myn,
 Verwekt my tot geweën.

3.

Breng my, ô Heer! voor d'aarde vry te schande,
 Laat my, om uwe schoonste naam,
 Aan eenen staak verbrande,
 Eer ik zouw missen, dat myn ziel verblyd,
 Uwe genaden, uw gemeenzaamheid:
 Zonder uw vriendschap ben ik leevend dood:
 Drenk my met water, spys my schraal met brood,
 Als ik uw maar in 't hert gevoel,
 Weet ik myn vreugd geen ende,
 Waar ik my keer of wende,
 'k Vinde groote rust:
 Maar buiten u, ô God! is 't al
 Ellendig en verlooren,
 In armoê moet het sinooren,
 't Word al uitgebluft.
 Och Jezus! zo vriendelyk en zoet!
 Myn heil, myn roem, myn jeugd,
 Myn troost, myn schat, myn vreugd,
 Myn rykdom, al myn goed.

Niet

Niet beter als t'huis.

T O O N : Belle Iris.

Ach ! myn geest verlangd zo zeer,
Eer zy weêr word ingegooten,
Daar zy eerst is uitgevlooten :
Ach ! hoe zucht zy na dien keer !
Ach ! hoe lange zal 't noch duuren,
Dat ik hier in vlees en bloed,
Tel de dagen en de uren,
Dorstig na dat eeuwig goed.

2.

Eeuwig weezen zonder end,
Zonder hoogte, zonder breedte,
Eeuwig eeuwig ongemeeten,
Alle geesten onbekent :
't Vlees verteert door 't heet verlangen,
't Vuur der liefde doet geweld,
Eer ik word' van u omvangen,
En myn geest in u versmelt.

3.

Doch wy willen met geduld,
Langs den weg ons voorgeschreeven,
Christus Menschheid, leer en leven,
Vol met lyden opgevuld :
Laat ons op een steenrots bouwen,
Eerst met Christus aan het Kruis,
In versmaadheid uit te houwen,
Dat's de rechte weg na huis.

I 2

Van

Van de liefde Jezus in 't herte.

TOON: Gefwinde Boode van de Min.

Als Jezus eens de harpe slaat
 In een rein gemoed,
 Daar vreeze Gods gespannen staat:
 ô! Wat is dat zoet!
 Ach hoe bly,
 Is het hert!
 Dat nu vry,
 Van zyn smert,
 God looft,
 Met een opwaarts geheven hoofd.
 Hier weet niemant af,
 Die gevoed met draf,
 Van slechte aardse vreugd,
 Zich maar in den schyn verheugd.

2.
 De ziel, die deze voorsmaak heeft
 Verkreegen van haar Heer,
 Is nu gereed, zo lang zy leefd:
 T'ontfangen tot Gods eer,
 Zo het quaad,
 Als het goed,
 Zo het zuur,
 Als het zoet,
 En ryk,
 Acht zy 't aardse al t'zaam voor slyk:

Alles

Alles acht zy schaa,
 En volgt Christus na,
 Geboogen onder 't Kruis,
 Na het eeuwig' vreugden-huis.

**Van de Heere Jezus , die kostelyke
 paarel.**

TOON: Psalm 6.

I.
 ô Jezus, goede Heere,
 Leert ons den schat waardeeren,
 Die in den akker leid,
 Op dat hy word verkreegen,
 Daar 't al aan is gelegen,
 Ja die gy zelve zyt.

2.
 Wie wel begeert te vaaren,
 Moet u in 't hett vergaaren,
 In plaats van aardse slyk !
 Uw vastheid is bestendig,
 Het werelds is elendig,
 En maakt geen Zielen ryk.

3.
 Ryk zynze wiens gedachten,
 U voor haar rykdom achten,
 En houden voor haar goed:
 Haar schat zal niet beswyken,
 Als and're schatten wyken,
 O paarel van 't gemoed.

XI.

Het wezen geeft de ſchaduw.

Dewyl wy niet aanmerken de dingen die men ziet, maar de dingen die men niet ziet; want de dingen die men ziet zyn tydelyk, maar de dingen die men niet ziet zyn eenwig. 2 Korinthen IV: 18.

Een

Een klein bewys , van't Parady's.

TOON: Het daget uyt den oosten.

M^{1.}eykruidje , aardig spruitje ,
In 't heug'lyk bloemendal ,
Wat lieflykheden uitje ,
Wat vreemds verteld gy al ,
Van 't wonder aller wezen ,
Nooit volpreezen.

^{2.}
Klein straaltje , minn'lyk staaltje ,
Van 't Heel dat wysheid hiet :
Een kunstig meester maaldje ,
Die 't aardse oog niet ziet ,
Maar ons iets geeft te leezen ,
Van zyn wezen.

^{3.}
Schoon kleurdje , lieflyk geurdje ,
Waar kom je doch van daan ?
Wat wonderdaad gebeurde ,
Hoe trekje 't fierfel aan ?
Wy zien maar zwarte aarde ,
Die u baarde.

^{4.}
Wat mag zich al vertoone ,
In 't Hemels Parady's ,
Waar van gy aardse schoone ,
Ons zyt als een bewys :

Als schaduwen , en schimmen ,
Van dat glimmen.

5.

Gelyk van waare dingen ,
De schynfels hangen af ,
Die haar vertoon ontvingen ,
Van 't wezen dat haar gaf :
Zo staat gy uitgebooren ,
Ons te vooren.

6.

ô Grond van alle wezen ,
Uit wien het alles vlood ,
In eeuwigheid gepreezen ,
Die ons zo vriend'lyk nood ,
Op 't wezen aller zaaken ,
Die vermaaken !

7.

Verdiep u myn gedachten ,
Van tyd in d'eeuwigheid ,
Om 't wezen te betrachten ,
Dat nooit voorby en glyd ,
Maar eeuwiglyk zal groeijen ,
Ende bloeijen.

8.

ô Bloemendal der vroomen !
Wat zult gy lieflyk zyn ,
Voor alle die daar komen ,
Uit 's werelds zand-woestyn :
Hoe heug'lyk zal m'er rusten !
In uw' lusten.

9. Zo

9.

Zo valt een vliegend bytje ,
In 't honingryke Hof ,
By 't lieve Zomertydje ,
En zuigt de zoetheid of ;
In roozen en vioolen ,
Als verhoolen.

10.

ô Afscheide zielen !
Die over 's werelds hey ,
In zulk een Lusthof vielen ,
Gelyk de Honing-by :
Hoe wentelt gy in Roozen ,
Die daar bloezen !

11.

Het zal u wel niet lusten ,
Om weder hier te zyn ,
De welkom die u kusten ,
Is meer dan aardse schyn :
Gy zyt in 't waare wezen ,
Nooit volpreezen.

12.

Gy vroomen , die als blommen ,
Van hier verdweenen zyt ,
Gy zult niet weder komen ,
By ons in deze tyd :
Noch hoopen w' u te vinde ,
Als beminde.

I 5

13. Al

13.

Al zyt gy ons ontweeken,
 Wy schatten u niet quyt,
 Gy zyt voor uit gestreeken,
 En voor ons wech geleid:
 Als goed, dat wy na 't sterven,
 Hoopen t'erven.

14.

ô Zoetheid uitgeleezen,
 Die 't Hemels Bytje drinkt,
 Wat mag 't voor goedheid weezen,
 Daar 't zieltjen in verzinkt?
 Een zee van alle weelden,
 Niet te beelden!

15.

In 't Roozendal des Heeren,
 Daar hoopen wy eerlang,
 Als vrienden te verkeerren,
 By 't eeuwig lofgezang:
 Daar nooit geen winter-tyden,
 Zyn te myden.

16.

Wie zouw het land niet minnen,
 Daar 't eeuwig Zoom'ren zal?
 En eeuwig zal beginnen,
 Bevryd van ongeval.
 Vaar heen, ô aardse dinge!
 Zo geringe.

17. Mey-

17.

Meykruidje , aardig spruitje,
 Hier in dit jammerdal,
 Uw' grond en wortel uitje,
 Wat namaals weezen zal:
 Daar hoopen wy te reyzen,
 Met de wyzen.

Van hoe naby, De Hoogste zy.

STEM : Petit Bourdeaux.

Of, Wie fleet heugelyker dagen.

1.

Ziet, die Hemel schiep , en aarde,
 Staat hier aan de deur myn ziel,
 Hy is Schepper, die u baarde:
 Gy het schepsel buig en kniel:
 Ziet hy is de Pottebakker,
 En gy zyt het aarde-vat.
 Wat gy bend, zyt gy dan schuldig,
 Aan hem daar gy 't al van had. Aan hem enz.

2.

Keert u dan van alle dingen ,
 En ook van u zelven af:
 God van wien wy 't al ontfingen,
 Die ons aan ons zelven gaf:
 U zy alles opgedraagen.
 't Zy myn hoogste zaligheid:
 Dat ik u maar mag behaagen,
 Gy die myne oorspronk zyt. Gy die enz.

3. Maar

3.

Maar wat zal ik dan noch geeven?
 'k Ben zo diep in schuld geraakt;
 Schepper van myn eerste leven,
 Voor dat gy my hebt hermaakt,
 Door uw' lyden, door uw' sterven,
 Waar zoud ik iets vinden? waar?
 Gy zyt God en ik ben Mensche;
 Eeuwig uwe schuldenaar. Eeuwig enz.

Lof, uit hulp.

STEM: Repicava.

Eeuwig wezen
 Noch nooit begreepen Heer,
 Ik buig voor u, in 't stof op 't aanzicht neêr;
 Ik meet geen tyd, ik tel geen uren meer,
 Om eer, en prys te geeven; myn leeven,
 Hoe lang het worde, 't is noch veel te kort,
 Om u te looven
 Voor 't heil, van boven,
 Op my neêrgeftort.

2.

'k Lag vervallen,
 In eenen diepen kuil,
 Van ongeloof, het licht ging voor my schuil;
 Maar

Maar gy ontrukte my dien helsen muil,
 En stak my toen rechtschaapen, in 't wapen,
 En gy behong myn schouder met een schild,
 Waar op 't bespringen,
 Der twyffelingen,
 Al haar pylen spilt.

3.

'k Zal bespotten
 Den stouten ongodist,
 Die al te dwaas na groote wysheid vist,
 En niet beseft, dat hy haar oorspronk mist;
 Ik hoef niet wyd te zoeken, in hoeken,
 Dat heilig wezen straald my in 't gezicht;
 Hy-legt my neder,
 En wekt my weder
 Met het morgen-licht.

4.

Laat my weezen,
 Een rots die nooit doorweekt,
 De Zee van 't ongelooft, hoe veel z' ontfleekt
 Met al zyn baaren, op haar vastheid breekt,
 Haar weêr te rug doet ruimen, en schuimen,
 Van heete tooren, die vast brult, en raast,
 Laat ons braveeren,
 De woeste onweeren,
 Die de Wereld blaast.

Zucht

Zucht tot vrucht.

T O O N : Courante la Bare.

I.
 Christus laat den dageraad,
 Van 't eeuwig licht myn herte gants doorschyne,
 Dat alle duisternis verdwyne,
 Die doch een moeder is van alle quaad:
 Dryft alle booze dieren voort,
 Op dat 'er lof en vrede werd gehoord,
 In 't eenzaam heilig huis, van 't rein geweeten,
 Door uwe kracht, zo ongemeeten,
 Zalig voortgebragt.

2.
 Dat alle onweer eens verdwyn,
 Gebied de wind, en zegt dat zy legt neder:
 Spreek tot de Noorde wind keer weder,
 Zo zal der haast een diepe stilte zyn.
 Zend dan uw' licht en waarheid neer,
 Dat zy op aarden lichten gints en weêr;
 Ik ben een dorre en een leed'ge aarde,
 Tot uw' gezicht, myn God, myn waarde,
 My het hert verlicht.

3.
 Doorgiet met Hemels-dauw myn hert;
 Zend u genaden af; reik my beneeden,
 Het water der aandachtigheden,
 Op dat myn aard daar meê begooten werd:
 Op dat zy lustig groeid en bloeid,
 Door al de zegen die van boven vloed,
 Zo dat zy overvloed van vruchten draage,
 Tot uwer eer, en welbehaage,
 Allerhoogste Heer.

Van

Van het eeuwig Al.

Toon: Psalm 8.

1.
Ach neen! ach neen! alweetend God en Heere,
Uw Majesteit is niet zo wyd en veere,
En of de Mensch een worm op aarde zy,
Noch woond gy hem, gelyk een Vader, by.

2.

Hy hoeft zyn stem niet krachtig te verluiden,
Om u zyn zin en meening te beduiden;
ô Eeuwig AL, dat alles hoord en ziet,
Wat na of ver, of stil of luid geschied.

3.

Dies zyt gy ons een aldergoedste Vader,
Is iemand na, gy zyt ons noch al nader,
Zo leerd ons dan steeds wand'len in het licht,
Als Kind'ren voor haar's Vaders aangezicht.

XII.

Hoe liefelyk is 't licht!

Jezus dan sprak wederom tot henlieden: die my volgd zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben. Joannes VIII: 12.

Van 't

Van 't Tyd'lyk, en eeuwig Vuur en Licht.

*De Liefde Gods is 't eeuwig goed,
Waar in de Ziel verschuilen moet.*

TOON: Wilt gy een Pelgrims weg ingaan.

1.
Zoet *Lichje*, Zoon van 't bitt're Vier, *a Den*
Gelyk een schoone Bruid verscheenen, *Mensch*
Wat zyt gy lieflyk ! welkom hier, *spreekt tot*
Gy zyt het dat wy meenen. *het na-
tuurlyk
Licht en
Vuur.*

2.
Wat zyt gy zoet en goed van aard: *Pred: 11:7.*
Kunt gy u niet alleenig scheiden
Van 't scherpe *b. Wezen*, dat u baard ? *b's Vuur.*
Te wachten en te myden.

3.
Hoord wat het vriend'lyk *lichje* zeid:
c Vermaakt u in myn *lieflyk vloeyen*, *c 't Lich*
Wat deerd u myn *verteer'lykheid*, *spreekt tot*
Als gy u wacht voor 't *gloeijen*. *ons.*

4.
Zoud ik my scheiden van de *kracht*,
Waar uit ik staadig word gebooren;
Zo hield gy maar een zwarte nacht,
En had myn *glans* verlooren.

5.
't *Verteerend Vuur* is myn *fontein*,
De *wortel* van myn *vriend'lyk leeven*,

K

Waar

136 ZEDELYKE EN STICHTELYKE

Waar uit ik met myn zoetheid *schyn*,
Om u 't genot te geeven.

6.

Zodat myn vriend'lyk *leven* spreekt,
Zo aangenaam, en uitgeleezen:

d' Licht spreekt tot het Vuur. *d' Beminde*, die myn *glans* ontsteekt,
o Oorsprong van myn *Wezen*.

7.

e' t Vuur spreekt tot het licht. Terwyl hy minlyk weder zaid,
o Myn lief, myn schoone, myn al-waarde,
Myn *licht*, myn *glans*, myn *sterlykheid*,
Geliefde, dien ik baarde.

8.

f' t Licht spreekt tot ons. Zo hebben wy malkander waard,
En geeven u het zoet genieten,
En zyn in minlykheid gepaard,
En laten *liefde* vlieten.

9.

g Toepassing. o Stom *liebjē*, dat met werken spreekt;
Gy laat ons 't nutlyk overweegen;
Schoon u een tong en stem ontbreekt,
Noch spreekt gy ons ter deegen.

10.

Gen: 1: 14. Dewyl gy uit de eeuwigheid
(Daar gy uw oorsprong hebt genomen)
Een uitgesproote *bloempje* zyt,
Hier in der tyd gekomen.

11.

1 Job: 1: 5. De Godheid is een eeuwig *licht*,
Daar alle zaligen in baaden,

En

En schynd ons in het aangezicht,
Met liefden en genaden.

12.

Dat is zyn ~~wezen~~ dat hy geeft,
Gelyk een bron van eeuwig vloeijen,
Van 't geen hy is, en 't geen hy heeft.
Tot vruchtbaarheid, en bloeijen.

13.

Het voorgestelde heil is groot,
Hier word een yder toe gebeden,
Gelokt, getrokken, en genood,
In 't eeuwig *licht* van vreden.

Jes: 45: 12.
en 60: 1.

14.

Hier toe, op dat men 't kend, en weet,
Diend ons het heilig woord des Heeren,
Apostel, Leeraar, en Profeet,
En alle goede leere.

15.

En dat de maat doch vol zouw zyn,
Is 't *eeuwig licht* in 't vlees gekomen,
Met zyne groote *liefde-schyn*,
Op dat het wierd vernomen.

Joh: 12: 46.

16.

Maar dat een yder ziel zich wacht
Voor d'*oorsprong* van het *lichte* wezen,
Dat's d'*eeuwige gestrengte macht*:
Te schuwen en te vreezen.

17.

Gelyk van alle eeuwen aan,
(Op dat daar niemand in vervalte)

K 2

Den

138 ZEDELYKE EN STICHTELYKE

Den trouwen waarfchouw is gedaan,
De wacht staat voor ons alle.

18.

Hab: 1:12 De Vader is *verteerend vuur*;
Dies moet men zig voor zonden wachten;
Want anders word men van natuur,
Tot brandhout zyner krachten.

19.

De Zoone is het *eeuwig goed*,
Een eeuwig kind van 't eeuwig baaren,
Een eeuwig *licht*, van eeuw'ge *gloed*,
Een eeuwig liefde paaren.

20.

Job: 10:30 Dit is den Vader, en den Zoon,
Van eeuwigheid een eenig wezen,
De *bron van kracht*, de *vloed van 't schoon*,
In eeuwigheid gepreezen.

21.

Des Vaders eeuw'ge *toorn-vuur*
Ontvlamt om 't eeuwig *licht* te baaren:
Kell: 1:13 Is liefde in des Zoons natuur;
Daar moet men zich bewaaren.

22.

Dies heeft de heil'ge mond gezeid,
Matt: 11:29 Hoe dat wy van hem zouden leeren,
Sprenk: 15:1 *Zachtmoedig en ootmoedigheid*;
Dat kan het *vuur* verweeren.

23.

Want dat is 't *wezen* van het *licht*,
Dat eeuwig heeft uit God gescheenen,
Gelyk

Gelyk een vriend'lyk aangezicht,
Daar 't oog meê moet vereenen.

24.

Derhalven, wie den Zoone heeft, *1 Joh: 3: 12*
Die heeft, in hem, het eeuwig leven,
Dat God den Vader uit zich geeft,
En eeuwig heeft gegeven.

25.

Dus kennen wy geen zaligheid
Als in het wezen van den Zoone;
Dat God den Vader heeft bereid,
Om eeuwig in te wonen.

Handel: 4: 12.

26.

Neemt hier uw' toevlugt, menschen kind; *Sprenk: 18: 10.*
Dit is de burgt van uw' bevryden,
Waar in gy eeuwig veilig bind;
Voor 't ~~vuur~~ van eeuwig lyden.

27.

ô Zoetste goed, dat *Jezus* hiet;
Inwendig hert in 't eeuwig wezen,
Dat van genade weld en vliet,
Gy zyt des ziels geneezen.

28.

ô *Jezus*! God van eeuwigheid,
Uw Lof-gezing moet eeuwig duuren, *Rom: 9: 5.*
Om dat gy mensch geworden zyt,
Om uwe kreatuuren.

29.

ô *Jezus*! lief van ons gemoed,
Beminde, schoone, en al-waarde,

K 3

Onz'

Onz' weelde, rykdom, ende goed,
In Hemel en op Aarde.

30.

ô *Licht!* ô Zoon van eeuwig *vier*,
Van eeuwigheid uit God gescheenen;
Wat zyt gy lieflyk, welkom hier,
Gy zyt het dat wy meenen.

Van de Levens Lucht.

TOON: Belle Iris.

1.

Elken Adem-tocht, is een
Van des Heeren liefde-gaaven,
Daar wy 't herte mede laaven,
En gaan zo gezegend heen.
Ach! dat wy het al bedachten,
't Goed dat ons de Vader doet,
Hoe behoorden wy 't te achten,
Hy is mild en over goed.

2.

't Zuchten van onz' levens-geest,
Moest ook altyd in hem zweeven,
In hem ademen en leeven,
(Zo het eenmaal is geweest)
Ja, in al ons doen en laten;
Op dat wy, ons leven lang,
Nooit een adem-tocht vergaten,
In ons op en nedergang.

3. Waare

3.

Waare oorsprong van onz' zyn,
 ô! Gy open-lucht des levens,
 Zo vol lievens, zo vol geevens,
 Ja, des zaligheids fontein,
 Gy, ô Koning aller eeren,
 Laat doch uw genaden-vloed,
 't Zielen-adem-haalen leeren,
 Aan ons opgewekt gemoed.

Van de Liefde Jezus.

*Wat is hy wys en wel bedacht,
 Die 't beste goed het hoogste acht.*

TOON: De Zou aan 't klimmen.

1.

Goede Jezus, schoonste lief,
 Die ik in myn hert verhief,
 Als uitverkooren,
 Myn beschooren,
 Tegens tooren.
 Ach! doordringd myn gemoed
 Met u Heilig Hemels bloed:
 Dat is de beste wyn,
 Die ik van uwe gunst begeere,
 God van myn:
 Myn zielen-vuur begeert u wezen.

K 4

Tot

Tot geneezen,
 En een zoet,
 In de gloed,
 Daar de geest door leeven moet.

2.

Ach ! beminde van myn ziel,
 Daar ik met myn hert op viel ;
 Zo hoog verheven,
 Wilt myn leven,
 Voedsel geeven,
 Uit de vloed van uw' geest,
 Eeuwig met u een geweest :
 Doorvloed myn dorstig hert,
 Op dat het door u dauw en zegen,
 Ryper werd :
 En gy uw' lust daar in moogt vinde,
 Myn beminde,
 Ach ! en ach !
 Waar's de dag ?
 Dat ik u aanschouwen mag.

3.

Jezus Lief ! myn Heer en God !
 My verlangt na uw' genot,
 Ach overschoonen :
 Om te woonen,
 In 't vertoonen,
 Van des lichts Majesteit,
 Dat gy Heere zelyer zyt :
 Zo heerlyk en zo schoon,

Van

Van eeuwigheid uit God gebooren,
 Als zyn Zoon :
 ô Zon , ô dag , van myn behaagen,
 Hemels dagen.
 Zielen-brood,
 Dat my nood,
 Tot het leeven uit den dood.

4.

Jezus Lief ! myn Brood en Wyn,
 Gy moet , myn beminde zyn,
 Myn fchat vergaaren,
 En bewaaren,
 Tot verklaaren,
 Van de geest die daar vloed,
 Uit de ziel die eeuwig gloeid:
 Myn Paarel en Juweel!
 Myn God , myn lief , myn overschoone,
 Eeuwig deel!
 Ik wil u met begeeren houwen,
 Ende trouwen,
 Want u ftaat,
 Niet verfmaad,
 Die om u de wereld laat.

5.

Jezus God van eeuwigheid !
 Die een mensch geworden zyt,
 Ziet myn gedachten,
 Door 't betrachten,
 Eertyds achten ,

K 5

's Men-

144 ZEDELYKE en STICHTELYKE

's Menschen heil hoog van aard,
Toen gy noch op aarden waart.
Maar nu noch minder verd,
Besluiten wy u door 't geloove,
In ons hert !

Gy vult den Hemel en de aarde,
ô Alwaarde
Majesteit,
Die daar zyt,
Zonder paalen uitgebreid.

6.

Eeuwig licht, uit eeuwig vuur,
Hoogste zoet in Gods natuur,
Wy willen zinken,

En verdrinken,
In het blinken,

Van het heil uwer vloed,

Als een zee van eeuwig goed :

Dat is ons Element,

Daar in wy eeuwig moeten leeven,
Zonder end.

Vaar heen, vaar heen, ô aardse dingen,

Zo geringe,

Onzen geest,

Leeft al meest,

Daar haar oorsprong is geweest.

7.

Schoonste keur van 't wyze hert,
Dat men Gods beminde werd,

Om

Om 't zielfe leven,
 Hem te geeven,
 En te ftreeven,
 Na den ftaat die God fchiep,
 Toen hy haar in 't weezen riep.
 Vaar heen ô ydelheid!
 Van werelds liefde en vermaaken,
 Dezer tyd!
 Het woord, dat al het uitgebooren,
 Bragt te vooren,
 Is de fchat,
 't Wezen dat,
 't Ziels begeeren heeft gevat.

Van Boetvaardigheid.

T O O N : Symphonia,
 Of: De Zon aan 't klimmen.

I.
Groote Jezus! die zo fchoon!
 Op den alderhoogften troon,
 Daar Seraphynen
 Voor verdwynen,
 Door het fchynen
 Van de glans, 't eeuwig licht:
 Dat zich fpreid om uw' gezicht,
 Vol Majefteit, vol eer,

In

In 't gloeiend purper zyt gezeten,
 Goedste Heer,
 Gewaardigd doch uw' oog en ooren;
 Om te hooren,
 Die voor uw'
 Godlykheid
 In het stof op 't aanzicht leid.

2.

'k Dek myn aanzicht, eeuwig goed,
 Schaamte verft myn wang met bloed,
 Ik smelt van vreezen,
 Eeuwig wezen,
 Zoud gy dezen
 Zyn berouw neemen an?
 Wie begrypt uw' goedheid dan?
 Myn zonden zyn zo rood,
 Als gloeiend purper, als scharlaken
 Ach zo groot!
 Dat haar gewigt my neêr doet zinken,
 En verdrinken,
 Maar ô Heer!
 God vol eer,
 Uwe goedheid weegt noch meer.

3. Alder-

3.

Alderschoonste purper vloed,
Straal van water, straal van bloed,
Die uit de wonden
Onzes Heeren,
Spoelt de zonden;
Ach ! bespoelt deze Ziel,
Die zo diep in zonden viel.
Den Kruisberg hard van steen,
Wil ik , om uwent wil beklimmen;
Stap voor heen,
Bedroefd , berouw , met hygen , steenen,
Zuchten , weenen,
Smert en pyn,
't Karmozyn
Zal eerlange sneeuw wit zyn.

XIII.

Door kortheid onwaardig.

II.

Want alle vlees is als gras , en alle heerlykheid des menschen is als een bloem des gras. Het gras is verdard , en zyne bloem is afgevallen : Maar het woord des Heeren blyft in der eeuwigheid : en dit is het woord dat onder u verkondigd is. 1 Petrus I: 24, 25.

Stroo,

Stroo-vreugd.

T O O N : Psalm 58.

I.
De vlam in 't luchtig stroo ontstookten,
 Gaat heer'lyk op, met groote vreugd;
 In 't juichend hert van jonge jeugd,
 Maar kort na 't flikk'ren ziet men 't rooken,
 En eer het recht zouw vangen aan,
 Is al de vreugd en deugd gedaan.

2.
 Zo is de vreugd der aards-gezinden,
 Al is den opgang schoon in schyn;
 Helaas! wat zouw die Stroo-vreugd zyn!
 Eerlang is zy niet meer te vinden:
 Gelyk een glorie die strak was,
 Leid haar triomph in rook en as.

3.
 Wy pryzen vreugd van meerder waarde,
 Die een bestendig voedsel heeft;
 En als een lamp door oly leefd,
 Die zich het wysbedenken gaarden,
 In 't hert, dat zich niet paaijen laat,
 Met ydelheid, die haast vergaat.

4. Ge-

4.

Geloof en Hoop in 't eeuwig leven,
 In God, het grondelooze goêd,
 Is 't rechte voedsel, om 't gemoed
 Een staage vreugde-vlam te geeven;
 Niet vlug, en vlugtig op en uit,
 Als aardse vreugd, die niets beduid.

5.

Al schynt het dan voor and're oogen,
 By hem, die op het beste ziet;
 Zo lustig een victorie niet,
 Al is 't met nevel overtoogen;
 Met kommer, sryd, met och, en ach,
 Jaar in, jaar uit, by nacht en dag;

6.

Noch maakt het stadig vreugde-branden,
 Door 't vast Geloof, in God gevat,
 Daar 't herte woond by zynen schat;
 All' aardse flikk'ring doch te schanden;
 Tot dat zy, breekend door de dood,
 Haar opgang duizendmaal vergroot.

Spiegel der omkeering, van B: C:

Het mensch'lyk leven, dat nu reeds al is bezeten,
 Met d'ingedronge gast, van 't overtuigd geweeten;
 Zie, dat zyn goude, ja zyn diamante tyd,
 Te duur voor Konings goed, hem langer niet ontglyd;
 Op dat aan 't einde, na veel ziels bespiegeling,
 Den spyt, en 't naberouw hem niet in 't herte dringe,
 En deerlyk knaage, om het schandelyk verzuim,
 Dat hem slechts overlaat een handvol smeltent schuim.
 Al lang genoeg gespeeld met aardse vodderyen,
 Al lang genoeg een kind in 't kinderlyk verblyen;
 Terwyl de wysheid om het slecht genoeg en lacht,
 En deze wereld met haar doen voor dwaasheid acht.
 Dit merkten 't herte dees bedachte (reeds verstorven)
 Na dat zy veertig jaar en meer had omgezworven;
 En wyl zy haar bevond in Satans looze net,
 Heeft haar vermogen sterk op vryheid aangezet,
 Om 's Vyands snood geweeft te scheuren en te breeken,
 En 't overdekte hoofd door 't war-nest uit te steeken:
 In 't welk zo menig ziel, van moed en schranderheid,
 Als 't domme vee, geknoopt aan 't dunne snoertje
 leid.
 En hoe hoognoodig was dien toeleg om t'ontkomen,
 Dewyl haar snelle vlucht langs 't gulde spoor der vroom-
 men,

L

Haar

152. ZEDELYKE EN STICHTELYKE

Haar haastig bragt aan 't eind van deze levens tyd ,
 En stelde voor de poort der groote eeuwigheid .
 Daar kost de Vorst des doods, (die andersins de dingen ,
 Daar 't hert aan hecht , met macht het leven weet t'ont-
 wringen,) Haar schat niet rooven , die zy in 't gemoed besloot ;
 Den toeverlaat op God is sterker als de dood.
 Dien schat der schoone hoop , die zy als tot een zegen ,
 In 't worst'len tegen vlees en bloed, nu had verkreegen ;
 Uit welks bezit zy toen haar rykdom bragt hervoort ,
 Die haar deed zeggen , voor des doods ontslooten
 poort ;
 Dat zy veel liever had te sterven dan te leeven ;
 En in het tegendeel zouw moeten overgeeven ,
 Haar eigen keur. Gehecht aan haar Bemindens trouw,
 Hadz' ook gezegt ; dat zy nu eeuwig leven zouw.
 Deruime adem-tocht van 't vry en goed geweeten ,
 Met balssem-oly van des Heeren gunst bezeten ,
 Was haar verkwikking en voldoen , in zulk een maat,
 Dat 's lichaams laafenis onwaardig wierd versmaad.
 Ziet daar een spiegel , om ook and're te bekooren ,
 Om deze gulde weg ter vryheid na te spooren ,
 't Is tyd , 't is over tyd ; eer u het eind verrast :
 Wie meet ons leven toe , wie staat tot morgen vast ?
 Breek uit , breek moedig uit , om eeuwig heil te vinden ,
 En laat uw eenw'ge ziel aan 't snoer des tyds niet binden ,
 Om zo te blyven in des Satans slaaverny ,
 Daar 't mensch'lyk leven van zo hoogen adel zy ; En

En tot de vriendschap van de hoogste word verheven,
Om eeuwig, nevens hem, in vol bezit te leeven:

Tot welk een heilstand God de ziele lokt en nood:

Zo iemant rykdom mind, hoop op een zaal'ge dood.

Elk let wel op zyn stuk, waar hy zich heeft te keeren,

En laat den tyd van vrucht niet vruchteloos passeeren.

Den klaaren spiegel van het Heilig God'lyk Woord,

Staat elk voor 't aangezicht, en toond hem hoe het hoord.

't Was schandelyk verzuim dat voordeél niet te achten,

Om na d'ontdekte schar van eeuwig heil te trachten,

En d'eed'le Paarel, en 't Juweel der zaligheid,

Niet op te raapen, daar 't vooriders voeten leid.

o Mensch! gy word gezocht, laat u gelukkig vinde,

De hoogste gaat u na, kiest hem tot uw' beminde;

Slaat acht op uw' geluk, en ziet de baakens aan,

Die t'uwer zaligheid u voor de oogen staan,

Zo om te myden, als ook, om op aan te komen,

Na dat het voorwerp is van 't eind' der snoode of vroomen:

Een schip op strand is wel een baaken in de Zee;

Een fakkel op de kust, nood tot een goede Ree.

Benevens 't Heilig Woord, (de noordster tot geleide,)

Is 't daaglyks voorwerp tot bekooren en tot myden.

Op dat men 's levens loop voorzichtiglyk bestier,

Tot een behouden reis, en overkomt van hier

Aan d'eeuw'ge oever van het land der zalighede,

Dat elk tot dit geluk dan tyd en vlyt besteede.

Verkiest het beste.

STEM : Als 't begint.

T^{1.}erwyl de wereld haar behaagelyken staat,
 Van alle tyd'lyk heil aan 't leven op komt draagen,
 Heeft wys beraad , (wiens hand , dat afwyft en ver-
 smaad)
 Haar oog op 't heiligdom van 't voorschrift Gods
 gellaagen.

Daar^{2.} leid de kroon , wiens glans al 't aardse schoon
 verdooft.
 Door edelmoedigheid der hemel-lust te haalen ;
 Tot staat van zaligheid , waar is 't gekroonde hoofd ,
 Dat voor die heer'lykheid niet in het stof moet daalen.

Een^{3.} bloeyend erfdeel , dat bestaat , als een pilaar ;
 Om in der eeuwigheid te wank'len , noch te wyken :
 Daar 't aardse heil , geschut van prykel en gevaar ,
 Eerlang , als 't bloempje , moet verwelken en be-
 zwyken.

De^{4.} wereld-schat , zy dan verworpen voor 't gemoed ,
 Om voor een hooger goed , de rykdom plaats te gee-
 ven :
 Het slyk der aarde past , voor 't treede van de voet ,
 Maar in het herte , moet den Hemel zyn verheven.

Waar^{5.} zyn de minnaars dan van een gewenste stand ?
 Op dat het leeven zich in wel zyn gaa vermeiden :
 De wysheid blyke , door een uitgestrekte hand.
 Ter beste keur , in 't geen wat staat aan wederzyden.

Chrif-

Christus het leven der ziele.

T o o n : Amarilli.

I.

Jezus Christus myn leeven,
 U heb ik lief, gy zyt myn lief, myn schoone,
 Ai komt myn hert bewoone,
 Na gy 't gespuis der Hellen hebt verdreeven,
 Het zy u opgegeeven.
 Ik wil de wereld in 't lachent aanzicht spouwen,
 Jezus Christus, Jezus Christus, Jezus Christus myn
 vertrouwen.

2.

Wech gy wereld met vleijen,
 Van Heerschappy, en kroon en scepter staven,
 Van rykdom, goed en gaaven,
 Van eer en staat, van pracht en hovaardyen,
 En lust en lekkernyen:
 Myn schoonste Heere, dien ik ben opgedraagen,
 Kan my meerder, kan my meerder, kan my meerder
 welbehaagen.

3.

Ach! hoe ydel is 't leven!
 Een aardse vreugd vaart heen op rook en winden,
 En is niet meer te vinden:
 Maar wie zyn hert aan Jezus heeft gegeven,
 Zyn vreugd word nooit verdreeven:
 Al gaan zyn dagen, z'ontsleepen hem geen vreugde
 Noch zyn rykdom, noch zyn rykdom, noch zyn rykdom,
 van de deugden.

L 3

Een

Een Lied van scheiden.

T O O N : Wie hangt 'er zo deerlyk.
Of : Semila Tormenti.

1.
Dentyd is verlopen, wy moeten weêr scheide,
Dat aandacht een ider geleide,
Op dat zich zyn herte onfscheidbaar bevinde,
By Jezus, de waardfte der vrinde.

2.
By Jezus, den Koning, om wien wy te zaamen
In vriendschap, en cenighcid quamen,
Terwyl wy de wegen des levens paffceeren,
Na 't doelwit van 't zalig begeeren.

3.
Wat zynder al vlaagen en dagen verlopen,
In 't nitzien, verlangen, en hoopen,
Zo naderd het einde van 't vluchtige leven,
Tot dat wy deez' aarde begeeven.

4.
Wel moeten zy vaaren, die t'zaamen vergaare,
Wanneer zy weêr keeren, na 't haare,
Wel moeten zy vaaren, om niet te verliezen,
De Paarel van 't hoogfte verkiezen.

5.
Wat is doch de wereld, en 't werelds behaagen,
Waar over zich veele beklaagen,

Wan-

Wanneer zy herkaauwen de bittere vruchten,
Van spyten, berouwen en zuchten.

6.

Zo laat ons dan waaken, door tekens en baaken,
Niet mede op klippen te raaken,
Zo laten de zinnen, de wysheid beminnen,
Om 't zalige einde te winnen.

7.

Het minste verlooren, en 't meeste verkooren,
Is wysheid, voor oogen en ooren:
Der geene die 't wezen voor schaduw verkiezen,
En 't leven om 't leven verliezen.

8.

Dit staa dan gezegeld in onze gemoeden,
Tot neiging en dryving ten goeden:
Den geest dezer wereld, moet niemand zyn zinnen
Verwerren in 't werelds beminnen.

9.

Vaar wel dan, ô vrienden, wyl dat wy weêr scheide,
Dat Jezus een ider geleide;
Dat Jezus den Koning, die liefste, die schoone,
Een ider zyn herte bewoone.

10.

Vaar wel dan, ô vrienden, om Jezus beminden,
Tot dat wy malkander weêr vinden
In dezen, of anders in 't eeuwige leven,
Dat wil ons, dat wil ons God geeven.

XIV.

Zie op 't einde.

Gaat in door de enge poort: want wyd is de poort, en breed is de weg, die tot het verderf leid, en veele zyn'er die door den zelfen ingaan. Want de poort is eng, en de weg is naauw, die tot het leven leid, en weinige zyn'er die denzelven vinden. Mattheus VII: 13, 14.

Van

Van de smalle en breede Weg.

STEM: Psalm 24. en 113.
Of: Karolus Koning weest gegroet.

I.
Smalwegje , dat van doornen bloed ,
Daar zich het leven op vermoeid ,
Met toezien , en voorzichtig treden ,
Al vind langs u het wilde vleis ,
Geen uitspoor , na zyn ruimen eis ,
Gy leid na 't land van eeuw'ge vreden.

2.
Zo gaat men dan gemoedigd treên ;
En waar zouw 't leven anders heen ?
Wyl 't klaare oog der welgezinden
Ter rechter , noch ter flinker hand ,
In 't ôverzien van 's Werelds land ,
Geen and're weg , tot heil kan vinden.

3.
Men speurd 'er wel een ruime baan ,
Waar langs geheele stroomen gaan ,
Maar aan het alder-uiteerst' ende ,
Voorby den Rooz' en Lelien grond ,
Daar 't leven weeld' en wellust vond ,
Vertoond zich d'ingang van ellende.

4.
En wie dat haat'lyk naar verschiet ,
Opmerkzaam van de hoogte ziet ,

L 5

Brengd

Brengd zyn bedaard gemoed te vooren,
 Dat dezen weg , die hy begaat
 Schoon meest van ider een gehaat,
 Rechtzinnig van hem is verkooren.

5.

Zo houw men wys'lyk voorts dit spoor,
 En zie niet achterwaards , maar voor ,
 En waakzaam aan de beide zyden,
 Om met een gadeslaand gemoed,
 Te letten op den stand der voet
 En d'afval , wel bedaard te myden.

6.

Al ziet men dezen wandel aan ,
 Als dwaas en zinn'loos doolen gaan,
 Vervreemd , van alle werelds vreugde,
 Het is doch echter niet zo naar ,
 Gelyk het schynd , in 't oog van haar ,
 Die vreemd zyn van de lust ter deugde.

7.

Zo wie van dezen smallen rug
 Die hem verstrekt een vaste brug,
 Ten overgang in 't Eeuwig leven,
 Den weg des werelds overziet ,
 En speurd het naad'rend groot verdriet,
 Die ziet hoe hoog hy staat verheven.

8.

Dies gaat men wel gemoed zyn gang,
 Den weg van 't leven duurd niet lang,
 En aan het einde zal 't zo weiden !
 Zo weiden in het breede veld ,

Daar

Daar vreugd geen paalen zyn gesteld,
En weelden vloed van alle zyden.

9.

Zo wacht de hoop een schoone rust,
Zo schept geloov' een zoete lust,
En word gevoed in haar verlangen,
Met al het onbedenk'lyk goed,
Dat haar komt treden in 't gemoed,
En zy voor eeuwig zal ontfangen.

10.

Men zeg dan 't leven, wat men zeg,
Dit padje is de rechte weg,
Dat dwars van 't groote spoor gelegen:
Van weinig wand'laars word betracht,
Bespot, verworpen, en belacht
Van haar, die gaan op breede wegen.

11.

Maar doch hoe zouw een arme schyn,
Zo wel gemoed en blyde zyn,
Die een juweeltje had gevonden?
Fen groote schat van rykdom waard,
Door zyn uitneemend' eed'len aard,
In een veracht'lyk kleed gewonden.

12.

Zo gaat maar voort, met Christus Kruis,
Door 't vreemde land, na 't Eeuwig t'huis;
Gezegend zyn uw waarde gangen,
Tot gy uw' reis hebt afgedaan,
Ten einde van de Pelgrims baan,
Daar Eeuw'ge vreugd' u zal ontfangen.

Van

Van 't onderscheyd tuffen Hemel en Helle.

TOON: Iets moet ik u, Laura vraagen.

Eeuwig, eeuwig, zonder ende,
In verheuging, of ellende!

Hangd den evenaar in 't hert,
Om het onderscheid te weegen,
Want daar leid ons aan gelegen,
Eindeloos is machtig verd.

2.

Heeft de wereld een gewigte,
In het sterven zalze lichten:

Wat zo diep bedommelt lag,
Komt dan helder voor de oogen,
Schaduw heeft het Hert bedroogen,
Dat het Oog niet klaarder zag.

3.

Neen dat moet ons niet geschieden,
Laat ons 't eeuwig kwaad ontvlieden,

In den arm van 't eeuwig Goed,
Die zyn gunst heeft aangeboden
Nevens zulk een vriend'lyk nooden,
Enzyn deuren open doet.

Van

Van onzen voorzichtigen wandel.

*Zie dan hoe gy voorzichtiglyk wandeld, niet als
de onwyze, maar als de wyze. Den tyd uit-
koopende, dewyl de dagen boos zyn.*

Eph: V: vers 15, 16.

T O O N : Nerea: Of, tien Geboden.

Als and're zyn in vreugd verheven,
En spillen haaren gulden tyd,
Van 't vluchtig en onzeker leven,
Door veelerleye ydelheid:

2.

Zo laat ons met bedaarder zinnen,
Bedenken 't korte jaar-getal,
En wat daar in is t'overwinnen,
En wat het namaals weezen zal.

3.

Wat mag een weinig weelde baaten,
Wat helpt een weinig yd'le vreugd?
In 't eindje moet men 't al verlaaten,
Dan geld 'er niet als waare deugd.

4.

ô Deugd ! ô schoonste bloem op aarde,
Wat is hy wys, en waarlyk ryk,

Die

Die u voor zynen schat vergaarden,
In plaats van aardse drek en slyk.

5.

Gy spand de kroon van alle dingen,
En voerd uw eig'naar door den dood,
In 't schoon getal der hemelingen,
Daar is hy eeuwig buiten nood.

ô Deugd zo wyd en breed te roemen,
Wie kan uw hooge waarde noemen!

Het kan verkeeren.

TOON: Psalm 9.

F I. **I**us was de lucht zo zwaar en naar,
Als of'er schier geen Zon en waar;
Maar nu 't Gordyn wat is verschooven,
Nu bliket het weder door van boven.

2.

ô Eeuwigheid! ô klare lucht!
Daar 't uitgestrekt gemoed na zucht;
Wat zyt gy veelmaal overtoogen,
Met wolken voor des herten oogen.

3. Maar

3.

Maar evenwel, hoe 't ook mag gaan,
Uw' Zonneschyntje blikst ons aan;
Of nu, of dan, en sterkt het hoopen,
Om onze loopbaan voort te loopen.

4.

Daarom, ô Wolk, van vlees en bloed,
Al overdekt gy ons gemoed;
De Zon van Gods genaad'ge oogen,
Is daarom niet van hier getoogen.

5.

De donk're nevel der natuur,
Maakt tusschen hem, en ons een muur;
Doch wyl wy zyn nabyheid weeten,
Blyft ons gemoed met hoop bezeten.

6.

Zo kleeden wy ons in geduld,
Tot eens het uurtjen is vervuld;
Dat wy gelukkig mogen komen,
Daar 't deksel gants zy wech genomen.

7.

ô Jezus, eeuwig God'lyk licht,
Als gy ons schynd in 't aangezicht;
Daar alle hinder is verschooven,
Dan zullen wy u eeuwig looven.

XV. Om

XV.

Om een goed heenkomen.

[Te weeten] dat gy zond afleggen, aangaande de vorige wandeling, den ouden mensch, die verdorven word door de begeerlykheden der verleidinge: En dat gy zond vernieuwt worden in den geest uwes gemoeds, En den nieuwen mensch aandoen, die naar God geschapen is in waare rechtvaardigheid en heiligheid. Eph: IV: 22, 23, 24.

De

De Pelgrimagie.

*Voor vreemd'lingſchap van korten tyd,
Een Burgerschap in eeuwigheid.*

TOON: O Heilig zalig Betlehem.
Of, Twee verzen voor een: Pfalm 138.

B^{1.}eminde, die de Pelgrims ſtaf,
Ter grooter reis hebt aangenomen,
En u met moed tot wand'len gaf,
Om eens in 't Vaderland te komen.

^{2.}
Hoe hebben wy malkaër ontmoet;
Op 't wilde veld van deez woestyne,
Gezelschap maakt 'het wand'len zoet,
En doet het eenzaam naar verdwync.

^{3.}
Al is 't 'er dor, 't is 't vrye veld,
Wy zyn een bloed'ge ſlag ontloopen,
Daar 't koſtelyke halzen geld,
Voor geld of goed, niet weêr te koopen.

^{4.}
Al gaan wy dan, berg op berg neêr,
Al koſt het ſteenen ende zuchten,
Den grooten oorzaak ſuſt het weêr:
Van waar, en waar na toe, wy vluchten.

M

5. Was

5.

Was iemant in een schoon paleis,
Daar alles zich aanvallig toonde,
En wierd het ondertussen wys,
Dat hy by goochleryen woonde;

6.

Daar 't masker van behaaglykheid,
Een valschen Add'ren angel dekte,
Hoe keek hy om, na plaats en tyd,
Op dat hy 't loos bedrog ontrekte.

7.

En was hy dan ter poorten uit,
Hoe zouw hy zyne voeten lichte,
Belaaden met een grooten buit,
Van vryheid, buiten 't vals gezichte.

8.

ô Wereld! ziels gevangenis,
Krioelig nest van spookeryen,
Wiens Opperhoofd die kwaad-aard is,
Die door de slange weet te vleyen.

9.

Geloofd zy God, het eeuwig goed,
Die ons, begaafd met open oogen,
En om deed kyken in 't gemoet,
Op dat wy uw' bestek ontoogen.

10.

Wie gruwt niet voor een hels gespuis,
En haald zyn rug met eizen t'zaame;
Zo vlucht een bange jeugd na huis,
Op dat zy 's moeders schoot bekwaame.

11. Ach!

11.

Ach ! onzer aller moeder schoot !
Fontein , en Wel-bron aller dingen ,
Al vullend' al , oneindig groot ,
Tot wien wy met ons zuchten dringen.

12.

Beminde , zyn wy noch niet t'huis ,
Wy zyn de slaaverny ontloopen ,
Een keten met een yz're kluis ,
Nu dryven wy op 't zalig hoopen.

13.

Roey aan , ô vogeltjes , roey aan !
Van onder 't looze net ontheven ,
De list des loerders vry ontgaan ,
Om in de open lucht te zweeven.

14.

Beminde , zyn wy noch niet daar ,
Wy zyn op 't spoor om daar te komen ,
Dies slaat de handen in malkaër ,
Van vreugd en blydschap ingenomen.

15.

Zie eens van dezen heuvel af ,
Te rug , van waar wy zyn getreden ,
Na 't westen dat men oorlof gaf ,
En dan na 't oost van eeuw'ge vrede.

16.

ô Reisgenooten , weest gemoed ,
Al schoon wy ons een wyl vermoeijen ,
Gedenk aan 't onbedenklyk zoet ,
Daar vreed' , en eeuw'ge rust zal bloeijen.

17.

Een wand'laar zet al voort, en voort,
 Al schynt het hem maar pas te lusten,
 En denkt op 't oogwit daar hy hoord,
 Dan hoopt hy by zyn vriend te rusten.

18.

ô Vriend ! ô alderlieffte vriend !
 Die ons zo vriend'lyk tot u noode,
 En die 't met ons zo hert'lyk miend,
 En zo veel heil hebt aangeboode.

19.

Wy komen op uw' toezeg aan,
 Door wildernissen , en woestyne,
 Laat uw' geleide met ons gaan,
 Op dat all' hinderlaag verdwyne.

20.

ô Vriend ! ô alderschoonste vriend !
 Om u bestaan wy dit verlaaten,
 Van 't land , daar 't volk uw' vyand diend,
 En uw, ô Koning Jezus, haaten.

21.

Dat woordje speelt op onze ziel,
 En roerd de snaaren van 't beminnen :
 ô Brood , dat uit den Hemel viel,
 Tot spys van vrienden en vriendinnen.

22.

Beminde , wyl wy over veld
 Ons t'zaam als Reisgezellen vinde :
 't Is heug'lyk dat men wat vertelt
 Van onze schat, en hoog-beminde.

23. ô Ko-

23.

ô Koning Jezus, Majesteit!
 Het lust ons van u op te haalen,
 Wyl gy ons-groote voorwerp zyt,
 Oncindig, zonder maat of paalen.

24.

Waar is een schoonder aangezicht,
 Als dat den eeuw'gen dag doet klaaren!
 Dat 's God, dat vriend'lyk liefde licht,
 Een eeuwig kind, van 't eeuwig baaren.

25.

Des Vaders vuur, dat nooit begon,
 Heeft onbegin'lyk licht gegeven,
 Dat is Gods Zoon, die klaare Zon,
 Waar in de zaal'gen eeuwig leeven.

26.

ô Jezus eeuw'ge dageraad,
 Van lieflykheid, en balsemingen,
 Die eeuwig uit den Vader gaat,
 Wat zal men u ter eere zingen.

27.

Wy dorsten na den water-geest,
 Dat hemels koelen, en verzachten,
 Die 't eeuwig lichaam is geweest,
 Van 't geest'lyk werken uwer krachten.

28.

Hoe dorst de eeuwige natuur,
 (Met deze wereld overlaaden,
 Die groote ziel, dat geest'lyk vuur,)
 Om zich in deze zee te baaden.

M 3

29. ô Zee

29.

ô Zee van helder kristallyn,
 Oneindig , zonder maat of paalen,
 Wat zal de geest gelukkig zyn,
 Die in u adem-tocht zal haalen.

30.

ô Koning Jezus, diepste zoet,
 Bemin'lyk hert in 't eeuwig wezen,
 Oneindig, eeuwig, hoogste goed,
 Geloofd, geheiligd, en gepreezen.

31.

Gy zyt de Goddelyke spys,
 Van God den Vader ons gegeven,
 De schoonste Boom in 't Paradys,
 Op dat de geest zouw eeuwig leeven.

32.

Gelyk gy ons dan hebt genood,
 Als op u zelfs , tot Bruilofts-gasten,
 ô God , ô overheilig Brood !
 Wat zyt gy waard om aan te tasten.

33.

Gespeelen, denk op zulk een goed,
 Wat dat ons eind'ling zal gebeuren,
 En zyt getroost, en wel gemoed:
 Want dat is balsam voor u treuren.

34.

Wanneer den jongen wereldling,
 Ter aardse Bruiloft is gebeden,
 Verheugd hy zich in 't ydel ding,
 Al eer hy daar is toegetreden.

35. Hoc

35.
Hoe zouden wy ons leeven lang,
Ons dan niet onderweeg verblyden,
Op 't spoor van zulk een Bruiloftsgang,
En ons ter hooger feest bereiden.

36.
Dat zal de rechte Bruiloft zyn,
De Heil'ge vreugd zal eeuwig duuren,
In 't lichten van Gods Zonneshyn,
Met alle zaal'ge kreatuuren.

37.
ô ! Vriendelyke Maatschappy
Der menschelyke lievelingen,
Vereenigd met der Eng'len rey,
Vervult om 't eeuwig lof te zingen :

38.
Wie is de Bruidegom en Bruid?
De Godheid, en het zielfe leven,
ô Zaligheid ! wie spreekt u uit !
Wie zal u lof na waarde geeven ?

39.
Wat is de paerel schoon en groot,
Die wy in onze reis be-ooge,
En deze wereld klein en snood,
En laag van waarde, by dat hooge.

40.
Al wyft men ons dan achter na,
Als dwaaze, die geen weelde achten,
Wat leit 'er aan, dat is geen schaa,
Wy weeten wel wat wy betrachten.

M 4

41. Zo

41.

Zo laat ons maar met goede moed
 Den vreemden Pelgrims weg betreede,
 En zoeken God, het hoogste goed,
 In 't Vaderland van vreugd en vrede.

42.

Wel aan dan Maatschappy, wel aan,
 Laat ons vervolgen 't voorgenomen,
 En hier in pelgrimagie gaan,
 Tot dat wy aan het einde komen.

43.

Wat in 't verschiet benevelt leid,
 Komt eindeling heel klaar te vooren,
 Zo ook die zaal'ge eeuwigheid,
 Daar wy hier onderweeg na spooren.

44.

ô Heere Jezus ! blyf ons by,
 Dat wy niet van de weg verdwaalen,
 U goeden Geest zy ons geley,
 Tot dat gy ons komt t'huis te haalen.

45.

Al zyn wy dan in een woestyn,
 Wy zyn 't Egiptenland ontkomen:
 't Zal eindeling een Kanaan zyn,
 't Beloofde land van alle vroomen.

Zaamen-

Zaamen-Zang van 2 of 3 perſoonen op de Pelgrims reize na 't eeuwige Vaderland.

T o o n: Vliegen te hoog, 't welk my bedroog.
Of, heeft iemand door geſtadig draaven.

T *Voorzang 1.*
erwyl wy hier zyn onderwegen,
Op Reis, na 't heilig Vaderland,
Bevind zich ons Gemoed genegen,
Te ſpreken van die waarde ſtand,
Daar ons gezicht,
Op is gericht,
En die wy hoopen aan het eind der tyd,
Van God t'ontfangen in der eeuwigheid.

Tegenzang 2.
Och ja, beminde reisgenooten,
Wat zal het eind van onze reis,
Met lieflyk ruſten zyn beſlooten,
In 't Roozen-dal van 't Paradys!
ô God, wat zal,
Uw' Goedheid al,
Ons wel'kom kuffen, met het Hemels zoet,
Waar na wy zo verzuchten in 't gemoed.

Voorzang 3.
Maar ô, wat wonder zal'er beuren,
Wanneer aan 't einde onzen geest,
Zal gaan door 's doods onſlote deuren,
Ter plaats daar zy nooit is geweest,

Dan uit der tyd,
 In d'eeuwigheid,
 Een and're wereld, die nooit oog bezag,
 Dat licht ontging van dezer Zonnendag.

Tegenzang 4.

Wel, wy gelooven alle beide,
 Dat dezen tyd, en d'eeuwigheid,
 Niet ver van een en zyn gescheide,
 't Is een geboorte die haar scheid;
 Het vlees moet gaan,
 Den geest blyft staan,
 Geworteld, in d'onzienelyke grond,
 Daar zy voor af, met haare lult in stond.

Voorzang 5.

Ja, hoord hier over myn gedachten,
 Misschien zal 't weezen, als by nacht,
 Wanneer de zinnelyke krachten,
 Van 't leven zyn in slaap gebracht,
 En stille staan,
 Dan breekt weêr aan,
 Een and're wereld, en een and're dag,
 Die 't waakend oog voor onze slaap niet zag.

Tegenzang 6.

ô Ja, die waarde zy gepreezen,
 Wy zyn in ons gemoed zo bly,
 Dat ons 't verborgen eeuwig wezen,
 Zo na, en tegenwoordig zy

ô Wel-

ô Wellekoom ,
Gy zoeten droom ,

Waar in de Ziel zich eeuwiglyk vermaakt ,
Als 't lichaam sterft , en zo aan 't slaapen raakt.

Voorzang 7.

Of anders kan m'er dit af maaken ,
Dat wy nu slaapen in der tyd ,
En eindeling eens zullen waaken ,
In 't ander Ryk der eeuwigheid ,
Zo zoet en blyd ,
Ontdaan van ftryd ,
En alle vreeze , kommer , schrik en schroom ,
Die ons benaauwden , als een zwaaren droom.

Tegenzang 8.

ô Dageraad van eeuwig ftraalen ,
Hoe heuglyk zal uw aanbreuk zyn !
By 't liefelyke Adem haalen ,
In ruimer lucht , als wy hier zyn !
Hoe zal uw zoet ,
In ons gemoed ,
Op wellen , als een levende Fontein ,
Als wy , van hier in u gekomen zyn.

Voorzang 9.

Wel laat ons dan den weg niet vreezen ,
Die wy hier met malkander gaan ,
Het zal maar als een nachje weezen ,
Als 's levens droom is heen gegaan ,

En

178 ZEDELYKE en STICHTELYKE

En ons gezicht,
Door God verlicht,
Zich spiegeld in dien allerschoonsten dag,
Die 't duister oog in 't vlees en bloed niet zag.

Tegenzang 10.

Maar waarde, mogt het ons geschieden,
Hoewel het legt voor iders hert,
Dat wy de ziele hier beklieden,
Eer 't lichaam noch verbrooken werd,
Met vlees en bloed,
Van Hemels goed,
Met vlees en bloed van Hemelse natuur,
Wy stonden schoon in onze stervens uur.

Voorzang 11.

Zouw dat het heilig vlees dan weezen,
Het brood dat van den Hemel viel,
In zyne waarde nooit volpreezen;
Tot overkleeding van de ziel.
Een vlees dat wast
In d'aardse bast,
Gelyk een goud, gebooren in den steen;
Dat was gewenst, dan voer men zalig heen.

Tegenzang 12.

Dan mogt het lichaam vry verderven,
En heenen vaaren in het graf:
Want dan was ons de dood geen sterven,
Het fyne leid' het grove af,

Het

Het eeuwig deel,
Wierd klaar en cêl;
Gelyk een vrucht, die uit de boomen wast,
En cêlder is dan 't grove hout en bast.

Voorzang 13.

Wel zouw de geest dan wezen draagen,
Als zy van 't weezen is ontdaan?
Hier zouw het overleg wel vraagen,
Of 't lichaam niet eerst op moest staan,
Ten jongsten dag,
Van daar het lag,
In 't aardse stof, geworden als tot niet,
Tot zyn herstelling door Gods woord geschied.

Tegenzang 14.

Wel hoord, het menschelyke leven,
Dat heeft veel graaden onder een;
De pit des vruchts is wel omgeeven,
Met veel besluitings om zich heen.
Een fynder stof,
Leid onder 't grof,
Ontscheld de Noot tot van zyn derde bast,
Dan hebt gy 't kern, dat in de bolster wast.

Voorzang 15.

Ik hoor het wel, wat gy wilt zeggen:
Het grove lichaam dat men ziet,
Daar 't edel wezen in moest leggen,
En is het rechte lichaam niet;

Maar

Maar als een vat,
 Tot dezen schat,
 Die zich aan 't einde in Gods licht ontbloot,
 Als 't aarden-vat verbreekt en stukken stoot.

Tegenzang 16.

Wie dat my eet, zal door my leeven,
 Hy blyft in my, en ik in hem;
 Ik ben het Brood, van God gegeven;
 Zo sprak de liefelykste stem.
 ô Brood van God,
 Word ons genot,
 Op dat wy leeven in der eeuwigheid,
 En door uw kracht voor sterven zyn bevryd.

Voorzang 17.

Als dan den geest in dezen leven,
 Haar honger in Gods wezen zet,
 Dat zy met wezen werd omgeeven,
 En haar het sterven niet belet.
 Ontbreekt 'er dan,
 Noch meerder an,
 Of moet ten dage van het groot besluit,
 Tot haar volmaaktheid iet ten graven uit?

Tegenzang 18.

ô Ja, wanneer het komt aan 't ende,
 En dat den Rechter zich vertoont,
 Tot groote vreugd' en groot' ellende,
 Wyl elk na werken word geloond.

Dan

Dan roept zyn mond,
Uit stervens grond,
Het gants geslachte, dat uit Adam sproot;
Want voor de Hoogste is 'er niemand dood.

Voorzang 19.

Wat zal den vroomen dan weêrvaaren,
Wiens geest alreê een wezen draagd?
Of zal dat wezen zich dan paaren,
Aan 't geen dat uit het graf opdaagd?
Als noch een deel,
Van 't al en heel,
Tot een volmaaktheid van het gantse beeld,
Waar meê de wysheid Gods in liefde speeld.

Tegenzang 20.

Dat is de grondslag die wy meenen,
Alleen het grove on-sieraad
Van 't dier'lyk wezen, dat gaat heenen,
Gelyk een afgescheiden quaad;
Dan staat de Ziel,
Als eer zy viel,
Dan staat de Ziel, in heilig Vlees en Bloed,
En is volmaakt, zo als zy weezen moet.

Het tweede Deel.

Voorzang 21.

Wat of dat voor een stof zal weezen,
Wat zal dat voor een Lichaam zyn?

Van

Van Vlees en Bloed , zo uitgeleezen ,
 Ontfangbaar Gods hoog klaren schyn ,
 Gelyk Kristal ,
 Daar 't leven zal ,
 In weilen , als een eeuw'ge vreugden Bron ,
 Een klaren Spiegel , voor de Godheid-Zon.

Tegenzang 22.

Dat moet laatdunkendheid wel weeten ;
 De wereld , fiert den Aardworm hier ,
 Maar dat mag fierlyk zyn geheeten ,
 Daar 't Lichaam , in zyn gantse zwier ,
 Niet aan een deel ,
 Maar in 't geheel ,
 Zal weezen als een klare Diamant ,
 Daar 't eeuwig licht met Majesteit in brand.

Voorzang 23.

Hoe heug'lyk zal de geest dan woonen ,
 In zulk een klaar doorluchtig huis ,
 Dat als den Tempel Gods zal toonen ,
 Bevredigd van het minste kruis ;
 Niet zwaar van wigt ,
 Maar vlug en licht ,
 Om snel te weezen zo 't de Geest begeert ,
 By 't zoet gezelschap daar men meê verkeert.

Tegenzang 24.

By 't zoet gezelschap , hoog in waarde ,
 Daar lof en dank van 't herte dringt ,
 Voor al , wat wysheid openbaarde ,
 En van zyn wond'ren spreekt en zingt ,

Een-

Eenvoudig speeld,
En mededeeld,

Al wat tot vreugd en weelde dienen kan,
Een ieder brengt den ander blydschap an.

Voorzang 25.

Elk heeft een rykdom aan den ander,
Die hy zyn welbehaagen toond;
Zo doen zy eeuwig aan malkander,
Daar d'eene liefde d'ander loond.
ô Hooge vreugd,
In 't land der deugd,
Daar 't leven eeuwig als van blydschap lacht,
Wat is de wereld tegen u geacht.

Tegenzang 26.

Maar of 'er iemand wilde weten,
Of wy in 't Hemels Paradys
Ook zullen drinken ende eeten,
Een soort van wezendlyke spys,
Tot een vermaak,
Van schoone smaak,
En heilig voedsel, 't zy dan wat of hoe,
Myn Reisgenooten wat zegt gy hier toe.

Voorzang 27.

Wy zeggen ja, uit 's herten gronde;
Wy zeggen ja, op zulk een vraag.
Wy zullen eeten in den monde,
Maar niet zo dier'lyk in de maag.

N

't Zal

't Zal alles rein,
 En zuiver zyn;
 Geen vloek vermengd zich in de Hemel-stof,
 Van al wat wast in 't Paradyse Hof.

Tegenzang 28.

Het zal dan zyn een edel wezen,
 Wiens kracht door 't gantse lichaam trekt,
 Zeer aangenaam en uitgelezen,
 En lof en dank in 't hert verwekt.
 't Zal spyze zyn,
 Gants eêl en fyn.
 't Zal spyze zyn, na dat het lichaam is,
 Gants onvermengd van stof der duisternis.

Voorzang 29.

Maar nu moet ik noch verder vraagen,
 In kinderlyk' eenvoudigheid:
 Zal 't Parady's ook bloempjes draagen,
 Gelyk de Aard' in dezen tyd?
 En lof en kruid,
 En boom en spruit,
 En vruchten van een Goddelyken aard,
 Uit 's Vaders kracht in 't licht des Zoons gebaard.

Tegenzang 30.

Wy zeggen weder ja, Beminde,
 Van 't geen wy hier een schaduw zien,
 Zal 't leven daar het wezen vinden,
 Zeer heugelyk en ongemien.

ô Hei-

ô Heilig goed,

ô Heilig zoet,

Dat eeuwig uit het eeuwig Een ontstaat,
En zich verbreid in veelheid zonder maat.

Voorzang 31.

Wel zouden wy in 't ander leven,
Malkander kennen zo als hier,
Wat aangenaamheid zouw dat geeven,
In d'opgang van het liefde-vier.
Wat zouden wy,
Van herten bly
Malkaâr omhelzen met een liefde-groet,
Dan t'zaam gesteld in 't eindelooze goed.

Tegenzang 32.

Wat beelden iemant mocht verkiezen,
Van 't leven der volkomenheid,
Men zal zich zelve niet verliezen,
Of raken 't eerste wezen kwyt.
't Zal niet vergaan,
Maar aangedaan
Met een verheeven en veel hooger graad,
Oneindig vloeijen uit een volle maat.

Voorzang 33.

Daar zal dan zyn zo uitverkooren,
Een eeuwig wel-zyn voor het oog,
Wel smaaken, ruiken, voelen, hooren,
In zynen graad, zo schoon en hoog;

Dat onze maat,

Daar niet en gaat.

Dat onze maat van 't menschelyk verstand,
Niet af en meet de weelden van dat land.

Tegenzang 34.

De oogen zullen eeuwig weiden

In 't ruime veld van sierlykheid,

Des Hemels geuren zich verspreiden,

De ooren lieflyk zyn geleid;

Tot hoog vermaak,

Waar by de smaak

Zal hebben al wat zyn begeeren eist,

Terwyl 't gevoel het zoete weldoen pryft.

Voorzang 35.

Want hier toe is Gods beeld geschapen,

Op dat het uit Gods overvloed

Een volle weelden stof zouw raapen,

En pryzen 't eeuwig eenig Goed.

En doen de ziel,

Hier uit verviel,

Heeft hy hem weder door zyn liefdens-kracht,

Tot erffenis van deze staat gebragt.

Tegenzang 36.

Zy zyn dan wys, die weêr verkiezen

Dees aangeboden heerlykheid,

En daarom 's werelds heil verliezen,

Als weelden van een korten tyd;

Waar

Waar in den mensch,

Uit valse wens,

Zyn welstand zoekt aan een verkeerden oord,
En niet en vind dat hy te vinden hoord.

Voorzang 37.

Men hoop dan op een zalig sterven,
In hooger, of in laager graad,
Die God bemind, zal God be-erven,
Een ieder na zyn stand en maat.

Elk zet geruft,

In God zyn lust,

En trek uit hem geduurig voedsel aan,
Hy zal ons zetten daar wy moeten staan.

Tegenzang 38.

Ja laat ons zyner maar begeeren,
En houden voor ons hoogste goed,
De wereld uit ons herte keeren,
Den Hemel plaatsfen in 't gemoed,

Al weet men 't niet,

Wat ons geschied,

God kend ons beter, en 't zy hem betrouwt,
Wat voor een wooning dat hy ieder bouwd.

Voorzang 39.

Och ja, hy is dat groot erbarmen,
Wat zal het zoet en lieflyk zyn
Te vallen in zyn eeuw'ge armen,
Zo lang vermoeit in deez' woestyn,
Wanneer de dood,
Ons einde sloot,

188 ZEDELYKE EN STICHTELYKE

En vryheid geeft aan d'uitgestrekte geest,
Die in het vlees gevangen heeft geweest.

Tegenzang 40.

ô Zoete rust der afgescheiden ,
Vervuld met innerlyke vreugd,
Verrykt met hertelyk verblyden,
Verfiert met onvervalle jeugd.

Nu zyt gy t'huis,
En buiten kruis,
Waar's nu uw zuchten, en uw duchten al,
Is 't niet gebleeven in het jammer-dal?

Voorzang 41.

Wat mag uw last van leed nu weegen ,
Uw lydens, en uw strydens tyd,
Die gy gehad hebt onderwegen,
Daar 't leven nu van is bevryd.
Is 't nu niet licht,
Van klein gewigt,
Als iets dat stuift voor 't blaazen van de wind,
Nu gy u schoon in zoete vrede vind?

Tegenzang 42.

Wat zal het zoet en lieflyk weezen,
T'ontmoeten in der eeuwigheid,
Die vrienden , die wy hier voor dezen,
Verzelden in deez' levens tyd.

Al vast voor uit,
Met haaren buit,
Daar wy na jaagen met de zucht van 't hert,
Tot onzen geest by haar vergaderd werd.

Van

Van de Scheppinge, Val, en Wederoprechtinge der Menschen.

Op de Wyze: Van Alewyn.

Speelnootjes die met ons de wereld ontvliet,
En haar herten naar het vaderland verhieven,
Het lust my onderwegen te zingen een Lied
Van twee zonderbaare schoone Gelieven.

2.
Het was een verbinding in alles na wens,
En de Bruilofts-vreugd die was hoog verheven,
Den eenen die was God en de ander was Mensch,
En zy zouden zaamen eindeloos leeven.

3.
Maar daar woonde een booze kwaadaard niet veer,
Die deze twee Gelieven zeer benyden,
Die strooide zyn vergiftige Suiker ter neêr,
Om haar droevig van malkander te scheiden.

4.
Wat beurde! helasi! wat beurde eerlang:
De minste ging de meeste toen verlaaten,
En maakten een al te over droevigen gang,
ô Jammer! ô ellende! boven maaten.

5.
Men trouwden een ander door 't kwaade bericht,
Die Geest van deze Wereld was geheeten,
En doe had zich dat alderrampzaligste wicht,
Uit al zyn overgroot geluk gesmeeten.

N 4

6. Nu

6.

Nu leefde men met een tweede partuur,
 Die beladen de ontrouw met veel plaagen,
 En maakten haar het leven heel bitter en zuur,
 Want men gaf'er zeer ellendige slagen.

7.

Maar lasi! maar lasi! dit was't noch niet al,
 Als't einde van ellende was verstreken,
 Dan moest men by de booswicht in het duister dal,
 Voor eeuwig van de schoonste Lief versteeken.

8.

't Was droevig wat over die zondige quam,
 Dat deerden de verlaatene in meedoogen!
 Dat zyn rampzalige en afgedwaalde Lam
 Zo droevig en ellendig was bedroogen.

9.

De liefde-vlam brak uit zyn herte hervor,
 Om die droevige dan weder te haalen,
 En te voeren in 't eeuwige Vreugdenryks Koor,
 Maar men moest'er wat kostelyks betaalen.

10.

Al wat'er in 't Hemel-en Aarden-ryk waar,
 Hoe heerlyk en hoe hoog ook boven maaten,
 Dit werk van verlossing was machtige zwaar,
 Des mogt'er niets van alle dingen baaten.

11.

Wat was het dan voor een wonderlyk goed?
 Welaan men zal 't uw willig laten hooren:
 Dat was de verlaatene zyn minnelyk Bloed,
 Zo dierbaar en zo waardig uityerkooren.

12. 't Was

12.

't Was op een bezondere groote Vrydag,
De goeddaad die was overhoog gedrongen,
Dat de wereld de Liefde-bron openen zag,
Het was een Heil-fonteine van vyf ſprongen.

13.

Daar ſtond de beminde verheven ten toon,
Gelyk verſlonden in het groot erbarmen,
Zo wit en zo rood, door de liefde-gloed zo ſchoon,
Bereid met bei zyn uitgespreide armen.

14.

Daar quam 'er die ſchoone roode rooze-vloed,
Langs het doodelyk wit neêr gedreeven,
Dat was dat alderheiligſte Hemelſe Bloed,
Een laaffenis om eindeloos te leeven.

15.

Ter rechter en ook mede ter linkerhand,
Daar droop den groenen Olyf-boom des levens,
Van Oly tot des levens-vuurs heldere brand,
ô Wel-bron vol des liefdens en des geevens.

16.

Daar ſtond die Hoog-beminde, als een fontein
Met zyn handen ende voeten doorgraaven,
En ſchonk 'er die Hemelſe zoete Bruilofts-wyn
Om de uitgedorſte wederom te laaven.

17.

Noch waaren 't die lieve handen niet alleen,
Maar ook die hoog gebenedyde voeten,
Die gooten de Balfem des Levens daar ook heen,
Om 't weedom der gewonden te verzoeten.

N 5

18. Noch

18.

Noch handen en voeten en waaren't niet al, .
 Maar ook zyn waardige opgebrooke zyde,
 ô Doolen, ô doolen wat kosten gy niet al
 Voor die dierbaare hoog gebenedyde.

19.

ô Wel-bron des levens zo heilig ten toon!
 ô Ega vol van liefdens Heil-sieraaden!
 Van roozen en lelien te wonderlyk schoon,
 ô Koning van hoogwaardige weldaaden.

20.

Het sierfel der roode roozen die ik meen,
 Dat en waaren wel geen bloemen der aarde,
 Maar zy drongen door des lydens doornen heen,
 Daar de wortel der liefde haar baarde.

21.

ô Roosjes, ô Roosjes, zo lieffelyk zoet,
 Uit des Hemels Paradyse Lustgaarde,
 Ja wy meenen zo menigen droppeltje bloed,
 Zo uitneemend en kostelyk van waarde.

22.

Dat Lust-hofje dat daar Gethsemane heet,
 Droeg nooit zo hoog verrykte schoone bloemen,
 Als doen het stond en bloeide van't bloedige sweet,
 Dien Roozenboom hoogwaardig om te roemen.

23.

ô Roozeboom, schoonste van het Paradyse,
 Wat spreid gy al verkwikkelyke geuren,
 Wat strykt uw hoog purper van alles de prys!
 Al die het lust mag uwe deugd gebeuren.

XVI. Op

XVI.

Op dat hy ons hielp.

*En, in zwaaren sryd zynde, bad hy te ernstiger. En
zyn zweet wierd gelyk groote droppelen bloeds, die op
de aarde aflieden. Lukas XXII: 44.*

24. Het

24.

Het water des levens, veranderd in Bloed,
 Gebooren in het vreugden-ryke dagen,
 In den eeuwigen opgang van 't eindeloos goed,
 Dat was een schoone dauw van welbehaagen.

25.

Verkwikkelyke Dauwtje voor 't dorre Land,
 Gevallen tot een wasdom van goê vruchten,
 Aan 't Boompje ten eeuwigen leven geplant,
 Gy zyt het voedsel waard om na te zuchten.

26.

Gelyk als het vlammetje den oli verteert,
 Om heugelyk en helder licht te schyne,
 Zo word dezen Dauw van het Zielenvuur begeerd,
 Op dat de naare duisternis verdwyne.

27.

Speelnootjes die met ons dingd na 't eeuwig goed,
 Ik hoop het zal u immers niet verdrieten,
 Wy zingen van dat alderschoonste Jezus Bloed,
 En van dat Over-zalig bloed vergieten.

28.

ô Bloed ! ô allerbeminnelykste Bloed !
 Druipt van dien schoonen Oly-boom des Heeren
 Als druppeltjes van Balsam in 't vuurig gemoed,
 Op dat het licht des levens heeft te teeren.

29. Ach

29.

Ach Jezus hoogwaarde God van eeuwigheid,
 Gy zyt dan die getrouwe in 't beminnen,
 Die gewillig zo veel hebt te koste geleid,
 Om de ontrouwe wederom te winnen.

30.

Ach mogt zy nu niet meer een ontrouwe zyn,
 Dat verleen haar de goede God van alle,
 Op dat zy na zo een hoogwaardig Medicyn
 Niet weder van de schoonste Lief vervalle.

31.

Wat is de liefde in een hoogen overvloed,
 Daar de Liefste zyn Beminde wil spyzen
 Met zyn Heilig gebenedyde Vlees en Bloed,
 ô Bruilofts-maal wie kan u ooit volprijzen!

32.

Staat af, ô Geest van deze Wereld, staat af,
 Gy hebt de blinde aan uw snoer getoogen,
 Om wech te sleepen naar het eeuwig duister graf,
 Maar nu ziet zy uit gezalfde oogen.

33.

En of gy nu wel haare huis-genoot zyt,
 Zo wil zy u nu evenwel begeeven,
 Want Jezus, die alderhoogste Majesteit
 Die noodigd haar in 't eeuwig Zalig leven.

34. Nu

34.

Nu moet de tweede Trouw weder achter staan,
 En de eerste word wederom herbooren,
 Dat steekt een verheugelyk jubileeren aan
 In 't Vreugden-ryk der Heil'ge Eng'len Kooren.

35.

't Ellendige Wormpje in stof en as,
 Is weder uit de diepe nood verheven,
 Om wederom te zyn zo als zy eertyds was,
 En eeuwig met de schoonste Lief te leeven.

36.

Haar grof dier van vlees en bloed zal niet meer zyn,
 Maar de Zielen-geest zal qualificeeren,
 In het lichaam van een schoon doorlugtig kristalyn,
 Doorscheenen met de lichte glans des Heeren.

37.

Haar lachende aanzicht zo vriendelyk gekust,
 Van 't zachtmoedige Liefde-licht des levens,
 Terwyl het hert, zo zoet en zacht in rooze rust,
 Bespiegeld zich in 't eeuwig A L des geevens.

38.

Zy zinkt en verdrinkt in een zee van alle schoons,
 En ontmoet na al haar volle begeeren
 Den lieffelyke aanblik des Vaders en des Zoons,
 En den Heiligen Vreugden-geest des Heeren.

39. Dan

39.

Dan gaat 'er een vlam van wederliefden op,
Wat meend gy zal zy niet wel vrolyk zingen,
Om 't lof te heffen in den alderhoogsten top,
Door 't verhaal van die overgroote dingen?

40.

Het lof van 't drievoudige Heilig gaat aan,
Met al die overschoone Serafynen,
Men bind 'er de vreugde geduurig weder aan,
En het Jubeljaar zal nooit verdwynen.

41.

De duizendmaal duizende die daar al zyn,
Zyn al te zaamen lieve Speel-gezellen,
Onnozele Schaapjes en Duifjes, geen fenyn
Van Slangen-list zal haar daar ooit ontfellen.

42.

Het lieffelyke wezen van God den Heer,
Die beeldelooze Liefde zon gepreezen,
Maakt in het Paradys een eindeloos mooi weer,
Onstuimigheid is nimmer daar te vreezen.

43.

Al 't aangenaam dat deze wereld vertoond,
En tot des levens vreugde brengd te voeren,
Dat is slechts van die grond daar die zalige woond,
Gelyk een bloempje buiten uit gebooren.

44. Daar

44.

Daar is het haar alles zeer nuttelyk en goed,
 Vol schoonheid en Heilige bekoorens,
 En niet gelyk het hier in deze wereld doet.
 Doordrongen met den grooten vloek des toorens

45.

De goude en zilvere Aarde meê,
 De Paarlen en hoog edele Steenen,
 Zyn droppeltjes uit die gants grondelooze Zee,
 Lichamentlyk in dezen tyd verscheenen.

46.

De fleurtjes en kleurtjes hier in dit jammerdal,
 Als roosjes en bloosjes op de fruiten,
 Die laten ons bedenken wat het weezen zal
 In 't Heilig Hemels wezen niet te uitten.

47.

Zouw het water des levens het dauwtje niet zyn,
 En den Heiligen Geest het lieve koelen,
 En het licht van Gods Zoon de zoete Zonneschyn?
 Zo speeld het voor de schets van ons gevoelen.

48.

ô Wereld die 't uiterlyke oog hier ziet,
 En of wy in uw omtrek zyn gebooren,
 Gy zyt evenwel onze rechte wereld niet,
 Want wy voelen een heel ander bekooren.

49. De

49.

De eeuwige Moeder, daar wy van eeuwigheid
Gelyk als een verborgentheid in lagen,
Die trekt ons Zielsbegeeren weêr uit deze tyd,
En verwekt ons tot haar Heilig behaagen.

50.

Ach! eeuwigen oorsprong van 't eindeloos AL;
Ach! Vaderlief van alle wonder wezen,
Wat eeuwig is geweest en eeuwig weezen zal,
In alle eeuwigheden niet volpreezen.

51.

ô Eigentlyke weêrga van ons gemoed,
Omhelst ons in uwe eeuwige armen,
ô Eeuwige afgrond van alle goed en zoet,
Verslind ons in uw eeuwige erbarmen.

52.

Speelnootjes in doortocht van dees woestyn;
Laat ons den weg maar wel gemoed voltreeden,
Wy zullen met malkaâr dan eeuwig vrolyk zyn,
In 't over Zalig Vreugden-ryk van vreden.

53.

Wanneer wy eens onder de groene Palm-boom,
Van het Paradyse wezen gezeten,
Malkanderen vertellen van 's levens snelle droom,
Dan zullen wy van groote blydschap weeten.

O

54. Ver-

54.

Verdweenen is 't dan alles wat is beleeft,
 En op de blom der afgedroogde wangen,
 Daar levendige glans van hemels blydschap zweeft,
 En zullen geen meer droeve traanen hangen.

55.

Die t'zaamen doortoogen 't leven dezer tyd,
 Wat zullen zy de maatschappy verbinden,
 En weezen van herten zo hoogelyk verblyd,
 Van zulk een hoog gelukkig Zalig vinden.

56.

Dan scheppen zy uit een volle Fontein,
 Vol overvloeyens en mildaadig geevens,
 Gods lieffelyke herte zal de Wel-bron zyn
 Van dat watertje des eeuwigen levens.

57.

ô Water des levens uit Vader en Zoon,
 In het licht dat zachtmoedige verzinken,
 Hoe is u gedenken het Zielen-vuur zo schoon,
 Hoe lust het haar zo zeer uit u te drinken.

58.

Haar uitgevloide Geest als des levens schyn,
 Zal onder al het Paradyse schoone,
 Een Tempel der Heilige Drie-eenigheid zyn,
 Want God zal zelfs in haar herte woone.

59. Zo

59.

Zo word de begeerte der liefde voldaan,
Dat is den vollen eis van haar beminnen,
Dat zy den geliefden alom zal treffen aan,
Van buiten om haar heen en ook van binnen.

60.

Dat zal een volmaakte vereeniging zyn,
Malkander in het lieve hert te leeven,
De Ziele in het zyn, en de Godheid in 't myn,
O Eenigheid ! zo dierbaar hoog verheven.

61.

Zo vaart dan wel Speelnootjes altezaam
Die in het traanen-dal haar handen vouwen,
In die allergebenedydfte Jezus naam,
Zyn Heilig Bloed wil ons alt'zaam behouwen.

XVII.

Om onzent wille.

IL

Die zelve onze zonden in zyn lichaam gedraagen heeft op het hout : op dat wy , de zonden afgeftorven zynde , der gerechtigheid leeven zonden : door wiens ftraamen gy genezen zyt. 1 Petrus II : 24.

VAN

VAN
CHRISTUS LYDEN.

TOON: Nu laat ons allegaar dankbaar zyn.

Of: Op de wyze, als men zingt van de Koningin
van Engeland.

I.
Gezelschap van myn levens reis,
Treed met my wat ter zyden,
Op dat ik u een spiegel wys,
Van smerten en groot lyden;
Dicht voor de Koninglyke Stad,
Daar David zynen Troon bezat:
De stad van offerhanden,
Vermaard in veele landen.

2.

Och dat men hier zyn handen voud,
Met aandacht van het herte!
Wie hangt daar aan dat dwarse hout,
Vol pynen en vol smerte;
Doornageld aan zyn hand en voet,
Ellendig, druipende van bloed,
Gekrenkt in al zyn deelen,
Op 't hoog der bekkeneelen!

3.

Dat is den Heiland, ons beloofd,
Beloofd, zo lang geleeden,

O 3

Die

Die 't hels fenynig Slangen-hoofd,
 Helddaadig zouw vertreedē;
 Dit is de wezēntlyke stand,
 Van Mozes Wet en offerhand,
 Met zaligheid bezeten,
 Het doelwit der Propheeten.

4.

Wel is dien deerelyken Man,
 Met striemen en met wonden,
 Dien waardigen Messias dan,
 De wereld toe gezonden.
 Waar is zyn staat, en Majesteit?
 Waar is zyn macht en heerlykheid?
 Zyn heersing en zyn zegen,
 Het volk tot heil verkreegen?

5.

Het heil, daar 't werelds oog op ziet,
 Noch vreden op der aarden,
 En brengt dien grooten Heiland niet,
 Maar heil van hooger waarde;
 Terwyl hy wegens 't eeuwig leed,
 Het Hoogepriester ampt bekleed,
 Voor 't Menschdom in getreedē,
 Tot eindelooze vreden.

6.

Zo als hy druipt van heilig bloed,
 Vol smerten en groot lyden,
 Bereid hy ons het hoogste goed,
 En is in 't waardste stryden:

Zo staat hy in zyn groote kracht,
 En overwind de helse macht,
 Wiens kwaal zich had verheven
 In 't menschelyke leven.

7.

Het Kruis is zyn verheven Troon;
 Nu staat hy in zyn eere;
 Nu heerst zyn Scepter en zyn kroon,
 Dien grooten Heer der Heeren:
 Het helden-zwaard daar hy meê staat,
 Is liefden in den hoogsten graad.
 Zyn wysheid weet te stryden,
 Met overgift in 't lyden.

8.

Den Oli van het God'lyk zoet,
 Druipt in den kwaal der zielen,
 Vermiddeld onder mensch'lyk bloed,
 Als of een balsam viele,
 Op 't gloeijen van een pynlyk vuur,
 En stilden 't lyden der natuur.
 ô Balsam-dauw des herten,
 Gy heeld het eeuwig smerten.

9.

Dit is den Koninglyken dag,
 Den dag van staat en eere;
 Dit is den aldergrootsten slag,
 Tot eeuwig triompheeren:
 Dit is den Leeuw, uit Judaas stam,
 Die d'oude Draak zyn macht benam.

Gezegend moet hy weezen,
En eeuwig niet volpreezen.

10.

Wel mogt dan d'alderhoogste macht,
Tot 's vyands schrik verheven,
Met vuur en vlam, en kracht by kracht,
Ten dwang van 't valse leven,
De macht der hellen niet verslaan,
Om eeuwig niet weêr op te staan,
En zyn geweld te stellen,
In 't stof ter voetschabelle?

11.

Hart tegen hart geeft vuur en vlam,
Het eeuwig wrang ontsteeken,
Na dat het in de ziele quam,
Was met geen zuur te breeken.
Met strenge macht is 't niet gedaan,
Hart jaagen dryft de angst meer aan,
Een zacht en lieflyk weezen,
Moest deze kwaal genezen.

12.

De nacht verjaagd men met geen zweep,
Maar 't vriend'lyk licht ontstookten,
Doet met zyn schyn een wisse greep,
En 't duister word verbrooken.
't Ontstookten vuur verliest zyn macht,
Wanneerder water word gebracht,
Het zoet kan 't zuur verdooven,
En brengen 't lieflyk boven.

13. Dat

13.

Dat is na 't recht der eeuwigheid,
Daar 's Vaders vuur'ge krachten,
Zich in het licht der Majesteit,
Van eeuwigheid verzachten:
Daar 's Vaders tooren-vuur zo schoon
Verzoend word in zyn lieve Zoon,
En t'zaamen inqualeeren,
Na 't grondeloos begeeren.

14.

Toen d'eerste levens wortel viel,
Verhief zich 't eeuwig vloeijen,
Van 's Vaders tooren in de ziel,
Met zyn gestrengte gloeijen;
Daar over quam des Zoons natuur,
Als dauw des levens in dit vuur,
Tot koeling en verzoene,
Op dat den stok weêr groene.

15.

Hierom wierd eerst het waardig woord,
Door 't Vaderlyke herte,
Van 't heilzaam vrouwen-zaad gehoord,
Tot heeling dezer smerte;
Tot eindeling Gods liefde quam,
En 't mensch'lyk leven aan zich nam,
Na lichaam, en na ziele,
Die uit haar stand verviele.

16.

In dezen wierd des Vaders macht,
En 's Zoons zachtmoedig wellen,

Verzoend en weêr in een gebragt,
Dat is, Gods Beeld herstellen.

Zo komt het menschelyke zaad,
In Jezus, in zyn eerste staat,
De menschheid is verheven
Tot God, in 't eeuwig leven.

17.

Gelyk het gift van d'eerste stam,
Van tak, tot tak gedrongen,
In 't zaad van alle menschen quam,
Daar 't niemand is ontsprongen.
Zo vloed dees nieuw geplante boom,
Met voedsel van een balsam-stroom,
In al die hem begeeren,
En haar uit hem erneeren.

18.

Het gantse menschelyk geslacht,
Dat is uit eenen bloede,
Van d'eerste wortel voort gebragt,
Die scheide zich van 't goede;
Zo als den boom is, is zyn vrucht,
Doordrongen met de valse zucht;
Het recht der eerstgebooren,
Heeft d'erfenis verlooren.

19.

In Christus is het weêr hersteld,
Wat Adam heeft verlooren,
Dat 's nu den wortel die daar geld,
Om uit te zyn herbooren;

De

De spruitjes die in hem bestaan ,
 Die trekken eeuwig voedsel aan ,
 Haar vrucht zal niet bederven ,
 Maar eeuwig heil be-erven.

20.

Gezelschap van myn levens reis ,
 Laat ons , in dit aanschouwen ,
 Als Ranken , wel bedacht en wys ,
 Ons aan dien wynstok houwen ;
 En trekken van zyn heilig bloed ,
 Een Hemels voedsel in 't gemoed ,
 Zo zal het ons gedyn ,
 Tot eindeloos verblyen.

Noch van 't Lyden Christus.

ST E M : Laat krygen en schanden. Of, Ik hoorde
 dees dagen Een maagdeken klaagen.

Wie hangt 'er zo deerlyk , geteistert, geschonden ,
 Roosverwig , vol striemen en wonden ,
 Tot smaathed en schande , aan 't kruis-hout verheven ,
 Wat heeft hy , wat heeft hy misdreven ?

2.

Dat is 'er het Slacht-lam , zo heilig gebooren ,
 Tot breking , en lessing van tooren :
 Zyn misdaad is liefde , uitvloeijen en geeven ,
 Dat kost hem , dat kost hem zyn leven.

3.

Kost dat hem zyn leven , die schoonste van allen ,
 Hoe is hy in 't lyden vervallen ?
 Of is het uit liefde , en heilige minne ;
 Wat zal hy daar mede dan winnen ?

4. Wat

4.

Wat anders als 't leven der eeuwige zielen,
 Die droevig in zonden vervielen,
 Op dat hy die schulden verzoene en boete:
 Zo druipen zyn handen en voeten.

5.

Ach Jezus ! beminde, hoogwaarde, en schoone,
 Wie zal u, wie zal u beloonen?
 Uw' weldaad die gaat ons vermogen te boven;
 Wy willen u pryzen en looven.

Noch van 't zelve.

Zamenspraak tusschen de geloovige Ziel, en Christus.

TOON : Ai schoonste Nymph aanziet enz.

De gel: Ziele.

Myn lief, ik moet van heeter minne weenen,
 Hoe zyt gy zo bezweet,
 En waarom zien uw' kleederen als eenen,
 Die in de Wyn-pers treed;
 Als van een berg de waterbeeken stroomen,
 Myn lief, myn alderschoonste Heer;
 Zo vloed dat bloedig purper neêr,
 Tot in u zoomen.

Christus.

2.

Daarom ô Bruid, zyn over al, myn leeden,
 Myn kleederen zo rood,
 Dat ik de pers alleene heb getreden,
 't Is 't bloed dat ik vergoot
 Uit min, om uw' versmachte hert te drenken,
 Myn Duif, myn alderlieffste Bruid!
 Staat op en gaat u zelve uit,
 Ik zal 't u schenken.

De

De gel: Ziele.

3.

Ach ! bloed gy zo om mynent wil, myn schoone,
 Vol liefde, vol geduld,
 Hoe zoud' ik dit in eeuwigheid beloonen,
 Hoe diep raak ik in schuld :
 Waar hebt gy my onwaarde toe verheven,
 Ik ben van uwer minne krank,
 Nu laaft my met dien zoeten drank,
 Myn lief, myn leven.

Noch van 't zelve.

STEMME : Van Alewyn.

1.

Als nu het zalig nurtje was vervuld,
 Ten einde van de schaduwende stande :
 Dat Jezus, het Lam Gods, voor aller menschen schuld,
 Zouw sterven, tot een waare offerhande.

2.

Toen was men op 't rechte Paas-lam genood,
 Waar door de mensche eindeloos zouw leeven :
 Men at'er 't gezegende Hemelse brood,
 Dat God de Vader aan ons heeft gegeven.

3.

Men deelden een Beker van Heilige wyn,
 Die uit de waare wynstok was gevlooten,
 Dat moest ons een drinken ter zaligheid zyn,
 Een bloed dat voor de wereld wierd vergooten.

4.

Gelyk als een Schaapje ter slachting moet gaan,¹
 En stom is voor de geene die het scheeren,
 Zo heeft ook het Lam Gods zyn mond niet opgedaan,
 Geduld en lydzaamheid was zyn verweeren.

5. Na

5.

Na bloedzweet, na Roestraam, na Doornekroon,
 Na spot, en smaad, na kruisdragt en schande,
 Zo hing hy zo bloedig aan 't Kruise ten toon,
 Zie daar het eind van alle offerhande.

6.

Ach! bloedroode Jezus, aan 't bittere Kruis,
 Zo deerelyk om onzer aller zonden,
 Op dat gy 't verlorene bragt wederom t'huis,
 Dat kosten u die stricmen en die wonden.

7.

D'Ouden, die aten het Manna der woestyn,
 Maar het Manna dat de honger zouw genezen,
 Dat moest die geslachte zoete Jezus zyn.
 In vlees en bloed van God'lyk Hemels wezen.

8.

Hoogwaardigen Altaar, hoogwaardige spys,
 Hoogwaardige Heere die ons noode,
 Maakt gy ons een honger, en rechte mond na eis,
 Op dat uw' Hemels lichaam ons vergoode.

Noch van 't zelve.

T O O N: Uit liefde komt groot lyden.
 Of: Ik ging op eenen Morgen, enz.

1.

Daar is een Bron ontsprongen,
 Van Liefde uit Gods Troon:
 Uit 's Vaders hert gedrongen,
 Gegooten door den Zoon:
 Hy weld', en straald, en vloed, zo schoon,
 Den Geest vaart uit de hoogte,
 Om 't dorstig hert te noên.

2. Komt

2.

Komt al tot my ô Menschen,
 Komt al die dorstig zyn,
 Ik ben na 's Geestes wenschen,
 Een leevende Fontein,
 Komt al tot my en drinkt om niet,
 Dit is het eeuwig leven,
 Dat uit myn wonden vliet.

3.

Ik ben voor uwe zonden,
 Als water uitgestort,
 En als een Druif bevonden:
 Die uitgevrongen word:
 Dit is de loon van al myn smert,
 Dat gy maar komt genieten,
 Dat u geschonken werd.

4.

Wie van my heeft gedronken,
 Die dorst altyd na myn,
 Myn Vader heeft geschonken,
 Zyn alderbeste Wyn.
 Wie die verzuimd blyft in de dood,
 En mist het eeuwig leven,
 Die schaad' is al te groot,

5

Nu wilt niet langer beiden,
 ô Ziel treed aan, treed aan,
 Eer d'aangenaame tyden,
 Des levens ons ontgaan,
 Geloofd zy God in eeuwigheid,
 Die zulken Bron des levens,
 De ziele heeft bereid.

Genees-

Genees-Middel.

*Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat hy zyn eenig
geborene Zoon gegeven heeft. Joh: III: 16.*

TOON: O Nacht, jaloerse nacht.

1.
Het Zieltje dat was krank, en neigde zich tot sterven,
Waar was tot haarder hulp, die groote Medicyn,
Om voor te komen 't lang, ja eeuwige verderven?
Dat moest de diepste liefd' uit 's Vaders herte zyn.

2.
Op dat het zieltje toch in eeuwigheid zouw leeven,
Wierd deze Medicyn zo wonderlyk bereid,
Om 't angstelyke vuur des levens in te geeven,
Tot een genezings kracht, voor alle eeuwigheid.

3.
Het grootste wonder quam uit d'eeuwigheid te vooren:
God, en de Menschheid wierd in Eenheid openbaar;
Dat was *Immanuel*, den mensch tot heil geboren;
Noch ging het wonder voort, tot dat het vaardig waar.

4.
In armoed, kleinheid, slecht, gelastert, en beloogen,
Belaagd, geplaagd, vervolgd, gebragt in angst, en nood.
Gehaat, versmaad, bespot, gegeesselt en bespoogen,
Gepynigd, en gekneld, gekruisigd en gedood.

5.
Hoogwaardig Medicyn, in eeuwigheid gepreezen!
Wat deed den Vader al, om zyn verlooren kind,
Van hoofd, tot teen verzeerd, met balssem te genezen!
Hoe heeft dien grooten God het wormpje zo bemind!

6. Gaap

6.

Jaap kranke vuur-Ziel, gaap, laat u niet langer nooden,
Neemt deze Medicyn, van liefde toebercid,
Jw zeer vervallen stand, zo mild'lyk aangeboden,
Op dat gy word hersteld in alle eeuwigheid.

7.

Die 't lust die komt en neemt, de deur van heil staat open.
Wat vraagd de Bruid noch lang na's Bruigoms rood
gewaad?
Dat hemels purper was het Goud om u te koopen,
Behalven dit, was uw ellendigheid geen raad.

8.

Heb lief, verlosse Ziel; heb lief, die u beminde,
Hy is de schoonste, ja van alle die daar zyn,
Begraaft uw schat in hem, gy zult ze eeuwig vinden.
Ach Jezus! Bruidegom, en Zielen-medicyn!

9.

Wat zyn 't voor plaatsen, die als morgen-sterren blinken?
O Bruidegom des heils! ons weeten telt 'er vyf?
Zyn liefde-teekens, die ons onheil deden zinken,
Vyf wonden van het kruis, aan 't overheilig lyf.

10.

Die staan tot een triomf, om eeuwig op te haalen,
Een stof, van prys en lof, voor 't heilig aangezicht,
Terwyl uw Majesteit, met gloed en glans van straalen,
Het hert tot vreugd verwekt, in God dat liefden licht.

XVIII.

Die opgestaan is, zal ons ook doen opstaan.

Daar na zeide hy tot Thomas, breng uwen vinger hier, en zie myne handen, en breng uwe hand, en steektze in myne zyde, en zyt niet ongeloovig, maar geloovig. Joan: XX: 27.

Want indien wy met [hem] gestorven zyn, zo zullen wy ook met [hem] leeven. 2 Timotheus II: 11.

De

De vertooning Christi aan de Apostel Thomas.

T O O N: δ Grootheid van Gods Liefd' enz.

N^{I.}a dat het woord des heils, (den mensch tot hulp besprooken,

Toen 't edel God'lyk beeld door d'afval lag verbroken,) Zyn bloeisel open sloot tot dien gewenste vrucht,
Daar 't heilig leven, nu zo lang na had verzucht,

2. En 't Vaderlyke Woord uit God tot ons gekomen, De menschheid na de ziel en 't vlees had aangenomen,
Was Jezus Christus, (God in 't vlees geopenbaard) Ons tot een Heiland van een tweederleye aard.

3. Als deze op 't Kruis-altaar zyn bloed nu had vergooten,

En d'eeuw'ge vrede met de mensch- en God beslooten, Daar zich het sterflyke in 't onsterflyke overgaf,
Bragt hy de menschheid weêr onsterflyk uit het graf.

4. Die blyde boodschap was te zwaar voor 't teer geloove,

Dit ging de hoop van troost met zyn gewigt te boven.

δ Thomas, 't was nochtans geen geestelyken schyn,

Al scheen 't getuigenis u niet genoeg te zyn,

5. Van zo een t'zaamen-stem der deugdelyke monden,
 Voor dat gy 't zelve had zo openbaar bevonden.

Maar toen besloot gy ook dat heerlyk schoon beslot,
 Met eenen vollen mond; Myn Heere en myn God.

6. Waar over wy ons noch verheugen en verblyden,
 En 't zelve, nevens u, met hert en mond belyden.

Na een getal van meer als zestien honderd jaar,
 Sint onzen Levens-vorst in 't vlees op aarden waar.

7. Wy, die gelyk als gy niet voelden, noch niet zagen,
 Zo bloeid in ons de hoop, van ryk'lyk wech te draagen,

Dien zoeten honing uit zyn vriendelyke mond,
 Daar hy 't gelooven, 't geen 't aanschouwen niet en
 vond,

8. Voor zalig uitspreekt. En terwyl wy na hem zuch-
 ten,

Verwachten wy den Oogst van eindelooze vruchten,
 Na 't heilzaam einde van den Winter dezer tyd,
 In 't groeizaam Zomer-veld der vruchtbaare eeuwig-
 heid:

9. Die schoone vruchten, van een wezentlyk aanschou-
 wen,

't Geen zyn bezitters zal met vreugden onderhouden.

Daar 't mensch'lyk wezen hoog verheerlykt in Gods
 Ryk,

Zyn wonden toont, in glans de Morgenster gelyk,

10. Om van het dankbaar hert den lofzang uit te nooden,
Hoe God zyn liefde aan de menschheid heeft geboden.

 ô Boom des Levens ! in het mensch'lyk levens-land,
 Van d'Alderhoogste tot een hoog geluk geplant !

11. Uit d'innerlykste kern van 't herte Gods gesprooten :
Die uwen wortel hebt voor eeuwig vast geschooten ;

 Wy wilde takken van den ouden Adams stam :
 (Wiens eerste levensgront tot een verderving kwam,

12. En aan het goede deel, ter vruchtbaarheid verdorden)
Vereisen uit genade in u ge-ent te worden ;

 Op dat wy van uw' sap, door innerlyke zucht,
 Ons voedsel haalen, tot een groenigheid en vrucht.

13. En eeuw'ge spruitjes zyn van uw oneindig leven,
Aan 't verse water, om de goede vrucht te geeven,
 Die d'Alderhoogste in zyn welbehaagen smaakt,
 En alles weder in zyn welgeschiktheid raakt.

14. Gekruiste Christus ! van de dood, en 't graf verreezen,
Wy willen mede als zy van uw' Discip'len weezen,
 Die blyde boodschap, die haar eertyds is gedaan,
 Die trekken wy ons ook, door uw genade aan.

Van Gods wysheid in het herte.

TOON: Filis myn tweede ziel.
Of, ô Droevig ongeval.

I.
* **G**een ik niet wist te zyn
In Hemel of op aard,
Dat is in myn,
Door God geopenbaard:
Nu kan myn blyde geest het al versmaên,
De Schoolgeleerdheid vind het niet,
Schoon zy zo gaauw met duizend oogen ziet:
't Is een geheim, 't is een verborgentheid,
Die in de liefde Gods begraven leid.

2.
Nu zyn wy wel gereed,
T'ontfangen van Gods Wil,
Het lief en 't leed,
Gelaaten ende stil:
Dien diep verholen schat is ons een schild,
Een schild die 's werlds macht versmaad,
En al 't geweld der Hellen wederstaat.
ô Zalig schild, van God my toe betrouwd,
Gelukkig die zich achter u onthoud.

3.
Een grondeloos berouw
Van 't kwaad, door ons gedaan,
Oprecht en trouw
De wereld te versmaên,

Gchoor-

Gehoorzaam zyn na maate onzer kracht,
In alles wat de Godheid leerd,
En door zyn Zoon met recht van ons begeerd;
Dat is de weg die ons daar heenen leid,
Om eens te vinden dees verborgentheid.

De Machneet.

T O O N: Als een uitgestorte Balsam.

1.
ô **G**y wond're kracht van 't Noorden,
Die het naaldje naar u haald,
Dat men niet te slecht verdwaald,
Daar het Schip niet t'huis en hoorden,
Gy wyft op des menschen hert,
Dat zo van God getrokken werd.

2.
Och hoe word'er uit gekeeken!
Naar u toe, ô eeuwig goed!
Want gy hebt aan ons gemoed,
Zo met uwe kracht gestreeken,
Dat het zich geduurig strekt
Na 't hemels Noorden, dat zo trekt.

DE GENADE GODS

OVER

HOLLAND.

G*rietje Klaas*, zynde een eerbaare en zeer deugdzame Weduw, woonachtig tot Zaandam, op't Kattegat, aan de Westzyde, heeft in het jaar 1672. (als 't Oorlogsvuur se ontstak) een schoon gezicht gezien, in maniere als volgt: Bekommerd zynde in haar gemoed over den droevigen toestand deezer Landen, hoe 't daar mede noch zouw gaan (welke bezwaardheid twee dagen van te vooren haar als opgedrongen was) zo is zy op den 14. April, zynde Donderdags voor Paasschen, met dit bezwaard gemoed, te bed gaan leggen, des avonds ontrent ten half tien, steunende met haar elboog op de bedplank, en de hand onder haar hoofd, zynde de luiken voor haare glazen toegedaan; in deeze gestalte zynde, zo kwam daar een groot licht in de kamer, waar in zich vertoonde een Engel, in de gedaante van een zeer schoonen Jongeling, staande ontrent 8 of 10 voeten van de Bedstede af, tegen haar over, en zyn hoofd een weinig over de rechter zyde hellende, zag hy haar uitneemend liefelyk aan, waar door haar hert zo verheugd wierd, dat zy zeide, wel te vreden te zyn, dat zy in den hemel geen meerder vreugd zouw genieten. Zyn kleed was wit en lang, tot aan de voeten toe. Zyn persoon was uitneemend, van schoone groote, ontrent, zo als een

een gemeen man met zyne hand in de hoogte kan bereiken; de leden, of knokkels zyner Vleugelen kwamen met zyn hoofd gelyk, en de uiterste einden of vederen naar beneden; zy stonden niet uitgespreid om te vliegen, maar dicht by zyn lyf neder. Op zyn hoofd scheen hy te hebben, als een der ledere mutsjes; doch ook wit; en aan de zyden van 't hoofd kort gekruld hair. Zyne armen uitgespreid zynde, boog hy die in 't rond naar elkander toe. Door het buigen, of lid van zynen linker arm stak een lange veder, komende met het onderste einde onder door den arm uit, en met den pluim in de hoogte tot boven zyn hoofd: dezelve Veder was ook wit, alleen aan het bovenste einde iets graauwachtig. En uit het lid zyner rechter arm kwam een takjen een elleboog lang, zynde kastanje bruin van koleur, hebbende kleine uitspruitseltjes van een vinger lang, welke aan de uiterste einden begonnen groen te werden. Als hy nu zyne armen aldus in 't rond te zaamen boog, zo wierd 'er duidelyk en klaar gesproken: (doch op welk een wyze, of 't met een uiterlyke stem, of inwendig in de ziel was, dat wist zy niet duidelyk te onderscheiden:)

Zo zal God Holland bewaaren. Toen dacht zy: daar leggen wy binnen, dan zyn wy wel bewaard. Dit uitneemend schoone gezicht duurde naar haar getuigenis, dichteraan 't halfuur, alsoan 't kwartier uurs. De gedaante des Engels was, in 't aanzien, van boven tot beneden als nieuw zilver. Wederom wierd 'er ten tweedemaal gesproken. *De Engel des Heeren legerd zich rondom de geene die hem*

P 5

vreezen.

vreezen Toen dacht zy : Dat staat in den XXXIV. Psalm. Toen is dit gezicht wederom verdweenen: en *Grietje Klaas* wilde dit by zich verborgen houden, waar over zy een grooten angst in haar gemoed had, tot dat zy 't iemant openbaarde, waar door zy wierd verlicht, naderhand heeft zy 't alle menschen, ter eere Gods, vry uit verteld, zonder daar door te genieten of te beoogen eenig tydelyk profyt. Dit is geschied en bekend geweest by veele, ja ik mogt wel zeggen by honderden van menschen, eer dat men wist hoe dat de zaak uit zoude vallen, ja het liet zich, gelyk ider een bekend is, naderhand wel gants contrarie aanzien. Of nu de barmhertige God Holland niet op een zonderlinge wyze, buiten alle menschelyke hulp, als in zyn Vaderlyke armen bewaard heeft, dat stellen wy aan het oordeel van alle redelyke menschen. Wy hebben dit by haar leven, uit haar eigen mond gehoord. En deeze overstaande verbeelding is de Kamer, waar in haar dit gezigt verscheenen is, afgetekent.

Noch droom, noch dronkenschap heeft dit gemoed bedroogen,
 Dat met gezond verstand en helder waakende oogen
 In 't licht, (gebrooken uit den Paradyfen dag,)
 Een schoone Jongeling in witte kleed'ren zag,
 Wiens lieflyk aanzien haar het hert zo zeer verheugde,
 Dat haar vernoegde Geest en wenst geen meerder vreugde
 In 't eeuwig leven, zo zy 't erft van Godes hand.
 Wat was de boodschap van dien Hemelsen Gezant?
 Hoe God, die goede God, zo lieflyk in 't ontfarmen,
 't Gedreigde Holland zouw bewaaren in zyne armen.
 Wat Godlyk is dringt door, ten spyt van 't helse zaad,
 De zuiv're waarheid is bezegeld met der daad.

Een

XIX.

Een waardige Boode.

De Engel des HEEREN legt zich rondom de geene die hem vreezen, en ruktze uit. Psalm XXXIV: 8.

Zynze niet alle gedienslige Geesten, die tot dienst uitgezonden worden om der geene wille die de zaligheid beërven zullen? Hebreë I: 14.

Wy

Wy hoorden wel in deeze wonderdagen,
 Toen Nederland, gegeeseld door Gods slagen,
 Ter dood verbleekt, het moedig hert ontzong,
 Als 't blanke zwaard haar dicht in d'oogen blong,
 Wat eenen held (door Lofgezag verheeven)
 Te water, of te lande had bedreeven.
 Maar al wat God, zo heerlyk heeft gedaan,
 Hoe groot, hoe schoon, men roerd het weinig aan.
 Door wind, door stroom, door nevel, en door regen,
 Hield zyne hand 't geweld des vyands tegen.
 Waar was den arm des krygsmans, of 't beleid?
 Waar was de moed? of ordening ten stryd?
 De hoop was uit; des vyands stroom aan 't groejen,
 Scheen 't al, en al te zullen overvloejen.
 En had 'het God door wond'ren niet gedaan,
 Die sterke storm had dryvend doorgegaan.
 Dit moet elk mensch (ten waar een onbescheiden)
 Uit zyne borst, met vollen mond belyden.
 Zo lust ons dit te zetten in den dag,
 Dat al wie wil, met aandacht schouwen mag;
 Hoe God met recht, in toornigheid ontslooten
 Uit zynen grim met iver had gesproken:
 Ik wil dien * Boom, dien vruchtelloozen stam,
 Daar jaar op jaar geen goede vrucht van kwam,
 Hoe mild ik hem begaafde met myn zegen,
 Met zonne-schyn, en aangenaamen regen,
 Van zynen kruin, tot in zyn diepsten grond
 Uitroejen, dat men vraagt, waar dat hy stont.
 Toen sprak de liefde, als zynde 's Vaders Zoone,
 Laat ons den Boom noch deeze reis verschoonen,
 En mesten hem met goedertierentheid,
 Of hy ten laast, na een verloopenen tyd,
 Noch vruchtbaar wierd. Dit heeft Gods grim verslonden,
 Gelyk altoos zyn liefde is sterk bevonden.

Dees

* *De Nederlanden.*

Dees raadslag moest den mensche zyn bekend,
De liefde, en de diepe zachtmoed zend
Een groot Gezant, in zilver witte kleeden,
Waar toond zich die? in een der groote Steden,
In 't Prinslyk hof, - of doet hy zich ook voor
Aan een geleerd en hoog beroemd Doctoor?
Och neen! maar zo, gelyk wy altyd hooren,
Dat Godes wil het kleine heeft verkooren,
(Recht anders als de grootse wereld merkt,
Is God in al wat zyne wysheid werkt)
Slechts in een Dorp, aan een vergeeten zyde,
In 't laag Gebouw, (de grootsheid mag 't benyden)
Ziet eene Vrouw, vergeeten, maar oprecht,
In 't Godd'lyk licht dien goddelyken knecht,
Zo aangenaam van eene schoone groote
Uitneemend, als een Palmboom opgeschooten,
Van hoofd tot teen in 't zilver, blank als sneeuw.
Nu knerft en brult de Duivel als een leeuw,
En uit het hert der grove ongodisten
Zal hy dit werk des Heeren noch betwisten:
Hoe wel 't zo vast bezegeld met der daad
Als diamant voor zyne pylen staat.
Doch aan zyn volk is 't al, en al verlooren,
Zy looch'nen plomp met eenen blind gebooren,
Die zichtbaar staat in held'ren zonneshyn,
Dat geene Zon, noch dageraad zouw zyn.
Doch deze zaak, zo groot in onze dagen,
Zal menig hert verkwikken en behaagen,
Dat dorst naar God, als een gejaagde hind,
Die, moe en mat, een springend water vind.
Die Engel, ter beloftenis verscheenen,
Is wederom voor haar gezicht verdweenen.
Geloofd zy God, die ons zo vriend'lyk toont,
Hoe hy naby, en om ons heene woont.

HET

HET GODDELYK WONDER,

Geschied tot Amsteldam, in het Jaar 1676. tussen den 13. en 16. dag van de Maand October, aan *Jeske Klaas* (Huisvrouw van *Rinke Abbis*, Vlotschuitevoerder) geboren tot Harlingen, in Vriesland; doch is nu 32 jaaren woonachtig geweest tot Amsteldam, nu oud zynde 49 jaaren: dewelke veertien jaaren Lam geweest zynde, aan beide haar beenen van de heupen af, waar van het eene geheel doof en gevoelloos was, zo dat het met geen dingen konde bezeert worden, en daar ook geen Nagel aan en wies, zodaanig dat zy niet konde als kruipen op der aarden, en in een wagentje gereeden worden, of als een kind op den arm gedraagen, nu door de genade Gods, ten toon der gantse Wereld, wederom is hersteld, op dusdanige wyze, gelyk wy't getrouwelyk hebben opgeschreeven uit haar eigen mond:

Dus luiden haare woorden:

Het was tussen den 13. en den 14. zynde Dinsdag en Woensdag, van October, ter middernacht, dat ik de klok hoorden een uur slaan, en de Ratelwacht ook zo hoorden roepen; ik keerden my op myn rechter zyde, en leide beide myne handen boven op het

het dek, aldus bevatten my weder de slaap: toen werd ik by myn rechter arm boven de hand gegreepen, waar van ik opwaakten, en niet recht wiste wat het was: toen werd ik ten tweedemaal, aan die zelfde plaats met een koude hand aangevat, waar van ik zeer verschrikten; doch ik en sprak niet, want ik was ontsteld: maar als ik ten derdemaal werd aangegreepen, toen sprak ik aldus: Wel lieven Heer! wat of hier aan myn arm komt. Hier op kreeg ik antwoord met duidelyke woorden: Schrik niet; ik kome uit den Naame des Vaders, des Zoons, ende des Heiligen Geestes: uw droefheid daar gy lange jaaren in geweest bend, zal ophouden, van wegen u gang, die zal uw wedergegeven worden van God den Heer. Toen rees ik op, en ging over end zitten in myn bed, leide myne handen t'zaamen en sprak: lieven Heer! zóude ik arme zondige mensch zo gelukkig weezen, dat ik myn gang zouw weder krygen? waar op ik tot antwoord kreeg: het zal u geworden; maar houd het verborgen tot nader bescheid. Toen sprak ik overluid, (zo dat het de bovenwoonende Buurvrouw heeft gehoord) ô lieven Heer! had ik toch licht, dat ik zien mogt, wat my hier wedervaart: (ondertussen myn man by zyn arm neemende, om dat hy opwaaken zoude, doch hy en werd niet wakker.) Toen kreeg ik weder tot antwoord: het licht zal uw van God gegeven worden, uw oogen zullen geopent worden. Met kwam'er een helder licht door de gantse kamer, en ik over myn rechter schouder neêr ziende, zag gants klaar en duidelyk, gelyk de eene mensch den anderen ziet, een jongeling, omtrent zo groot als een kind van tien jaaren, my zeer vriendelyk aanziende, hy hadde geel gekrult hair, kort, gelyk de Swartjes, en een wit kleedjen aan, dat hing hem tot aan de bloote voetjes, hier over had hy een boven-kleédje met platte plooijen, ook wit. Hy keerden hem zachtelyk omme, en trad twee treden

treeden voort , en met de derde treed , als hy zyn rechter voetje neder zette, verdween hy met het licht. Toen sprak ik: *ô Heer!* mag ik uw Hemels licht niet meer genieten, als voor zo een korten tyd, en ik lag weder neder, blyvende in 't gebed tot God naar myn krank vermogen. Toen ik in het licht zag, en hebbe ik noch het kindje niet gesproken; maar ik en dacht in dien tyd op myn man, nochte op eenige aardse dingen. Kort hier na schoot 'er uit myn rechter heupe, als een straal van laauw water tot in myn groote toon, alwaar ik leven in gevoelende, op rees, dezelve met myn hand aangrypende, en zeggende: *ô Heer!* geeft gy my nu weder gevoelen, daar ik het zo lange jaaren niet gehad heb? En als het nu dag wierd, en myn Man uitgegaan was, kroop ik van myn bedde, en dewyl ik verandering in myn toon gevoelde, wilde ik eens probeeren, of ik niet zoude kunnen staan, my met beide handen aan de Bedstede vast houdende, om my op te lichten, maar ik viel, en konde niet meer staan als voor heenen. Dus kroop ik voort, en was dien dag en den volgende daar aan gants weemoedig, konnende niet eeten, maar bragt den tyd meest door met weenen, tot verwondering van myn Man, en meer anderen die my naar de oorzaak vraagden, doch ik en gaf niemant te kennen wat ik gevoeld, gehoord en gezien hadde. Als het nu op den tweeden dag, zynde Donderdag, den 15. van October, avond geworden was, ontrent zes uren, zo zat ik in de keuken by den haard, om wat Vis te kookken, principaal om myn Mans oude Moeder, die ziek lag, wat te verkwikken met een zuure doop, en myn man my de schuimspaan gegeven hebbende, ging uit de keuken naar vooren toe. Met kwam daar een sterk geruis in beide myne ooren, en dat ging my door 't gantse lyf in alle myne leden, zeggende: u gang is uw van God gegeven, en verkondigd het geene dat uw wedervaaren is, en gaat uw

Man

Man in het gemoet , (doch niet met een uiterlyke stemme. Toen stond ik daadelyk op met deze woorden: ô Almachtige , goede Hemelse Vader, en ging de Keuken uit naar de voordeur toe, meenende, dat myn Man over de deur lag; maar hy was in het zeldkamertje gegaan: en als ik weêr om keerden, zag hy my voorby het glas gaan, en verwonderd zynde, dacht: hoe mag'er een Vrouw in huis komen, daar de deur toe is? en als ik in de deur van de zeldkamer kwam, ontmoeten ik myn Man: zeggende, myn lieve Man, God heeft my myn gang weder gegeven, wy zullen t'zaamen weêr gaan, dat wy by na in geen veertien jaaren gedaan hebben. Maar hy zeer verschrikt zynde, als voor een Geest , week achter uit , en zeide: gy bend het niet. Zo lange tot dat ik myne handen om zyn hals sloeg, dewelke daar als om beklemden. Ondertussen kwam myn Dochter met het licht (die in 't hockjen van den haart gezeten had, toen ik opstond, maar zy dit wonder ziende, was verstomt, niet wetende wat dit beduiden.) Toen zeide myn Man tegen haar: zoud'et uw Moeder wel zyn? waar op zy antwoorde: ja Vader, dat heeft immers schyn en blyk, dat het myn Moeder is. Eindelyk zyn hand zeer beschroomd uitsteekende, zeide: indien dat gy het dan bend, zo geef ik uw myn hand in Gods naam.

Dit is van den Heere, aan de geringe en vergeetene geschied, als zy in diepe bedrukkinge zaten, welks omstandig verhaal de zaak noch veel bevestigd. Wien 't om de Eere Gods zo veel waardig is, die kan het uit haar eigen mond, zo lang als God haar 't leeven laat, gaan hooren, daar zy woonachtig is, op 't Prinzen Eiland, tot Amsteldam, in welke behuizing deze volgende verbeelding, na't leven is geteekent.

Een Bode brengt uit Godes kracht,
 Een blyde boodschap in der nacht.
 De Vrouw ontvonkt in haar begeeren:
 God opent haar een klaar gezicht:

2.

Daar staat de Bode, schoon in 't licht,
 Een Bloempjen uit het Hof des Heeren:
 Zyn woord, uit Goddelyke last,
 Gaat, zonder eenig wanken, vast.

3.

Twee dagen zyn daar noch verlopen:
 Toen vaart Gods kracht door 't lichaam heen,
 En recht haar weder op de been,
 Die veertien jaaren had gekroopen.

*Schoon Lucifer, een Vorst der list,
 Uit nyd, en spyt, hier tegen twist,
 En wil 't verdraaijen, en verbuigen,
 De zaak dringd door met zyn getuigen.*

XX.

't Is noch de zelve Macht.

Want alzo zeyd de hooge en verhevene, die in de eeuwigheid woond, en diens naame heilig is: Ik woone [in] de hoogte, en [in] 't heilige, en by dien die eenes verbryzelden en nederigen geestes is, op dat ik leevendig maake den geest der nederigen, en op dat ik leevendig maake het herte der verbryzelden. Jezaias LVII:15.

Q 2

Op

Op het Goddelyk Wonder , geschied aan *Jeske Klaas.*

TOON: Uit liefde komt groot lyden.

Of: Ik ging op eenen Morgen, enz.

W^{1.}y zingen God ter eeren,
Van vreugd een vrolyk Lied,
Wyl dat 'er van den Heere,
Een wonder is geschied,
ô Goedheids Bron , die altyd vlied
In uwe Kreatuuren,
Uw macht verminderd niet.

2.

Wy vinden 't waar ô Koning !
Met eeuwig licht omstraald,
Dat gy uit uwe wooning
In laage Hutjes daald,
En gaat het Konings hof voorby,
Den wyzen en geleerden,
Hoe achtbaar dat hy zy.

3.

ô Jezus goede Heere !
ô Hoogste Majesteit !
Laat ons doch van u leere ,

Dat

Dat gy ootmoedig zyt,
Het Dal ontfangt des waters meest,
Zo vloed in 't nedrig herte,
U en uws Vaders geeft.

4.

't Verworpen en verfmeeeten
Het dwaaze en 't onwaard,
't Verachten en 't vergeeten,
't Onedelen op aard,
Dat geld by God dien grooten Heer,
Dat heeft hy uitverkooren,
In liefde t'zyner Eer.

5.

Nu luisterd al te zaamen,
Wy zingen u wat schoons,
Een Bode uit den Naame,
Des Vaders en des Zoons,
Des Heil'gen Geestes hoog in kracht,
Kwam in 't vergeeten hoekje,
In 't duister van de nacht.

6.

Terwyl den Hoog-geëerden,
Waar aan men zich vergaapt,
Den Koning en Geleerden,
Op zachte Pluimen slaapt,
In 't hooge breed en schoon gebouw,
Q 3 Spreekt

Spreekt Gods gezonden Engel,
Met een vergeeten Vrouw.

7.

Wat waaren zyne woorden,
Wat was het dat hy bragt?
Een boodſchap die zy hoorde,
Maar niet en had verwacht,
Een blyde boodſchap van den Heer,
Dat God haar zouw genezen,
Zyn grooten naam ter Eer.

8.

Nu was 't dat in de Vrouwe,
Met recht begeert ontfak,
Dat zy hem mogt aanschouwe,
Die haar dees woorden ſprak,
Toen brak Gods licht de duif't're nacht,
En ſcheen aan allen zyde,
Met zonderlinge kracht.

9.

Daar ſtond die ſchoone Bode,
In 't midden van Gods licht,
Een Heilig kind van Gode,
Zo vriend'lyk van gezicht,
Zyn kleed was ſneeuw, zyn haar was goud.
Gelukkig moet hy heeten,
Die zulk een Bood' aanschouwd.

10. Het

10.

Het Zoontje keerde weder
Tot God in 't eeuwig licht,
Van waar het kwam hier neder,
Zyn boodschap was verricht,
De Vrouwe bleef gelykze plag,
En wachten op den Heere,
Tot aan den tweeden dag.

11.

Den tweeden dag was heenen,
Met weenen door gebragt,
De Zon had uitgescheenen,
En liet ons weêr den nacht:
Daar zat de Vrouwe by den haart,
Nu hoord hoe ons de Heere,
Zyn krachten openbaard.

12.

Toen liet de geest zich hooren,
ô Goedheid ongemeen,
En voer in beid' haar ooren,
Door 't gantsc lichaam heen,
En zaid' haar dat ze op zouw staan,
En haaren Man ontmoeten,
Gelyk ze heeft gedaan.

13.

Wat zouw den Huiswaard meenen,
 Die buiten alle hoop,
 Zyn Vrouw ziet op haar beenen,
 Die veertien jaaren kroop,
 Die strak noch kruipend is geweest,
 Hy schrikt en wykt te rugge,
 En schroomd als voor een geest.

14.

Ik dank uw Heer zo hooge,
 Dat gy zo krachtig blik
 Den Satan in zyn oogen,
 Die voor dit licht verschrikt,
 Hy knarft van spyt en bruld met macht,
 En wenst het wel te smooren,
 In zynen naaren nacht.

15.

Dat zult gy Heer niet lyden,
 Uw ryke zal bestaan,
 Den Satan mag 't bestryden,
 Zyn macht zal onder gaan,
 Uw licht breekt door in deeze nacht,
 En toond de grootse Wereld,
 Dat gy 't verachten acht.

16. Gy

16.

Gy wilt onschuldig weezen,
In 't uiterste gericht,
Daarom ô God gepreezen,
Ontsteekt gy licht by licht,
Dat geenig mensche onschuld heeft,
Die u niet heeft gevonden,
Noch naar uw wil gelceft.

17.

Uw goedheid zy gepreezen,
Geheiligd zy uw Naam,
Ach ! wilt ook zo genezen,
Ons Zielen al te zaam,
Dat zy voor u rechtschapen gaan,
Op dat wy namaals mogen,
In 't eeuwig licht bestaan.

18.

ô Jezus hoog gebooren,
Des Vaders hert en licht,
Komt in ons hert verstooren,
Dat Babel heeft gesticht,
Verbreekt de scheidsmuur die ons scheid,
Op dat wy t'zaam verëenen,
In alle Eeuwigheid.

Van 't mensch'lyk Hert.

STEM: Psalm 2.

I.
Gelyk een steen van d'aarde opgeheven,
 Zo hard, zo rouw, zo bars, zo streng en wreed,
 Zo koud, zo wrang, zo dood en zonder leeven,
 Niet leiden wil dat men hem leenig kneed;

2.
 Zo is het ook met 's menschen hert gelegen,
 Zo houd het zich in 's Heeren waarde hand,
 En laat zich niet verbuigen noch beweegen,
 Maar toond zich bars en rouw aan alle karit.

3.
 Het herte Gods is vriend'lyk en vol minne,
 En 's menschen hert is wreed en stuurs en straf,
 Het laat zich niet met zachtheid overwinnen,
 Maar schud het al op zyn versteendheid af.

4.
 En of'er schoon een stroom word afgegooten,
 Van alles goeds uit Godes mildigheid,
 Noch houd het zich als eenen rots verslooten!
 Daar't vloeyend vocht slechts over heenen glyd:

5.
 Zo blyft het woest en wild als een woestyne,
 Daar wast noch gras noch bloem, noch lof noch kruid,
 Daar weld noch bron noch eenige fonteyne,
 Maar 't droogt'er al van heete schraalheid uit.

6. Dat

6.

Dat landschap haagt de booze bitt're geesten,
Want elk bemind en liefd zyns aards gelyk,
Het is 'er vol van alle wilde beesten,
Die hebben daar haar jacht, haar drift en wyk.

7.

Ellendig ryk, ellendig hert, des menschen,
Wat dreigd u, (ach!) een schrikkelijke val!
Als 't werelds licht u niet meer schynd na wenschen,
Dan word uw geest een eeuwig duister dal.

8.

Het licht en kan u eeuwig niet ontfleeken,
De zoete wel des waters is verdroogd,
Het eeuwig goed is in der tyd verkeeken,
Men heeft de borst des levens niet gezoogd.

9.

Ontlaat, ô hert, van uwe hardigheden,
De wrange aard' versluite u niet zo vast,
Op dat de hand des Heeren u verkneede,
En dat de bloem des levens uit u wast.

10.

Laat u Gods macht verbryz'len en verbreeken,
De Godheid woond in een verbrooken hert:
Daar kan zich 't licht des leevens schoon ontfleeken,
Dat alle kwad in goed veranderd werd.

't Moet eindelyk doch zyn.

IL

En by antwoordende zeide tot hem, Heere, laat hem ook [noch] dit jaar, tot dat ik om hem gegraven en mest gelagt zal hebben: en indien hy vrucht zal voortbrengen, [laat hem staan:] maar indien niet, zo zalt gy hem na maals uitbouwen. Lukas XIII: 8, 9.

Daar na vond hem Jezus in den Tempel, en zeide tot hem, Zie, gy zyt gezond geworden: en zondigt niet meer, op dat u niet wat ergers geschiede. Joannes V: 14.

Aan

Aan iemant , uit het boetvaardige krank-bed opgekomen.

Aan d'oever van des levens dorre strand,
By 't bruiſſen van de doodelyke baaren;
Daar't leven ſcheept, na't eind'loos eeuwig land,
Bevond gy uw onlangs om af te vaaren.
Maar 's Heeren hand, greep uwe doodshand aan,
En heeft u van het kantjen opgeheven,
Op dat gy weêr van daar te rug zoud gaan,
Gezegend met een nieuw verkreegen leven.
Nu ſtaat gy hier, en treed geduurig weêr,
Van dag tot dag, door't ſpoeden van de tyden;
Van 's levens berg, tot dezen oever neer,
Daar eind'ling doch het leven ſtaat te ſcheiden.
ô Groote zaak ! zo waardiglyk bedacht,
Zo wigtig, om geſtadig t'overweegen !
Zo noodig, om met ernſt te zyn betracht,
Men overleg en proef u doch ter deegen.
Op dat den ernſt niet zachtelyk verdwyn,
In d'opgang van gezonde levens krachten,
Gelyk een miſt door kracht der zonne-ſchyn,
In dit of dat tot voorwerp der gedachten.
Gedenk, hoe dat in 't uurtje van die nood,
Doen d'evenaar zo hing als in't gewigte;
Tot overſlag ten leeven of ten dood,
De liefde Gods zo waard was in't gezichte.
Hoe dat de zucht, zo zeer tot Jezus liep,

Als

Als 't eenig heil , om vast'lyk aan te kleeven ;
 Hoe dat de geest om zyn verdienste riep ,
 Tot hoop van deel in 't Zalig eeuwig leven.
 Gedenk , hoe dat het herte voor zich nam ,
 (By toeval van herstelde levensdagen)
 Zich t'off'ren in des Heeren liefde-vlam ,
 En hem alleen met yver na te jaagen.
 Nu houd hier stand , en schiet uw' wortel diep
 In dezen grond , met zinnen en gedachten ,
 Blyf op den weg daar uw' begeerte liep
 In tyd van nood , en zwakke levens krachten.
 Die waardig was , in d'angstelyke uur ,
 Moet waardig zyn , ook in de welstands dage ,
 Op dat de geest , ontstooken in dat vuur ,
 De laauwe fleur van 't herten-huis verjaage.
 Noch dit , noch dat , moet 's leevens voorwerp zyn ,
 Maar Jezus , die hoogwaarden , uitverkooren ,
 Op dat de mist der ydelheid verdwyn
 Voor zyne glans , van eeuwigheid gebooren.
 ô Jezus ! schat en paarle van 't gemoed ,
 Wat zynze wys , die u voor 't haare koopen ,
 En worden ryk van 't eind'loos eeuwig goed ,
 Dat door 't geval des tyds niet kan verlooopen.
 Zo laat het ons dan doch van herten zyn ,
 Niet half , maar heel , niet nu en dan met vlaagen
 Eens luchtig heen , en dan in aandacht klein ,
 Maar van de wacht des herten nooit ontslaagen.
 En of wy schoon na 't lichaam zyn hersteld ,
 Wy leggen doch ons leeven lang op sterven ;
 Daar's altyd nood , van wegen 't hels geweld ,

Dat

Dat wringt en dringt om 't leeven te verderven.
Wy leggen krank, al is het lichaam fris,
De vlugge tyd, sleept ons met spoed na 't ende,
Zo dat de zucht tot God staag noodig is :
Ter goeder tyd, zo wel, als in elende.
Die eenmaal was aan laager wal verzeild,
En schipbreuk schein te zullen moeten lyden,
Doet wyslyk, dat hy uit ziet, merkt en peild,
Om dezen hoek voor andermaal te myden,
Wel aan, God sterk ons in den goeden zin,
Op dat men hem, (als 't schoonste aller dingen)
Gelyk een lief, met hert en ziel bemin,
Want God en mensch zyn rechte lievelingen.
De hoogste sta u dan met zegen by
Tot groeizaamheid, dat dit uw tweede leven,
Een groenen-boom aan 't verse water zy,
Om goede vrucht den Hovenier te geeven.

Vriendelyke aanspraak tot een wan-
kelende ziel.

o **B**roeder ! broeder ! o zo lang gekende vriend,
En medgezel op 't spoor, naa 't Vaderland gelegen,
Daar 't ons voor alle ding op 't alderbeste diend,
Wy zyn op onzen weg alreë ter halver wegen,
En eer wy 't denken zal haar gang ten einde zyn :
Wat is 't ? hoe zal het zyn ? woud gy ons nu verlaaten.
In 't vreemde land en dees verwilderde woestyn ?
Helaas ! waar wil dit heen ? o jammer boven maaten !

In

In 't Ooft van hoop verreeft een eeuw'ge dageraad ,

Woud gy uw aangezicht nu na het weften keeren ,
Daar eindeling de zon voor eeuwig onder gaat ,

En 't eindelooze vuur den worm niet kan verteeren ?
Wy stappen voort. Maar ach ! wat heeft u zo verleid ?

Of is 't die lieve Bruid , van buiten schoon omhange ,
(Het werelts vlees en bloed,) die vriend'lyk lokt en vleid ,

Terwyl haar schoon fieraad bedekt een valfe flange ?

o Gruwel , wech bedrog , gaat onze deur voorby ,

Zo iemant grild en fchrikt voor nacht-gefpuis en
fchimmen ,

Dit is een oog bedwelm een rechte spookery ;

Daar 't loos bedrog het kwaad in fchyn van goed doet
glimmen :

Geeft iemant onbedacht uit luft aan haar de hand ,

Zo leid zy hem met vreugd in 't zinnelooze doolen ,

Door groene beemde van 't welluftig werelts land ,

En langs een weg beftrooit met roozen en fiolen.

Maar aan diens einde woond de monstereuze dood.

Daar breekt zy af , en gaat haar speelgezel verlaaten ,
Haar vriendschap is gedaan , de vreugd verkeert in nood ,

Al wat het oog bevat , kan d'arme ziel niet baaten.

God is een trouwer vriend ; wech alle ydelheid ;

Wech kaf en firo , en flyk , en wind en beuzelingen ,

Die maar een droom en fchim , en snelle fchaduw zyt

Voor 't edele gemoed , te weinig en geringe.

Kyk om , kyk om , 't is tyd , geef ons de rechter hand ;

Wech

Wech spookery ; uw net en garen moet verscheuren,
Dees Pelgrim hoord by ons in 't eeuwig Vaderland,

Uw kwaade aanslag moet aan deze niet gebeuren.
Hoe zo ? Wat anders ; als verachting van uw' staat ?

Hy weet den weg des heils , zyn oogen waaren open.
Gelukkig die ze ziet , en voor zich heenen gaat.

Wat draagd zyn borst een schat , van 't overschoone
hoopen !

Nu wakker , wel gemoed met yver , slag , en stoot.

Laat los , laat los , ô vlees , met uw verkeerde lusten ,
Wy moeten weêr na 't Oost , de zaak is ons te groot ,
't Is beter in den stryd , als zacht in valse rusten.

ô Broeder , broeder , ô verheft een nieuwe moed ,
Gelyk een Adelaar met uitgebreide vleugels ,

En klimt van d'aarde op , naar God het eeuwig goed ,
Breekt los , breekt moedig los , de nieuw gevlochte
teugels.

Zo hoopen wy eerlang naar een geringe tyd ,

In 't Heilig Heiligdom , gekleed in 't zuiver witte ,
Met Abraham , en voorts al 't heir der zaaligheid ,
In 't licht der Majesteit voor eeuwig aan te zitten.

XXII.

Van hier tot beter.

Maar wy hebben goeden moed, en hebben meer bebaagen om uit het lichaam uit te woenen, en by den Heere in te woenen. 2 Korinthen V: 8.

Zegden rechtvaardigen, dat het [hem] wel gaan zal: dat zy de vrucht hunner werken zullen eeten. Jez: III: 10.

Op

Op het Afsterven.

T O O N: Uit liefde komt groot lyden.
Of, Ik ging op eenen morgen.

1.
Laat los, en staak het treuren,
Wanneer de vroomde scheid,
Die 't ruilen mag gebeuren,
Uit tyd in eeuwigheid:
Al is de weg zo naar als nacht,
Zy gaan door goude deuren,
Daar vrede op haar wacht.

2.
Al moeten wy haar derven,
Hier in dit jammerdal,
Wy gunnen haar het erven,
Van God dat groote A L.
Gelukkig moet dat zieltje zyn,
Dat heilzaam mag verwerven,
Het waare goed voor schyn.

3.
't Uitwendig zichtbaar leven,
Gaaf als een bloem voorby,
Waar is de fleur gebleeven?
Geschooven aan een zy:
Maar staat zyn wortel in Gods hert,
Zo zal 't een bloempje geeven,
Dat nooit verstoord en werd.

4.
Zy zyn behouden binnen,
En rusten in Gods hand,

Die slaag met hert en zinnen,
 Be-oogden 't Vaderland:
 Wy zyn noch op de wilde zee:
 Doch hoopen ook te winnen,
 De Vaderlandse Ree.

5.

Laat vaaren die wel vaaren,
 En laat'er voor ons heen,
 Veel by malkaër vergaaren,
 Of 't hier verlooren scheen:
 Zy zyn in God zo wel bewaard,
 Zyn goed is ook het haare,
 Wedh drek en slyk van d'aard.

6.

Laat and're maar ontfangen,
 Die schoone ruime lucht,
 Daar 't zieltje met verlangen,
 Zo veel na heeft gezucht:
 Op dat de losgebrooke geest,
 Verryk met lof-gezangen,
 Het eeuwige Bruilofts-feeft.

7.

Wy zullen haar wel vinden,
 Zo wy in 't goed' bestaan,
 Die wy om 't goed' beminden,
 En voor ons heenen gaan:
 Wy volgen ook eerlang dit spoor;
 Van zo veel lieve vrienden,
 Die ons al traden voor.

8. Dan

8.

Dan willen wy den Heere,
Verheffen 't lofgezag:
Zyn groote naam ter eere,
Ach! eeuwig is zo lang:
En dat in een volmaakte vreugd,
Ach! menschen wouwd gy leeren,
Het heil van waare deugd.

9.

Deugd komt'er dan te baaten,
Wanneer men sterven zal:
Als 't leven word verlaaten,
Van 't gantse zichtbaar al:
Heeft dan het hert de deugd vergaart,
Het zal hem eeuwig baaten,
En eind'loos zyn bewaard.

10.

Wat gelden d'aardse dingen,
Als 't op een sterven gaat,
Als dat zy 't herte dringen,
En baaren droevig kwaad:
Die wys is, gaard zyn schat in God,
Zo kan 't hem niet ontspringen,
Door 't een of 't ander lot.

11.

Wel aan, wy willen 't waagen,
Op al wat God beloofd:
Of wy 't met oogen zagen,
Al schynd men hier beroofd

Van dit, van dat, van dus, of zo,
 Als 't hem maar mag behaagen,
 Die ons zyn liefde boô.

12.

Wat zouden wy hier bouwen
 In 't wilde vreemde land,
 Of trachten te behouwen,
 't Moet alles aan een kant:
 Wy zyn hier vreemd met ons gemoed,
 En hoopen in 't betrouwen,
 Op God het hoogste goed.

13.

Hier is geen rust te vinden,
 Voor hem die 't aardse haat,
 En niet gelyk de blinden,
 Zich met den draf verzaad,
 Maar hongerd na den wyn en 't brood,
 Daar Jezus de beminde,
 De ziel op heeft genood,

14.

Ach ! Jezus hoog verheven,
 Verzadigd ons gemoed,
 Op dat wy geest'lyk leeven,
 Door 't Hemels vlees en bloed :
 Dat uw' genaad' ons heeft bereid,
 Dat wilt ons altyd geeven,
 Van nu in eeuwigheid.

Op het Zalig Af-sterven

V A N

KATHARINA GLIMMER.

T O O N: Hoe dus bedroefd Leeuwerk.

1.
 ô **W**aarde Ziels-vriendin,
 Op onze Pelgrims-straaten,
 Verknoopt in eenen zin,
 Hoe hebt gy ons verlaaten?
 Daar wy te zaamen zaten,
 En door geloof en hoop
 Van eenen tafel aten,
 In deezen levensloop.

2.
 Gelyk een duive-vlucht,
 Zo zyt gy ons ontvloogen,
 Snel door de dunne lucht,
 Daar wy staan na te oogen;
 Doch boven ons vermogen
 Te spooren uwen gang,
 Terwyl wy treurig droogen
 Den dauw van onzen wang.

3.
 't Is uw belang wel goed,
 Dat gy ons hebt begeeven;

R 4

Maar

Maar wy , in vlees en bloed ,
 En dit elendig leven ,
 Langs wee en ach gedreeven ,
 Wy blyven in den druk ;
 Hoewel in hoop verheven
 Tot uw bereikt geluk.

4.

Dit is de honing noch ;
 Om 't zuure te verzoeten ,
 Dat wy uw vriendschap doch
 Weêr hoopen te ontmoeten ,
 Met liefelyk begroeten ,
 In beter land als dit ,
 Daar wy als wormen wroeten ,
 Noch ver van 't recht bezit.

5.

O ! duifje vlieg dan heen ;
 Uw vleug'len , die wy zagen ,
 Van liefden met haar tweek ,
 Tot God en 's Vriends behaagen ,
 Die zullen u wel draagen
 Ter plaatse daar gy hoort ,
 In 't hof der zaal'ge maagen ,
 Dien liefelyken oord.

6.

Dien liefelyken oord ,
 Daar wy zo veel van spraken ,
 Door zyn geluk bekoord ,
 Als zynde onze zaaken ,
 Die diep het herte raaken ,

Van

Van 't wigtige belang,
 Het doel van ons vermaaken,
 En onzer vreugdenzang.

7.

Rust dan in 't vaderland,
 Daar wy u vinden zullen
 In een volmaakten stand,
 Bekroond met 's levens hulle,
 Daar 't heil nooit zal ontsullen:
 Dat dan het deel uws lots
 U onderwyl vervulle
 Met eene Ziel vol Gods.

8.

Dat dan de schoone vrucht
 Van alle zegeningen,
 Die uit de liefdens lucht
 Van alle ackers gingen,
 Die van uw zaad ontfingen,
 Uw woorden tot een schat
 Van kostelyker dingen,
 Als ons verstand bevat.

9.

Wyl gy den wyzen raad
 Van Jezus uw beminden
 (Niet om des lichaams baat,
 Maar 't zielenheil te vinden)
 Kwaamt op uw hert te binden,
 Als zyne discip'lin,
 Zal zich voor u ontwinden
 Dat duizendvoud gewin.

R 5

10. Die

10.

Die neêrgedrukte maat,
 Vervuld tot overloopen,
 Die uit Gods gunst ontstaat,
 Een vrucht der zucht en hoope,
 Moet ryk'lyk nederloopen
 In uwen zaal'gen schoot,
 Voor 't heil des Heeren open,
 Als zyne gunstgenoot.

11.

Hoe wel waart gy bedacht,
 Om naar den raad te hooren,
 Door wysheid voortgebragt
 Van d'eenige gebooren,
 Des Vaders uitverkooren,
 Het woord der zaligheid,
 Dat klinkt aan alle ooren,
 En om 't gehoooren vleit!

12.

Hoe wel waart gy beraên,
 Dat geen onachtzaamheden
 Dat woord voorby liet gaan,
 Om aardsgezinde reden,
 En dingen hier beneden,
 Die, als een schoone bloem,
 Eerlang in 't Hof vertreeden,
 Verliezen haaren roem!

13.

Hoe wyz'lyk was uw keur
 Voorzichtig uitverkooren,

Om

Om door de enge deur
 't Smal wegje na te spooren,
 Op dat u wierd gebooren,
 't Oneindig wyd en breed,
 Met al zyn toebehooren,
 Dat geen gedachten weet!

14.

Al blonkt gy niet in 't oog
 Van 't wereldlyk behaagen,
 Dat duizenden bedroog,
 Die op dat glinst'ren zagen,
 In 't licht van 't hemels dagen
 Zal uw bedekt sieraad
 Den lof der eere draagen,
 Die gy hier hebt versmaad.

15.

Versmaad door wys beleid,
 Als ziende haar onwaarde
 En groote idelheid,
 Een stof en damp der aarde;
 Wyl 't licht uw oog verklaarde,
 Zo dat gy helder zaagt,
 Hoe 't kind van 's Konings waarde,
 't Sieraad inwendig draagt.

16.

Daar Jezus uwe Zon,
 Verreezen uit de kimmén,
 't Bedekfel overwon,
 Daar zult gy heerlyk GLIMMEN,
 En vrolyk opwaarts klimmen

In

In 't wezentlyk bestaan
 Van deeze aardse schimmen,
 Die als een rook vergaan.

17.

GLIM dan, ô klaare vonk,
 Uit hemels vuur gebooren,
 Die hier verborgen blonk,
 Weest bloot in d'eng'le-kooren,
 En breng uw glans te vooren
 In 't aldoorvloejend licht,
 En laat uw lofzang hooren
 Voor 't heilig aangezicht.

18.

Ziet onze vriendschaps band,
 (Na wy elkander vonden
 Op reis naar 't vaderland)
 In eenigheid gebonden,
 Die is noch niet ontwonden
 Door 't weggaan uit der tyd,
 Maar staat op vaste gronden
 Tot in der eeuwigheid.

19.

't Is waar, gy komt niet weêr
 Tot ons in 't dal der zuchten:
 Maar wy berg op en neêr,
 Om 't eeuwig leed t'ontvluchten
 Met kommer en met duchten,
 Wy komen eens tot u,
 En eeten van de vruchten
 Der vriendschap weêr op nuw.

20. Een

20.

Een vriendschap , die volmaakt
In eeuwigheid zal bloejen ,
Die nooit aan 't zinken raakt ,
Maar eindeloos zal vloejen ,
En liefelyk besproejen
Een iders dorstig hert ,
Op dat de blydschap groeje ,
En nimmer minder werd.

21.

't Schynt ons terwyl wel lang
Daar op te moeten wachten ,
Maar voor uw overgang
In 't spooren der gedachten ,
Als wy uw staat betrachten ,
In 't ryk , daar duizend Jaar
Is als een dag te achten ,
Is 't lang niet openbaar.

22.

Wy wensden onderwyl ,
ô Hemelse Vriendinne ,
Uw ziele vol van heil ,
Ja vol van Jezus minne ,
Ook buiten als van binnen ,
Tot dat wy t'zyner tyd
Uw vriendschap weder winnen
Tot in der eeuwigheid.

*Gebooren den 6. April, 1660. en
gestorven den 2. Juni, 1699.
in Amsteldam.*

Op

Op het Overlyden van
CASPARUS LUIKEN,

Gebooren 1672. en gestorven 1708.

TOON: Uit Liefde komt groot lyden.

I. **I**k had een Lam verlooren,
 In 't wilde Werelds woud,
 Dat by my was gebooren
 En my was toe betrouwd;
 Een pand veel edeler als goud,
 Zeer lief en uitverkooren,
 Van veel, en menigvoud.

2. **D**at dwaalde menig Jaaren,
 (Dat ik het niet en vand)
 In prykel en gevaaren
 Van deze en geene kant,
 Door wreede klaauw en felle tand,
 Die geen onnooz'le spaaren
 In 't wilde woefte land.

3. **D**at baarde my veel duchten,
 En (door meedoogenheid)
 Veel klachten en veel zuchten,

Veel

Veel rouw en herten lyd,
Op Berg en Dal, door 't land der Tyd,
Beluſt na goê geruchten,
Waar door zich 't leed verblyd.

4.

Noch wouw de teed're hoope,
(Die altyd mede ging,)
My niet geheel ontloopen,
De zaak was niet gering.
Men laat niet licht een waardig ding,
Al moet men 't zuur bekoopen,
Wyl dat 'er veel aan hing.

5.

Doch eind'ling kwam 't my tegen,
Op 't ſpoor van waare deugd,
Na 't Veld des Heils gelegen,
Dies was ik zeer verheugd:
Zo krygt verdordheid weder Jeugd,
Door dauw en verſe regen,
Dat blydſchap maakt en heugd.

6.

(Zo wierd wel eer gevonden,
Die lieve Jongeling,
(Van 't wilde beeft verſlonden)
Na waan, die 't hert beving:)
Maar toen het ſnoer ten einde ging,
Wierd deze knoop ontbonden,
Dat vreugd voor droefheid ſting.)

7. Ik

7.

Ik nam myn Schaapje mede,
 Het ging aan myne zy,
 Op weg ten Hemel treede,
 Wy waaren beide bly,
 En gingen voort in Gods geley,
 Na 't land van vreugde en vrede,
 Het Doel van Hem, en My.

8.

Maar d'Allertrouwste Herder,
 Die eiften 't van myn hand,
 En bragt het zo veel verder
 In 't Eeuwig Vaderland;
 Daar graaft het aan de waterkant,
 En leid in 't kruid gedooken,
 Bevryd voor klaauw en tand.

9.

Als 't nu ging op een scheide,
 Eer Hy het van my nam,
 (Op dat ik my verblyde)
 Zo bleeden 't als een Lam,
 Dat toevlucht tot zyn oorsprong nam,
 Dat's God, voor alle tyde,
 En Mensch, uit Davids stam.

10.

ô Schaapje ! myn beminde,
 Rust dan in vrede en vreugd,
 Ik hoop u weêr te vinden,

Daar

Daar vriendschap zich verjeugd,
By 't smaaken van de vrucht der deugd,
Met alle oude vrienden,
Waar van 't gedenken heugd.

11.

Gy zyt wel uit myn oogen,
Doch als een waarde schat,
Besloten by den hoogen,
Wiens hand u heeft omvat,
In d'allervaste en schoonste Stad,
Die nooit iet werd ontoogen,
Van alles wat hy had.

12.

Een Schat kan 't hert verblyde,
Schoon 't oog hem niet en ziet,
Al leid hy aan een zyde,
Hy 's daarom niet te niet,
Maar meer bewaard, als bloed en bried
Voor oogen die 't benyden,
Daar elk zyn pyl op schiet.

13.

Ter rechter tyd en steede,
Dan werd zy wel ontbloot,
En deeld haar vruchten mede
Aan hem, die haar besloot.
De Schat in God is overgroot,
En duurd in eeuwigheden,
Voor zyne Deelgenoot.

S

14. Die

Die dan in Godes handen
 Haar schatten hebben staan,
 Die hebben waarde panden.
 Het zal haar nooit ontgaan;
 Maar haare waardigheid waft aan,
 En niemand werd te schande
 Die 't Gode heeft gedaan.

B E S L U I T.

Gelyk de Zwaan, die stom was, van te vooren,
 Ontrent zyn dood, een zoet gezang laat hooren,
 Zo zong, myn Vriend, eer zich zyn einde sloot,
 Als met gejuig, voor d'ingang van de dood.
 Meer, als voor heen; op hooger toon verheven.
 En 't was, aldus: Eeuwig met God te leven.
 Herhaalende dit schoon, tot driemaal toe.
 En wierd in lang, zyn bly gezang niet moe:
 Noch andersins, het welgemoedigd spreekte,
 Van God, en 't goede, op dat zyn welstand bleek.
 Betuigende, hoe dat zyn hert bezat,
 Een goed gemoed, die kostelykste schat.
 God geeve ons, dat wy, die hem beminden,
 In 't Hemelryk, hem weder mogen vinden,
 Langs 't smalle pad, van vroomigheid en deugd,
 En met hem zyn, in Eeuwigheid verheugd.

Op

Op het Overlyden van
HESTER vander MOER;
Jonge Dochter.

T o o n: Houw op die geil gedicht.

1.
ô **Z**aal'ge **HESTER!** die zo spoedig overkwam,
Die groote Reis, die gy gelukkig voor u nam,
En 't jeugdig hert (den schoot der ydelheid ontheven)
Aan Jezus Christus, uw beminde, had gegeven!

2.
Al waard gy dwaas'lyk, in het oog der ydelheid,
Hoe hebt gy uw belang, zo wys'lyk aangeleid!
Dat is eerst wysheid; die het beste weet te kiezen,
En met stantvastigheid, het minder wil verliezen.

3.
En dat is 't beste; voor een welbedacht gemoed,
Een groot, oneindig, voor een klein verganklyk goed
Was nu uw Tyd doorleeft, in weelde en vreugde dagen,
't Was al voorby, en wech, behalven 't na-beklaagen.

4.
Had gy nu ydelheid (als and're doen) gezaaid;
Hier is 't nu aan den Oogst, dan had men wind ge-
maaid.

o Zaal'ge HESTER, die veel and're na laat kyken,
Een gulde spoor, waar langs, de wyze Geest ging stryken ;

5.

Door deze schaduw, in de wezentlyke grond,
Daar al wat lieflyk is, uit voortkwam en ontstond:
Die eeuwige wortel, daar de bloempjes dezer dingen
Die wy met oogen zien, oorspronk'lyk uit ontspringen.

6.

Het keurig zaam'len tast het bloempje liever mis,
En neemt de wortel, die voor 't oog verborgen is;
Zo heeft hy de oorzaak, daar de spruitjes steeds uit-
groeijen,
God is de Welbron daar het alles uit komt vloeijen.

7.

Zo dat de zaal'ge Ziel een ruimer wereld vind,
Die deze wereld ver in schoonheid overwind,
o Zaal'ge wereld ! daar het licht van alle lichte,
Dat zelve God is, schynt in 't lachende aangezichte !

8.

Een reine Hemel en een Paradyse aard,
Daar 't werkend Wezen Gods geduurig wond'ren
baard,

- Tot vreugd der geen en die haar eeuwigheid bewoone,
Tot over 't hooft gezet in 't lieflyke en in 't schoone.

9. Wj

9.

Wy arme Pelgrims , die hier noch op aarden gaan
Verheffen ons gemoed , als HESTER heeft gedaan ,
Die deze wereld als een schoone bloem van bladen ,
(Die met de wind verstuijt ,) verachten en versmaaden.

10.

Zy koos de laagste stoel in 't huis van haar geslacht ,
En schoof ootmoedig wech het aanzien en de pracht ,
Zy wenste niet in 't huis van guld-sieraad te sterven :
Het geen haar ook gewierd , en toekwam tot een erve.

11.

Want op het Boere Dorp , daar zy de vroomen zocht ,
Wierd , onder 't Rieten Dak , dien wens aan haar vol-
brogd.
Als nu , dezelve hand , die haar had wech genomen ,
Ook tot haar Broeder , en haar Zuster was gekomen ,

12.

In korte dagen , na haar overgang van hier ,
Toen wierd de nedrigheid , van deze kleine dier ;
In 't oog van aanzien , want men wensten om haar erve ,
En wouw zeer garen met de onnooz'le HESTER sterve.

13.

Een klaar bewys voor elk , dat vroomme nedrigheid ,
De rechte weg is , die na 't land der Vrede leid.
En dat geen goed noch moed , het leven kunnen baaten ,
In 't laatste uurtjen , als men alles moet verlaaten.

S 3

Op

Op de Dood, in 't algemeen.

TOON: Jeruzalem ô schoone Stad.

1.
Kom voor 't Tooncel des Sterfbeds staan,
 En ziet, met aandacht, voor uw oogen,
 De KLEINE WERELD eens vergaan,
 Met al zyn dryven en vermogen.

2.
 Al was 't belange noch zo hoog,
 't Beslag, 't beschik, 't bedryf, en woelen,
 Van hand, van voet, van oor en oog,
 Van sneedigheid, en wys'lyk doelen :

3.
 't Valt alles wech, en word te niet,
 Daar blyft niets over, van het wezen,
 Het geen ons vlees'lyk oog bezielt,
 En dat de wereld heeft gepreezen.

4.
 Alleen de onsterflyke grond,
 De wortel der verborgentheden,

Waar

Waar op die kleine Wereld stond,
Met alle zyn omstandigheden:

5.

Die blyft voor ons verhoolen staan:
De Ziele, uit Godes mond gezonden,
Want die kan eeuwig niet vergaan,
Maar blyft met de Eeuwigheid verbonden:

6.

't Zy in de Duisternis of 't Licht,
Na dat zy in 't vergank'lyk leven,
Haar koers en oogwit heeft gericht,
En haare lust heeft in begeeven.

7.

Daarom waak op, en maak geen staat,
Geen toeverlaat, en geen betrouwen,
Op 't geen dat eindelyk vergaat,
En niemants Wille-keur kan houwen.

8.

Geen staat, of stand vind hier een wyk,
De Beed'laar kan het niet ontloopen,
En met des Konings gantse Ryk,
Is deze slag niet af te koopen.

S 4

9. Men

9.

Men trekke dan zich zelve in,
 Van de uitgedeeldheid, in dit leven,
 En zette een vaste en diepen zin,
 Op 't geen dit leven heeft gegeven.

10.

Als dan de GROOTE WERELD sterft,
 (Gelyk hy op zyn tyd zal sterven,)
 Dan zal het Deel dat nu verderft,
 De Opstanding uit het graf verwerven.

11.

En weder 't Huis der Zielen zyn,
 Om eeuwiglyk niet weêr te scheiden,
 Gezuiverd als een Kristallyn,
 En alle onzuiverheid ter zyden.

12.

Maar anders komt het uit de kuil,
 Op dat de Ziel het weêr bewoone,
 Een huis van naarheid en van vuil
 Dat niemand weder kan verschoone.

13. Daarom

13.

Daarom maak nu een ieder staat,
 Dat hy, door welbedachte zinne,
 En 't volgen van de beste Raad,
 Het beste deel voor eeuwig winne.

14.

ô Beste Deel ! wat zyt gy groot !
 En alderwaardigst , om te erven !
 ô Slechtste deel, wat zyt gy snood ,
 Dat wy , om 't beste moeten derven !

15.

Waar is dan schaafe voor de Mensch?
 Als wy de onvastheid laten dryven,
 Die doch niet blyft, na niemants wens.
 Maar 't Hemels erf zal eeuwig blyven.

Twee-zang tussen verlangende en gestor-
vene zielen.

TOON: Hoe werkje niet Leeuwerk.

Mensch.

I.
Wat is het leven ook!
 Waar zyn nu onze vrienden?
 Vergaan gelyk een rook,
 Die wy niet meer en vinden:
 Hoe zeer zy ons bevielen,
 Dat voeld het vlees met pyn:
 Ach afgestorven zielen!
 Hoe mag 't nu met uw zyn?

2.

Antwoord.

Veel beter als het plag,
 Wy zien uit klaarder oogen
 In eenen schoonen dag,
 All' onlust is vervloogen.
 Hoe zal men 't uw verbeelden?
 Wy hebben wat ons lust,
 Wy smelten in de weelden
 Van eene zoete rust.

Mensch.

3.

Mensch.

Gy rust in 't hoogste goed,
Maar wy noch hier gevangen
In 't aardse vlees en bloed,
Wy zuchten uit verlangen,
Om u daar eens te vinden
In 't schaduwlooze licht,
Wy zien hier noch als blinden
Met schemerend gezicht.

4.

Antwoord.

Wy wensten dat gy waard,
Daar wy ons nu bevinden,
Verheerlykt en verklaard,
Veel nader ons beminde:
Die ons met zynen bloede
Zo dierbaar heeft gekocht,
Die ons zo lang behoeft,
En hier in vrede brogt.

De

De Hemel-vreugd der Heiligen.

TOON: Gezwinde Bode.

Wat zalder al voor vreugde zyn,
 In het zalig ryk,
 In 't heilig licht van Gods aanschyn,
 Niewers zyns gelyk!
 Ach! zo schoon,
 Dat een tong,
 Deze toon,
 Nooit en zong,
 Naar eis,
 Daar is eeuwige lof en prys:
 Daar is eeuwige vreugd,
 Daar is eeuwige jeugd,
 Wiens bloeijen nooit en daald,
 Maar oneindig voedsel haald.

2.

De grondelooze eeuwigheid,
 Alles vol van God,
 En glans van zyne Majesteit,
 Zonder paal of flot,
 Is een Zee,
 Van geneugt,
 Brengend mee,
 Alle vreugd,

En

En heil,
Zonder maat, zonder grond, of pyl,
Daar de zalige ziel,
Zo gelukkig in viel,
En aan blydschap onbetemt,
In volmaakte weelde zwemt.

3.

De Vader, eind'loos uitgebreid,
Baard, zo hoog en schoon,
Van eeuwigheid, in eeuwigheid,
Zyn beminde Zoon,
Zynde 't licht,
En het zoet,
In 't gezicht,
En gemoed,
Van haar,
Wien dit heil is openbaar:
Ach! dat heilige kind,
Zo geliefd en bemind,
Vervult een ieders geest,
Met het eeuwig bruilofts-feest.

4.

De Godheid die zo vriend'lyk speelt,
Met zyn Kreatuur,
Die hem den lof en dank toe kweeld,
Uit het liefde-vuur,
Geest en baard,

Wonder

Wonder heen,
 Na zyn aard,
 Ongemeen,
 Tot vreugd,
 Van de geest die zich hoog verheugd:
 Ach! wat komt daar al voort.
 Ach! wat of m'er al hoord,
 En ziet, en ruikt, en smaakt,
 Daar het hert zich in vermaakt.

5.

Zo 't hier op aarden kleurd, en geurd,
 Zynd' in 't jammerdaal,
 Wat wonder of'er dan gebeurd,
 In des Hemels praal!
 Door de macht,
 Van den Heer,
 Voortgebragt,
 T'zyner eer,
 En prys,
 In het zalige Paradys:
 Wat voor bloem, wat voor kruid,
 Wat voor boom, wat voor fruit,
 Dat moet het weezen zyn,
 Tegen deze aardse schyn.

6.

Al 't goed dat deze wereld vat,
 In haar gantse kring,

Is maar een schets en beeld van dat,
Weinig en gering,
Daar is 't al,
Zonder vlek,
Zonder val,
Of gebrek,
Volmaakt,
Dat is 't heil daar 't gemoed na haakt:
Wat men hoord, wat men ziet,
Wat men voeld of geniet,
't Is al volkomen goed,
Uit die eeuwige liefde-vloed.

7.

Daar reift een heilig lof-gezag.
Uit het zalig koor,
Dat gaat in eeuwigheid zyn gang,
Voor het eeuwig oor;
Van Gods schoon,
Ongevreest,
Van Gods Zoon,
Van Gods Geest,
En van
Wat die zalige treffen an:
Van Gods heiligheid,
Van Gods Majesteit,
En van den hoogen trap,
Der ver-eenigde Broederschap.

8. Ach!

8.

Ach ! hoogverheven lof-geluid,
 Daar men poos, by poos,
 De eer des hoogsten breidet uit,
 Eeuwig en altoos!
 Ach ! hoe of,
 Daar het hert,
 In dien lof,
 Smeltend werd,
 Voor God,
 In al 't lieflyk zoet genot !
 Ach ! die stroom van al 't zoet !
 Ach ! die Bron van al 't goed,
 Die eeuwig weld en vloed,
 Is van weldoen nooit vermoeid.

9.

Hoe lieflyk of dat wezen zy,
 Daar die groote schaar,
 T'zaam woond in eene Maatschappy,
 Vreedig by malkaâr !
 Ach hoe zoet,
 En hoe bly,
 Van gemoed,
 Moeten zy,
 Daar zyn,
 Hebbend' alle Gods goed gemein :

Ach!

Ach! wat groot vermaak,
Is haar zaamen-spraak,
Van al't oneindig goed,
Dat haar eeuwiglyk ontmoet.

10.

ô Heilig zalig vreden-land,
Dat zo veilig leid,
Nooit van een vyand aangerand,
In der eeuwigheid,
Zalig hy,
Die in uw,
Woonder zy
Nimmer schuw,
Voor iet,
Want het onheil en reikt daar niet:
Ja met groot recht geacht,
Een gelukkig geslacht,
Dat in dat Heil-land woond,
Met gestadige vreugd gekroond.

11.

Vergaderd u geen schat op aard,
Sprak die wyze mond,
Hy had een beter schat bewaard,
Die de ziele vond,
Na zy zonk,
Door de dood,

T

En

En haar vonk,
 Wierd ontbloot,
 Van d'As,
 Daar zy hier in het vlees in was ;
 Toen ze wierd doorgloeid,
 Toen ze wierd doorvloeid,
 Met water en met vuur,
 Van des Triniteyts natuur.

12.

Toen haaren honger wierd verzaad,
 En haar dorst gelaafd,
 Door 't Een dat boven alles gaat,
 Hoe 't ook is begaafd,
 By al 't geen,
 Wat'er vlied,
 Uit dat Een,
 Of geschied,
 Tot vreugd,
 Voor dat zalige kind der deugd:
 Dat 's de schat die'er lag,
 Die het oog niet en zag,
 Nu is zy openbaar,
 In het eeuwige licht zo klaar.

13.

Hoe zal die zoete Jezus naam,
 Zweeven op haar toon,

Voor

Voor 't zalig hert zo aangenaam,
 - Lieffelyk en schoon,
 Zynde 't Lam,
 Dat geslacht,
 Zalig kwam,
 Met zyn macht,
 Van goed,
 En haar kocht met zyn eigen bloed;
 Ach ! hier is ryke stof,
 Tot een groote lof,
 In alle eeuwigheid,
 Voor zyn aanzicht uitgebreid.

14.

De Herdër die zyn Schaapje zocht,
 En gelukkig vand,
 Die heeft het zalig t'huis gebrogt,
 In 't beloofde land,
 Daar 't nu weid,
 Ongestuit,
 Vredig leid,
 In het kruid,
 En groen,
 Van het eeuwige bloei-farzoen:
 Zonder eens om te zien;
 Wat'er ook mogt geschiên,
 Den Wolf heeft daar geen nest,
 In dat yredig heil-gewest.

15.

ô Zaal'ge Schaapjes in de Beemd,
 Van al 't hemels zoet,
 Dat nooit verdord noch einde neemt,
 Wat's uw herder goed,
 Die u vleid,
 Die u streeld,
 Die u leid,
 Dat gy speeld,
 In 't gras,
 Van het schoon paradys gewas:
 In een bloemryke streek,
 En u drenkt uit de beek,
 Die uit Gods wezen vlied,
 Tot een lieff'lyk zoet geniet.

16.

Gezegent zy die schoone bruid,
 In haar hoog geniet,
 Wiens naam, wanneer men die beduid,
 Gods Gemeente hiet:
 Koningin,
 Schoon gehuld,
 Met Gods min,
 Gants vervuld,
 Zo ryk,
 By geen eenig hoog ding gelyk:
 Dat is recht getrouwd,

Dat

Daar men bruiloft houd,
Niet voor een korte tyd,
Maar in alle eeuwigheid.

17.

Ach ! bruiloftsfeest wat zyt gy schoon,
Daar de blyde ziel !
Verhuw'lykt met Gods lieve Zoon,
In die weelde viel,
Hoog genot,
Daar 't gemoed,
Eet van God,
En zyn goed,
Altyd,
Van 't begin tot in eeuwigheid ;
Ach ! wat blyder dag,
Die nooit einde mag,
Voor al de Maatschappy,
Van de gantse hemel-rey.

T 3

De

De groote Keur.

TOON: Als 't begint.

Lings is 't mooi, maar Rechts is 't beter:
 't Eerste is na; en 't tweede is verd.
 Elk zy hier, een wyze meeter,
 Dat het best verkooren werd.

2.

Derven moet gy, een van beiden
 Die zyn weg na 't Oosten zet,
 Moet, voor vast, van 't Weste scheiden,
 Dit gevolg leid geen belet.

3.

Maar wie zal hier wys'lyk hieten?
 Die het naaste goed verkiest,
 En zich 't wachten laat verdrieten,
 Dat de vreugd geen tyd verliest:

4.

Of, een, die, (door 't overweegen)
 Met een onvervaard gemoed,

Treed

Creed' na 't verfte afgelegen,
Wyl hy 't fchat voor grooter goed?

5.

Zich ter welvaart te beftuuren,
Is een wyzelyken aard,
Maar het Wel dat langft zal duuren,
Is de uitverkiezing waard.

6.

Stap maar voort, gy wel bedachten,
Die de weelde, voor de hand,
Om een fchoonder heil verachten,
In een vergelegen land.

7.

Laat ze lachen, uwent wegen,
Dat gy 't Wel de rug toe keerd,
Hoop, is u een groote zegen,
Daar gy onderweeg van teerd.

8.

't Is wel wys'lyk overwoogen,
Eeuwig Heil, voor Tyd'lyk goed!
Beter dwaas voor fcheele oogen,
Als ge-eerd, met fchuim van zoet.

T 4

9. Smel-

9.

Smeltend schuim zyn alle dingen,
 Die men in de wereld teld:
 Toond een van haar lievelingen,
 Dien 't genoeg niet ontsmelt.

10.

Maar het doel van 't ziende herte,
 Is een vast bestendig Heil:
 Schoon, al leid het in de verte,
 Hoop bereikt het met zyn pyl.

11.

Lings is 't mooi; maar afgemeeten,
 By het Rechtse onderscheid,
 Is het kwalyk mooi te heeten,
 Wegens zyn onwaardigheid.

12.

Rechts is 't heerlyk boven maaten!
 ô Alwaardig, eeuwig Rechts,
 Wee! ô wee! die u verlaaten
 Om een bovenmaaten slechts.

Van

Van 't Laatste Oordeel.

De groote Scheid-Dag, die de gantſe Kreatuur,
Van goed en kwaad vermengt, zal veegen door het
vuur,

Dien Dag van wonder zal ten laaſte eens zyn gekomen,
Tot ſchrik der boozen, en tot trooſt van alle vroomen.

Dan geeft het goud der deugd, zyn glans en luister wel,
Terwyl de ondeugd ſmelt, en afvloed in de hel.

Heft uwe hoofden op, die zich na Jezus ſtrekken,
Wanneer de booze, in 't ſtof, haar aangezicht bedekken.

ô Dag der dagen, die 't begin in 't einde ſluit!

Nu is den loop des Tyds, met haar bedryven uit!

En de Eeuwe-deuren gaan met haaren ingang open,
Dan is het al te laat om Oly te gaan koopen.

Maar die gereed is, werd een aangenaame gaſt,

De Poort des Hemels ſluit, en blyft voor eeuwig vaſt.

ô Wee! ô ach! waar heen? waar heen? gy uitgeſloten,
Gy onbekende, gy verweez'ne, en verſtooten!

Verlieſt uw luſt het huis en hof van dezen Tyd,

Daar blyft niet over, als de helſe Eeuwigheid.

Spyt, boven ſpyt, van deze onnoemelyke ſchade,
Door ſchandelyk verzuim, der noodende genade.

Waar is de luſt, zo hoog van onverſtand geacht?

Verdweenen! en waar heeft zy haaren knecht gebragt?

Stof is de eer en ſtaat met al haar welbehaagen;

Roest is de Rykdom; rook, de vreugde en weelde dagen!

T s

He-

Helaas! hoe onverwacht valt dezen grooten strik
Op't vrye leeven, tot een hoopelooze schrik:
Daar't geen van allen kan ontworst'len nog ontwringen,
Dat is den grooten strik, die niemand kan ontspringen.

Dat had de ydelheid, die trouwe Raad veracht,
En zorgeloosheid voed, zo zwaarlyk niet bedacht.
Maar gy ô kind'ren Gods, wie zal genoegzaam roemen,
Uw staat van Zaligheid! wie zal uw welstand noemen!

Gy die met traanen en met zuchten hebt gezaaid,
En nu de vruchten van uw wyze landbouw maaid!
Gy die het heil des Tyds, versmaad hebt en versmeeten,
Op dat het Eeuwig Heil dus van u wierd bezeten.

Nu is de tyd van stryd en worsteling voorby,
Daar't vol geniet der Hoope u tegenwoordig zy.
Verheft uw Lofgezag, en pryft den Heer der Heeren,
Gy zyt bevestigd, en geen leed zal u meer deeren.

God is uw Vader, en uw Broederen zyn veel.
Wie teld uw Rykdom, want elk is u een Juweel.
ô Mensch! ô mensch! staat stil: verzameld uwe krachten,
Op't punt van dezen Dag: Vergaderd uw gedachten
Tot wys'lyk overleg; Legt op dit doelwit aan,
Op dat gy treft en wind; blyft voor die Spiegel staan.
Het is het waardigste en het noodigste aller dingen,
Van alle zaaken, die u dagelyks omringen.

ô Mensch! ô mensch! weest wys, draagd doodelyken
haat,

Op't grouwzaam onheil, dat genaamt word: AL TE
LAAT.

XXIII.

XXIII.

ô Grooten dag !

II

Verwonderd u daar niet over : want de ure komt , in welke alle , die in de graven zyn , zyne ſtem zullen hooren. En zullen nitgaan , die het goede gedaan hebben , tot de opſtanding des levens : en die het kwaade gedaan hebben , tot de opſtanding der verdoemenis. Joannes V: 28, 29.

Ten

TEN TWEEDEN.

Zo komt dan 't einde eens, van al 't zichtbaar' wezen, ach!

Dien lang gewensten, en dien lang gevreesden Dag!
Gelyk het ver-verschiet in dommeling gelegen,
Voor 't naad'rend' oog eerlang zyn wezen heeft gekree-
gen,

Daar zich de twyffeling in klaarheid open doet,
Zo komt het eind' van 't AL, de gaande tyd te moed.
Elk mensch beleid zyn dood; maar 't eindeling gebeuren,
Is veeltyds ver-verschiet, te flauw om na te speuren;

Doch wyl hy in de tyd geduurig voort moet gaan,
Zo komt het ver naby, en voor het aanzicht staan:
Dit leid geen twyffeling, van wegens 't vast ervaaren,
Door zo veel eeuwen, tot een lange reeks van jaaren.

ô Jongsten Dag! zo ver, zo ver in 't blaauw verschiet,
Dat menig duizend oog u naauw'lyks kend of ziet!
Gelyk elks sterfdag komt, en veeltyds eer hy 't meinde,
Zo komt gy ook en maakt het algemeene einde

Gelyk een sterven, en de dood van 't zienlyk AL,
Dat door het vuur vergaan en niet meer weezen zal.
De groote Meester scheid het reine van 't onreine,
Op dat elk aan zyn plaats daar 't wezen moet verscheine.

ô Dag der dagen! ô gants wonderbaare Dag!

Die 't al ontbloot, wat diep en in 't verborgen lag!

Zo

Zo komt den loozen strik, gants onvoorziens gevallen,
Op 't zorgeloos gepluimte en overdekt hun allen.

Ô Werelds woeldery, een Zee van bezigheid,
Zo valt u over 't hoofd het einde aller tyd.

Hoe wil dien grooten schrik het spel zo schielyk bree-
ken,

En 't lachende aangezicht des wereldoms verbleeken!

Daar leid het al! houw op; sta stil; en legd ter neêr;

Al wat gewigtig was, word licht en weegt niet meer.

't Is al en al gedaan, gewonnen, en verlooren,

De proef komt op de baan, wie 't beste heeft verkoren.

De Koning geeve nu den Bedelaar de hand:

Elk even ryk; de Kroon en Scepter leid in 't zand.

Nu komt het hoogste recht, ten einde aller tyden

Om 't groot veelvoudig AL, te schiften en te scheiden.

Het gantse werk des tyds, moet in den grooten brand,

Op dat het zuiv're goud verblyve in 's Meesters hand:

't Onreine wezen, dat by 't reine was gezeten,

Wôrd in een duister dal voor eeuwig wech gesmeeten.

Die sprak: het worde; en het wezen was terstond,

Roept alle leven, uit den zichtelloozen grond:

Daar staat het lichaam weêr, al scheen 't tot niet met
allen;

Noch stof noch vezel kan den grooten hand ontvallen.

Het zielse leven trekt het huis des tyds weêr aan,

Om deze laatste maal voor 't hoogste recht te staan.

Geze.

Gezegend hy, die zich met ernst in 't goede wende,
Op dat hem God in 't licht van zyne liefde kende.

ô Wee den geene, die by God niet is bekend,
En als een vreemd'ling, ver in ballingschap wech be-
lend.

God woond in 't heiligdom, daar nooit onreinheid
naakte,

En kend zyn vrienden, die haar vriendschap met hem
maakte.

Die in zyn vreemd'lingschap, des levens Vader zocht,
En 't hert als een juweel, in zyn bewaaring brogt,
Die kend hy: Zalig volk, die eer voor dwaaze gingen,
Nu zyt gy wys voor 't oog van alle hemelingen:

Bezwangert met dien prys en kostelyken schat
Des nieuwen Beelds na God, in 't oude aarden vat.
Zo kund gy door het vuur des grooten proefs passeeren,
't Welk maar het deksel van uw schoonheid sal vertee-
ren,

En laten d'Engel-Mensch uit alle hinder gaan,
Om als doorluchtig goud in 't eeuwig licht te staan.
ô Schoone Tempel! daar den Vader en den Zoone,
En Heil'gen Geest, als God, in 's menschen hert zal
woonen!

Waar is een pracht en praal die by die schoonheid
blykt,

En niet als kaarslicht voor de Zonneschyn bezwykt?
Dat was dien rykdom, en 't sieraad, dat zy betrachten

Die

Die 's Werelds wyzen , voor een soort van dwaazen
achten ;

En ziet nu zyn ze by de kind'ren Gods geteld ,

Wat is het heerlyk met dat heilig volk gesteld !

Maar ach ! die met zyn hert niet in het goed verkeerde ,

Op dat hem God in 't licht der liefde kennen leerde ,

En als een vreemd'ling voor geslooten deur moet
staan ,

Waar zal hy anders als by zyn bekenden gaan ?

In 't ryk der duisternis , daar hy zich kenlyk maakte ,

Om dat zyn leven na de vrucht der hellen haakte.

Ô Wee ! om weinig lust , die uit den afgrond
schuimd ,

Zo grooten heerlykheid van eeuwig heil verzuimd !

Dan zal het mensch'lyk beeld , in 't groote vuur ver-
dwynen ,

En 't beeld des duivels , dat verborgen was , verschynen.

Ô Grouwel ! daar de ziel een Engel Gods mogt zyn ,

Word zy een draak , of slang vol wrevel en fenyn.

Ô Mensch ! die anderzins , uw zinnen weet te dwingen ,

Na 's Werelds wysheid , tot beleid van aardse dingen ,

En alles overlegd , voorzichtig weegt en wikt ,

En tot uw' welstand met veel moeite vlyt en schikt :

Waarom zo onbedacht , in d'allergrootste zaaken ,

Van wel of kwalyk vaard , die eind'ling staat te naaken ?

Staat eenmaal vast , en stopt het geestelyk gehoor ,

Voor 's werelds suizen , steld de zaak uw leven voor ,

En

En overweegt met ernst, op dat het eens beklyve,
En als een zegel, in het was uws herten blyve.

o Jongsten Dag die 't al en alles zet in 't vuur,
Den dorsvloer veegt en voerd het kooren in de
fchuur,

Hoe zal dat zichtbaar AL, dat groote werk des Heeren,
In uw ontstóoken gloed versmelten en vertceeren,
Op dat maar blyve dien onzienelyken grond,
Daar deze Wereld als een bloempjen uit ontstond:
Degrond'looze eeuwigheid met geen begin noch ende,
In 't licht tot vreugde, en in 't duister tot elende,
Hoe werpt uw' aankomst al het wereldse beloop,
In zyn krioeling zo ter neêr en overhoop!

T E N D E R D E N .

T O O N : Maar toen dat Haantje kraaide.

1.
Verheugd u alle gy vroomen,
En vrees die god'loos zyt:
Want eens zal over u komen,
Het einde van alle tyd.

2.
Een valstrik voor alle kwaade,
Die niemant ontkomen zal:
Een toekomst van genade,
Den vroomen in 't Traanen-dal.

3. Dan

3.

Dan zullen de volken huilen,
Dan zullen die ſchaamrood zyn;
Haar nergens kunnen verſchullen,
Voor 't albeziende aanschyn.

4.

Dan zullen die geen, die branden,
En dorſten na 't eeuw'ge goed:
Verheffen Hoofden, en Handen,
Met vrolykheid van gemoed.

5.

Dan zal zich het wonder ontfluiten,
Dat lange verzegeld was:
Dan zullen de dooden uitspruiten,
Op aarden, als kruid en gras.

6.

Dan zullen alle die waaren,
Van hoogen, en laagen ſtand:
Voor duizend, en duizend jaaren,
Weêr komen, als voor de hand.

7.

Dan zal eerſt ter baane komen,
't Hoogwigtige onderscheid:
Dat tuſſen den ſtaat der vroomen,
En 't goddeloos weezen leid.

8.

Dan zullen de traanen en zuchten,
De kommer, en alle leed:

V.

Voor

Voor haar waardye doen vluchten.
Al wat men hoogwaardig heet.

9.

Dan zullen de aardse lusten,
En weelden, hoe groot en duur:
Daar 't leven op steunde en rusten,
Versmelten als was voor 't vuur.

10.

Al 't schoone dat wierd gepreezen,
Al 't lieve dat wierd bemind:
Wat zal het dan anders weezen,
Als stuivende kaf voor wind?

11.

Daar tegen zal 't zaad der deugde,
Vertoonen zyn eed'le vrucht:
Tot voedsel van eeuw'ge vreugde,
Wyl zuchten en treuren vlucht.

12.

Dan zal de Richter verschynen,
Met kracht en heerlykheid:
En duizende van de zyne,
ô! Machtige Majesteit!

13.

ô Menschen wilt overweegen,
(Want ieder komt daar present)
Hoe veel u doch is gelegen,
Waar voor gy dan word erkent.

14. Dan

14.

Dan zal zich de menigte scheiden,
Een ieder na zynen stand:
Ter rechter en linker zyde,
Van 's rechters hoogwaarde hand.

15.

Wilt immers dien stand betrachten,
Van zulk een uitersten stond:
't Hoopend, en vreezend verwachten,
Des Oordeels, uit 's Rechters mond.

16.

Dan zullen de Maajers komen,
En scheiden het onkruid af:
Van 't waardige koorn der vroomen,
Ten vuure, als stroo en kaf.

17.

Dan zullen de dwaaze Maagden,
In haaren verzuimden staat,
Waar mede zy God mishagden,
Nu eind'ling komen te laat.

18.

Dan zullen zy vrucht'loos hoopen,
Voor eenen geslooten deur:
Doch niemand en doet haar open,
Haar poogen gaat al te leur.

19.

Wat waaken zal z' overkomen,
Die al haar hoogwaarde tyd,

V 2

Ver-

Verfleeten met yd'le droomen,
En raakten zo 't wezen kwyt.

20.

Had gy u dit doel verheven,
Voor 't oog van bedachtzaamheid:
Gy maakten u gantse leven,
U zelve hier toe bereid.

21.

Verwerp dan van uwe oogen,
't Geen u dit uitzien belet,
Zo jammerlyk houd bedroogen,
En 't wyslyk vlieden bezet.

22.

Want waarom zoud gy beklagen,
Uw' goude verloor'ne tyd,
Van zo veel jaaren en dagen,
Tot knaagen en bitt're spyt?

23.

Gelyk een brandenden oven,
Zo komt 'er dien vuur'gen dag,
Na 't woord van 't oude belooven,
Tot blydschap, tot wee en ach!

24.

ô Waardigheid nooit volpreezen,
ô Jammer en groot elend;
Wat zal 't een onderscheid weezen,
Van 's levens tweevoudig end.

25. Wie

25.

Wie kan den Donder verdraagen;
Gaaf wech in het eeuw'ge vuur?
ô Mensch weest in tyds verlaagen,
Voor 't naaken van dezer uur!

26.

Maar zalige Hoop der vroomen,
Van wegens het lieff'lyk woord:
Dat u zal nooden te komen,
In 's Hemels ontfloten poort.

27.

ô Mensch! wilt u doch verbeelden,
't Uiteinde van alle ding:
Wat helpt u een weinig weelden,
Na dat zy als Rook verging.

28.

Dan zal zich 't HEEL-AL verwerren,
Verbreeken en heel vergaan:
Den Hemel met al zyn sterren,
Met t'zaamen zyn Zon, en Maan.

29.

De aarde met al haar wezen,
En alle vergank'lyk goed,
Waar inne den Mensch voor dezen,
Gewurmt had en gewroet.

V 3

30. Wat

30.

Wat blyft 'er dan, na dees tyden,
 Als alles versmolten is,
 Een eeuwigheid van twee zyden,
 Van licht en duisternis.

31.

Dan bloed het kriaagen, en klaagen,
 Der geener die onbedacht,
 Het goede had, in zyn dagen,
 En 't eeuwig heeft veracht.

32.

Zyn zonne heeft uitgescheenen,
 Zyn Maan is ondergegaan,
 Zyn Hemelryk is verdweenen,
 't Is alles met hem gedaan.

33.

Dan zullen de vroomen betreeden,
 Dat zalige Paradys:
 Een Lusthof van vreugde en vrede,
 En schoonheid, van lof, en prys.

34.

Dan zullen zy t'zaamen deelen,
 In 's Vaders oneindige goed:
 Dan zullen zy kweelen en speelen,
 Oneindig uit God gevoed.

BLAD

BLADWYZER

DER

GEZANGEN.

A.

*Aan iemant, uit het boetvaardige krankbed
opgekomen.*

Aan d'oever van des levens dorre strand. 243

Van Jezus noodiging tot alle vermoeide.

Ach! hoe vriend'lyk laat de Heere. 55

Niet beter als t'huis.

Ach! myn geest verlangd zo zeer. 121

Van het eeuwige Al.

Ach neen! ach neen! alweetend God en Heere. 133

Van de rust der Zielen.

Al ruifen alle wouden. 57

Van onzen voorzichtigen wandel.

Als and're zyn in vreugd verheven. 163

II. Deel op het menschelyk bedryf.

Als elks bedryf is afgedaan. 74

Van de liefde Jezus in 't herte.

Als Jezus eens de harpe slaat. 122

Van Christus Lyden.

Als nu het zalig uurtje was vervuld. 211

B.

Van 't Zalig leven.

Beminde broeder, die ik vand. 90

De Pelgrimagie.

Beminde, die de Pelgrims staf. 167

I. Deel op het menschelyk bedryf.

Blyf doch eens voor de wereld staan. 71

D.

Van Christus Lyden.

Daar is een bron ontsprongen. 212

Ziels begeerte, om sterkte op zyn weg na den Hemel.

De Geest des Heeren vul ons zeil. 40

Van't Laatste Oordeel.

Degrootste Scheid-Dag, die de gantse Kreatuur. 287

Tweede Morgen-Gezang.

Den klaaren dag is weêr verscheenen. 12

Een Lied van scheiden.

Dentyd is verlopen, wy moeten weêr scheide. 156

Stroo-vreugd.

De vlam in 't luchtig stroo ontflooken. 149

Van Christus geboorte.

Doe God in 't vlees zich openbaarde. 43

E.

Het Goddelyk Wonder.

Een Bode brengt uit Godes kracht. 228

Van de tegenspoeden op den weg des levens.

Een Zomervlaagje doet geen quaad. 232

Van't onderscheid tusschen Hemel en Helle.

Eeuwig, eeuwig, zonder ende. 114

Lof, nit hulp.

Eeuwig wezen. 162

Van de levens Lucht.

Elken Adem-tocht, is een 130

140

F.

Het kan verkeeren.

Flus was de lucht zo zwaar en naar. 164

G.

Van Gods wysheid in het herte.

't Geen ik niet wist te zyn. 220

Derde

der G E Z A N G E N.

<i>Derde Morgen Gezang.</i>	
Geloofd zy God, dat ik den klaaren dag.	17
<i>Van 't Mensch'lyk bert.</i>	
Gelyk een steen van d'Aarde opgeheven.	240
<i>Van Christus Lyden.</i>	
Gezelschap van myn levens reis.	203
<i>Van het wederstreeven des vlees.</i>	
God is een eeuwig geeven.	118
<i>Van de Liefde Jezus.</i>	
Goede Jezus, schoonste lief.	141
<i>Van Boetvaardigheid.</i>	
Groote Jezus ! die zo schoon !	145

H.

<i>Van Christus geboorte.</i>	
Het eeuwig woord, uit Gods gemoed.	48
<i>Spiegel der omkeering van B: C:</i>	
Het mensch'lyk leven, dat nu reeds al is bezeten.	151
<i>Zedige Aanmerkingen op het leven van Joannes</i>	
<i>Genuwit.</i>	
Het verre Oosten liet ons hooren.	105
<i>Genees-Middel.</i>	
Het Zieltje dat was krank, en neigde zich tot sterven.	214
<i>Van 't toekomende.</i>	
Hoewel ik niet en heb te schryve.	111
<i>De Pellegrim.</i>	
Hoe zucht een Pelgrim in dit Leven.	83

I.

<i>Christus het leven der ziele.</i>	
Jezus Christus myn leeven.	155
<i>Verlangen na Jezus.</i>	
Jezus Christus myn waarde !	58
<i>Van 't eeuwige leven in Jezus naam.</i>	
Jezus, Jezus, Jezus, Jezus.	115
<i>Op het Overlyden van Casparus Luiken.</i>	
Ik had een Lam verlooren.	260

V 5

Vreem-

B L A D W Y Z E R

Vreemdelingen, In aardse dingen.

In vreemd'lingschap gebooren.

29

K.

Verlangen na Jezus.

Keer weêr, keer weêr, ô Jezus, myn beminde ! 119

Op de Dood, in 't algemeen.

Kom voor 't Tooneel des Sterfbeds staan. 268

L.

Van de rust des Gemoeds.

Laat krygen, en schanden, en rooven en branden. 56

Op het Afsterven.

Laat los, en staak het treuren. 249

De groote Keur.

Lings is 't mooi, maar Rechts is 't beter : 284

M.

Een klein bewys, van 't Paradys.

Meykruidje, aardig spruitje. 125

Zaamenspraak tussen de geloovige ziel, en Christus.

Myn Lief, ik moet van heeter minne weenen. 210

N.

De Vertooning Christi aan de Apostel Thomas.

Na dat het woord des heils, (den mensch tot hulp besprooken.

217

Van 't Menschelyk Sieraad.

Neen vroetend wormpjes Adams kind. 1

O.

Van 's werelds blindheid en elende.

ô Blinde wereld, vol ellende. 70

Vriendelyke Aanspraak tot een wankelende ziel.

ô Broeder ! broeder ! ô zo lang gekende vriend. 245

Zucht tot vrucht.

ô Christus laat den Dageraad. 132

De Machneet.

ô Gy wond're kracht van 't Noorden. 221

Van

der G E Z A N G E N.

Van de Heere Jezus, die kostelyke Paarel.

o Jezus, goede Heere. 123

Morgen-gezag.

o Myn Ziele looft den Heere. 9

Van't ondoorgrondelyk wezen Gods.

Oneindig goed, van niemand ooit volpreezen. 27

Zucht na open lucht.

o Tent van vlees en bloed! 117

Van Christus navolging.

o Vogeltjes, die zingt en queeld. 53

Op het Zalig afsterven van Katharina Glimmer.

o Waarde Ziels-vriendin. 253

Op het overlyden van Hester vander Moer.

o Zaal'ge HESTER! die zo spoedig overkwam. 265

S.

Van de smalle en breede Weg.

Smal wegje, dat van doornen bloeid. 159

*Van de Scheppinge, Val, en Weder-oprechtinge
der Menschen.*

Speelnootjes die met ons de wereld ontvlied. 189

Jezus der Zielen-vreugd' en leven.

Staa op, bekrans uw hoofd. 62

T.

Verkieft het beste.

Terwyl de Wereld haar behaagelyken staat. 154

*Zaamen-Zang van 2 of 3 personen op de Pel-
grims Reize na't Eeuwige Vaderland.*

Terwyl wy hier zyn onderwegen. 175

Tweede Avond-gezag.

Tot hier toe zyn onze dagen. 24

V.

Het verzaaken van alle aardse ydelheid.

Vaar heen, vaar heen, o Wereld, die ik minde. 67

Van het Laatste Oordeel.

Verheugd u alle gy vroomen. 294

Van

BLADWYZER der GEZANGEN.

Van Christus geboorte.
 't Verlangen had nu lang gewacht. 44

W.
Van de liefde Jezus.
 Wat gy bemind, dat min ik ook. 64
Tweezang tussen verlangende en gestorvene
Zielen.

Wat is het leven ook! 272

De Hemel-Vreugd der Heiligen.
 Wat zal der al voor vreugde zyn. 274
Ernstige bedenking op onzen weg na de
eenwigheid.

Wel aan myn ziel, met goeden moed. 99

Van Christus Lyden.
 Wie hangt'er zo deerlyk, geteifert, geschonden. 209
De Hemel-Reis.

Wy gaan na Vredenryk. 34

De Genade Gods over Holland. 222

Wy hoorden wel in deeze Wonderdagen. 226

Van het overgeeven des herten aan Jezus.
 Wy willen God ons herte geeven. 59

Op het Goddelyk wonder geschiedaan Jeske Klaas.

Wy zingen God ter eeren. 234

Z.
Van hoe naby, De Hoogste zy.

Ziet, die Hemel schiep, en aarde. 129

Avond-gezag.
 Ziet ons leven is heenen. 21

Van't Tyd'lyk, en eenwig Vuur en Licht.

Zoet Lichje, Zoon van't bitt're Vier. 135

Van gantser Herten.

Zo niet, onwyze ziel, zo niet. 60

Van't Laatste Oordeel.

Zo komt dan 't einde eens van al 't zichtbaar' wezen. 290

R E G I S T E R

Van de Voizen dezer Zedelyke en Stichtelyke Gezangen.

A ls een uytgestorte balsem.	221
Alfenor.	62
Amarilli mia bella. Of, <i>Sulamitbe</i> . 21, 55, 58, 115, 155	
Ay schoone Nimf, aanziet een machtig Koning. 27, 67,	210
Belle Iris.	121, 140
Courante la bare.	99, 132
Dat gy bemint, dat min ik ook. Of, <i>Courante la bare</i> .	99, 132
De Zon aan't klimmen. Of, <i>Symphonia</i> .	141, 145
Ein Kindelyn geboren zu Bethlehem.	48
Filis myn tweede ziel. Of, <i>ô Droevig ongeval</i> .	220
Gelyk als de beekjes vloeyen, enz.	24
Gefwinde boode van de Min.	122, 274
Heeft iemand door gestadig draaven.	175
Helaas Klemmen ik zag uw' oogen.	12
Helaas myn zuchten zyn om niet.	64
Het best op aard is een gerust gemoed.	17
Het daget uyt den Oosten.	57, 125
Hoe dus bedroeft Leeuwerk.	34, 117, 253
Hoe werkje niet Leeuwerk.	272
Houw op die geil gedicht.	265
Jeruzalem ô schoone Stad.	268
Iets moet ik u, Laura vragen.	162
Ik ging op eenen morgen. Of, <i>Uit liefde komt groot lyden</i> .	29, 118, 212, 234, 249, 260
Ik hoorde dees dagen, een maagdeken klagen.	209
Karolus Koning weest gegroet.	71, 159
Laat krygen en sehenden. Of, <i>Ik hoorde dees dagen, een maagdeken klaagen</i> .	209
La Duchesse Royale.	119
	Maar

REGISTER DER VOIZEN.

Maar toen dat haantje kraaide.	294
Ma meere.	43
Nerea. Of, <i>reveilles vous</i> . Of, 10 <i>Gebod</i> . 59, 70, 83, 111, 163	163
Nu laat ons alle gaar dankbaar zyn.	203
o Christus laat den dageraad.	64
o Droevig ongeval.	220
o Grootheid van Gods liefd' enz.	217
o Heilig Zelig Bethlehem.	60, 74, 114, 167
o Kersnacht! Of, <i>Ma Meere</i> .	43
o Nacht, jaloerse nacht.	214
Petit Bourdeaux.	129
Pfalm 2.	240
Pfalm 6.	123
Pfalm 8.	133
Pfalm 9.	164
Pfalm 24. en 113. Of, <i>Koning Karolus</i> enz.	71, 159.
Pfalm 25.	9
Pfalm 58.	149
Pfalm 68. of 36.	53
Pfalm 113.	71, 159
Pfalm 138.	60, 167
Repicava.	130
Reveilles vous.	59, 70, 83, 111, 163
Semila Tormenti.	56, 156
Sulamithe.	21, 55, 58, 115, 155
Symphonia.	141, 145
Tien Geboden.	59, 70, 83, 111, 163
Tot Ryffel in 't vergulde Rad.	1
Tranquille cœur.	44
Van Alewyn.	189, 211
Van de Koningin van Engeland.	203
Uit liefde komt groot lyden. 29, 118, 212, 234, 249, 260	260
Vliegen te hoog, 't welk my bedroog.	175
Wie hangt 'er zoo deerlyk. Of, <i>Semila Tormenti</i> .	56, 156
Wie fleet heuggelyker dagen. Of, <i>Petit Bourdeaux</i> .	129
Wilt gy een Pelgrims weg ingaen.	90, 135

E I N D E.